Depanatorii de pe Cyclops

1

Cerul părea să răsune de reverberaţiile luminii albe şi extrem de puternice a soarelui, ca şi cum ar fi fost interiorul unei uriaşe tobe albastre. Faţa oceanului era încreţită de un vânt tot atât de fierbinte ca răsuflarea unui furnal, iar unduirile apei spărgeau imaginea soarelui într-un şuvoi orbitor de mici bucatele de diamant. Iritat din cauza transpiraţiei, încordat până la durere, Justin Kolb se vedea obligat sâ-şi ţină ochii strânşi chiar şi în spatele vizorului integral ce-i acoperea faţa, deoarece capacitatea de răspuns proporţional a sticlei polarizate era depăşită net dacâ-şi întorcea capul direct spre strălucirea apei, iar el s-ar fi trezit în beznă, datorită opacizării

complete a vizorului.

Şi - parcă pentru a-l înnebuni de-a binelea - primele fâlfâiri de aripi le-a zărit exact în direcţia soarelui.

Sperase ca la vederea şorecarilor Jackson tensiunea fără motiv de care se simţea cuprins să se cristalizeze în impulsul acela atât de familiar, ce-i reunea mintea şi trupul într-un singur tot extrem de eficient - persoană şi armă în egală măsură - despre care era mândru să afirme că este el însuşi, Justin Kolb, în formă operativă maximă. Incercase însă de atâta timp şi de atâtea ori să plece de unul singur la vânătoare, ca acum - singura plăcere de pe vremuri ce-i mai rămăsese - încât tensiunea datorată îndelungilor aşteptări reuşise să-i alunge plăcerea cu care anticipa orice vânătoare.

Doar până ce-o să dau cu ochii de şorecari, încercase el să se amăgească pe sine. *Şi atunci...*

Dar dăduse - în sfârşit - cu ochii de şorecari, când era pe jumătate convins că e prea departe spre nord chiar şi pentru

anotimpul ăsta - miezul verii trecuse de două zile - şi clipa de exaltare fusese exact atât, o clipă. Acum se simţea din nou cuprins de starea de încordare care-l înnebunise şi ieri, şi cu o zi mai înainte. Conştientiza acut căldura sufocantă, strălucirea orbitoare a soarelui, picăturile iritante de transpiraţie şi crampele musculare datorate efortului de a menţine hidroglisorul stabil pe direcţie, în ciuda unduirii valurilor. Işi simţea mâinile lunecoase pe comenzi şi avea impresia ca tunul pentru harpoane ocupă de două ori mai mult loc pe punte decât de obicei.

Inchise ochii pentru o clipă, dorindu-şi din străfundul sufletului să poată da timpul înapoi şi să fie din nou apt să se întoarcă în spaţiu.

Din păcate, Cyclops era o planeta relativ săracă. Nu putea susţine material călătoriile spaţiale de lux. Acolo, în spaţiu, omul trebuia să fie productiv - lucrând în exploatări miniere pe asteroizi, reparând un releu pentru captarea energiei solare - să

facă ceva contra-cronometru, o treabă oarecare, necesitând concentrare absolută, ca de maşină.

Ce dracu mai sunt eu acum? Un gigolo.

Gândul îi trecu prin minte fără să lase resentimente. Fie că gândul acela exprima sau nu un adevăr, realitatea prezentă îi permitea sâ-şi satisfacă setea de distracţie şi nevoia de exaltare. Pe orice altă cale ar fi apucat în viaţă, ar fi fost obligat ca în timpul acestei veri splendide să trudească din greu, într-un oraş, la o fermă sau în vreun port pescăresc împuţit, înnebunit de avalanşa continuă de cereri din partea oamenilor din jurul lui, de nevoia de a economisi câteva amărâte de credite, de găurile din tălpile pantofilor sau din acoperişul de deasupra capului.

Chiar şi înălţimea sa atotputernică e de preferat unei asemenea scărboşenii de viaţă...

Clipi. Fâlfâirile acelea de aripi apăruseră din nou, şi de data asta ca să rămână în vedere, nu să dispară în tremurul aerului

înfierbântat sau în pâcla strălucitoare dinspre orizont. Simţi cum pulsul i se accelerează, pe măsură ce-i număra: cinci, şase... opt... zece... cel puţin o duzină, posibil chiar mai mulţi.

Pentru numele Cosmosului, dar ăsta e un gigant!

O clipă se simţi cuprins de o spaimă ce nu-l caracteriza câtuşi de puţin. Se îndreptase deliberat spre această zonă situată la extremitatea nordică a regiunii în care erau răspândiţi rechinii-lup, deoarece acele exemplare ce reuşesc să-şi croiască o cărare de sânge până aici - la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de caldele şi joasele ape ecuatoriale care sunt habitatul lor normal - nu pot fi, cu certitudine, decât cele mai mari şi mai feroce specimene, iar el simţea că - după îndelunga aşteptare de care avusese parte la Frecity - doar capturarea unui adevărat monstru l-ar putea satisface.

Dar să vezi mai bine de o duzină de şorecari în zbor planat era un adevărat şoc.

Era - probabil - priveliştea ce caracteriza aproape emblematic planeta Cyclops: şorecari Jackson, iuţi şi cu gheare ascuţite, cu aripi ca de oţel, planând pe urmele unui rechin-lup, care ucidea din pura plăcere sălbatică şi nu de foame, astfel încât până şi monstruoasele apetituri
ale păsărilor erau cu uşurinţă saturate de măruntaiele victimelor sfârtecate. In această perioadă a anului, în apropierea ecuatorului, nu era nevoie decât să-ţi arunci privirea pe deasupra mării şi puteai zări până la cinci sau şase pâlcuri de mâncători de stârvuri urmându-i pe ucigaşii însetaţi de sânge, pentru că oceanul clocotea de viaţă.

Totuşi, rar zăreai mai mult de şase şorecari deasupra unui rechin-lup. Câte doi sau câte trei se saturau şi se depărtau bătând greoi din aripi, pe când alţii le luau locul, astfel că în aer numărul lor era aproape constant. Şi existau nişte motive bine întemeiate pentru care acei rechini-lup ce hoinăreau aşa de departe în nord nu erau urmaţi, de regulă, decât de cel mult doi sau

trei şorecari: mai întâi că în apa mării se găseau mai puţine victime şi deci şi stârvuri erau mai puţine; şi, în al doilea rând, pentru că în această perioadă păsările încă îşi mai hrăneau puii în cuib şi nu se puteau depărta prea mult de locurile lor de cuibărit - vastele aglomerări de ierburi de mare ca nişte plute, ce nu apăreau decât într-o centură îngustă, imediat lângă ecuator.

Cu toate astea, nu putea nega realitatea ce o avea în faţa ochilor: un rechin-lup atât de mare, atât de iute şi atât de feroce încât - la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de casă - era încă în stare să ucidă în cantităţi destrul de mari pentru a înclina balanţa din puţina minte a şorecarilor de partea lăcomiei, în detrimentul grijii faţă de progenituri.

Kolb îşi strânse buzele şi împinse tunul pentru harpoane mai în faţă, apropiindu-l de poziţia de tragere. Oare va fi suficient un singur proiectil? N-ar fi bine să tragă mai întâi un harpon liber, fără saulă de fixare, ca să-l mai slăbească pe ucigaş, înainte de a

risca să tragă un harpon legat de hidroglisor, având de înfruntat astfel pericolul de a fi tras la fund cu totul? Fiara asta enormă din faţa lui mai fusese atacată înainte şi scăpase - şi dacă da, de câte ori? Cu cât o făcuse de mai multe ori, cu atât va sesiza mai uşor apropierea hidroglisorului şi cu atât va fi mai înclinat sâ-l atace imediat, chiar dacă avea altă pradă la-ndemână.

Cântărea toate astea cu o jumătate de minte, în timp ce cealaltă jumătate era preocupată de trecerea în revistă a zonei geografice în care se găsea.

Se afla în emisfera marină a planetei Cyclops, dacă diferenţierea asta avea vreo semnificaţie. Mările planetei erau foarte puţin adânci, deoarece satelitul ei natural era de dimensiuni mici şi nu era capabil să genereze mişcări de maree puternice nici în crusta planetei, nici în apa oceanelor; chiar dacă acestea existau, se datorau mai degrabă influenţei gravitaţionale a soarelui.

Adâncimea redusă a mărilor, combinată cu o valoare a volumului total de apă,

apropiată de media admisă pentru planetele de clasă A, (acele planete pe care oamenii pot supravieţui fără costum de protecţie, pot mânca o parte din speciile vegetale şi cel puţin câteva animale locale) avea drept consecinţă faptul că uscatul nu era prea întins, iar pe Cyclops era şi divizat în secţiuni destul de mici. In emisfera opusă celei în care se găsea el acum se aflau câteva insule destul de mari, ba chiar şi un pseudocontinent, format dintr-o serie de insule legate între ele prin istmuri. Dar emisfera aceasta abia dacă era locuită, şi singura insulă ceva mai mare pe o rază de sute de kilometri în jurul lui nici măcar nu era pământ cyclopean, ci era o bază de recreere şi reparaţii a Corpului Galactic, având drepturi de extrateritorialitate.

Ceva pescuit; ceva recuperări de deşeuri; câteva ferme de terra-formare, pe nişte insule suficient de izolate ca să merite să fie menţinute ca unităţi ecologic-pure din punct de vedere uman, fără riscuri mari de contaminare din partea faunei şi florei

cyclopeene de pe insulele învecinate - cam la atât se reducea prezenţa umană în această emisferă, în afară de centralele de captare a energiei mareelor şi a celei solare, care însă funcţionau cu un personal redus la minimum.

Kolb se simţi ezitând. Şi izbucni într-un hohot strident de râs. Să fie oare posibil ca riscul de a muri singur, departe de orice ajutor, sâ-l împiedice să vâneze acest rechin-lup, ce promitea să doboare toate recordurile? Dacă se întâmpla una ca asta, simţea că nu va mai fi în stare să-şi privească vreodată faţa în oglindă!

Mai ales fiindcă acolo sus, în spaţiu, dăduse ochii cu moartea nu la sute, ci la sute de mii de kilometri de cea mai apropiată fiinţă umană.

Pentru o clipă îşi simţi mintea ca întunecată. Nu-i plăcea niciodată sâ-şî aducă aminte de împrejurările ce-i întrerupseseră cariera de om al spaţiului cosmic şi-i legaseră existenţa de suprafaţa planetară, împiedicându-l astfel să combine

pasiunea lui pentru pericol cu o muncă utilă. Vânătoarea asta de unul singur nu avea nimic util în ea pentru altcineva în afară de el însuşi. Oamenii împărţeau planeta Cyclops cu rechinii-lup de destul de multă vreme ca să ştie deja cu precizie limita dincolo de care înmulţirea acestora putea să le dea bătăi de cap, şi, la nevoie, exemplarele excedentare erau sacrificate eficient şi cu precizie, de echipe specializate, acţionând din aer.

De fapt, cugetă Kolb morocănos, *cred că sunt al dracului de puţine lucruri utile pentru cineva, în tot ce am făcut cu viaţa mea în ultima vreme. Şi cele mai puţine se referă chiar la propria-mi persoana...*

Incet, pe măsură ce aripile acelea ce fâltainde se apropiau, urmând o linie ce trecea cam la şapte-opt kilometri de el şi care, prelungită, ar fi trecut prin imediata apropiere a insulei pe care se afla baza de reparaţii a Corpului Galactic, se simţi cuprins de un fel de exaltare estompată. Putea deja vedea că şorecarii erau atât de

sătui, încât nu se mai aruncau decât de formă spre victimele rechinului-lup şi totuşi - ca şi cum ar fi admirat frenezia ucigaşâ a fiarei - nici unul nu dădea vreun semn că ar avea de gând să o pornească-n zbor spre sud, spre cuiburi.

O să doboare toate recordurile, încă n-am auzit de un asemenea gigant!

Dădu de-o parte harponul fără saulâ pe care mâinile lui îl apucaseră reflex, pentru a-l folosi ca prim proiectil. Cu degetele la fel de sigure ca ale unui chirurg ce operează, încărca un harpon legat şi împinse tunul în poziţie de tragere.

Apoi mâna lui stângă se încleşta pe levierele comenzilor şi, fără urmă de ezitare, mări regimul reactorului.

Hidroglisorul ţâşni înainte, ridicându-se pe aripile subacvatice cu un fel de urlet strident, care ar fi putut speria un rechin-lup aflat la o distanţă chiar de două ori mai mare decât cel din faţa lui. In aceeaşi clipă şorecarii ce se roteau deasupra regurgitară ultimele bucăţi de hrană înghiţite şi se

ridicară la mai bine de treizeci de metri înălţime, în siguranţă. Kolb le auzea cu greu ţipetele speriate peste zgomotul făcut de reactorul ambarcaţiunii - parcă erau nechezaturi de cai speriaţi.

Află imediat răspunsul la una din întrebările pe care şi le pusese mai înainte: rechinul-lup mai fusese atacat şi de alţii, destul de des ca să cunoască bine pericolul ce-l reprezintă un hidroglisor pentru el. Aşa că lăsă baltă laborioasa îndeletnicire de a trasa o linie de distrugere pe faţa paşnicului ocean şi se răsuci în apă, pentru a înfrunta fragila ambarcaţiune. Işi cobori coada, îşi întinse înotătoarele şi capul i se ridică la suprafaţă.

Kolb simţi că siguranţa de sine i se clatină în asemenea hal, încât se văzu obligat să se agate cu disperare de hotărârea aceea încă nerostitâ: *nu contează câtuşi de puţin dacă mor sau nu!* Pentru că să te gândeşti la ceva ca fiind enorm şi să vezi cât este acel enorm sint două lucruri complet diferite.

Deci cât era de mare? Şaptesprezece

metri dintr-o extremitate în cealaltă a celor două înotătoare ce oscilau în apă ca o manta, cu un trup perfect profilat, adăpostind muşchii puternici ce acţionau acele înotătoare. Cea mai mică zvâcnire a acelor muşchi, chiar şi o simplă tresărire, punea în mişcare corpul fiarei cu viteza unei torpile, permiţându-i să se năpustească asupra oricărei fiinţe ce se mişca în apele cyclopeene. Iar fălcile - prin care putea trece un om în picioare, când erau deschise - înfigeau şiruri dese de colţi ascuţiţi *în* şi *prin* victimă. Muşcătura ucidea, şi ucigaşul uita de victimă. Vara nu era niciodată flămând, înghiţea ce-i rămânea în gură, şi asta-i ajungea până ce - câteva minute după aceea - făcea o nouă victima.

Kolb făcu să amuţească zumzetul clopotelor de alarmă ce-i răsunau în cap şi orienta tunul drept spre mijlocul gurii enorme, menţinându-i linia de ochire atât de stabil, de parcă era pe un afet de stâncă.

Dar chiar atunci, pe când distanţa faţă de fiară se reducea de la două sute la o suta

cincizeci de metri, se auzi boom-ul.

Care făcu hidroglisorul să tremure. Şi care sperie rechinul-lup, fâcându-l sa tresarâ. Era zgomotul produs de o navă spaţială a Corpului Galactic ce frâna la intrarea în atmosfera, pregâtindu-se să asolizeze la baza de reparaţii.

Cu un gest reflex, pe care nici mâcar pericolul de moarte pe care-l înfrunta nu-l putea face să şi-l controleze, fostul cosmonaut Justin Kolb privi în sus, iar strălucirea soarelui lovi în plin în vizorul lui, supraîncărcând sticla, care se opaciza complet, încât se trezi în bezna. Scoase un strigat şi mâna i se strânse spasmodic pe trăgaciul tunului. Harponul şuieră, trecând pe lângă ţintă, şi rechinul-lup se năpusti asupra ambarcaţiunii.

2

Pe parcursul zborului, Maddalena Santos stătuse cea mai mare parte din timp privind

în gol, sucind şi răsucind în cap decizia cu care se confrunta acum: să rămână în continuare - sau nu - în Patrulă.

La bord se mai găseau încă trei pasageri - personal de pe o bază lipsită de atmosferă a Corpului situată încă şi mai departe spre limitele de explorare ale Galaxiei, în permisie locală şi foarte entuziasmaţi din pricina asta. Doi dintre ei erau bărbaţi. Iar faptul că aceşti bărbaţi nu priviseră spre ea decât o singură dată îi spunea multe de efectul pe care-l avuseseră ultimii douăzeci de ani asupra înfăţişării ei.

Una era să ştie că avea asigurate încă două secole de viaţă de acum înainte. Şi alta era să-şi dea seama - chiar de la prima vizită în lumea civilizată, după atâta amar de vreme - de cât de adânc o marcase impactul celor două decenii petrecute pe o planetă barbară.

Longevitatea ei era asigurată în conformitate cu standardele de plată practicate de Corpul Galactic: într-o Galaxie în care planetele mai vechi erau atât de

bogate încât efectiv nu avea nici o importanţă dacă un anume individ muncea sau nu, era nevoie fie de o înclinaţie cu totul deosebită - şi absolut accidentală - fie de o momeală extrem de tentantă pentru a se asigura înrolarea numărului de voluntari necesar serviciilor guvernamentale.

Deşi, doar cu greu poţi numi asta guvern, **îşi zise Maddalena.** ***Seamănă, mai degrabă, cu a mâna o turmă. Una foarte leneşă, pe deasupra.***

Proporţia plăţii în alte ramuri ale serviciilor guvernamentale era mai scăzută; doar Corpul plătea în raport de zece la unu, în acea monedă unică numită viaţă.

Ea servise timp de douăzeci de ani ca agent planetar, trăind printre barbari împuţiţi, ce se bălăceau în nămolul lipsei de civilizaţie, dar acum era îndreptăţită să reclame - dacă dorea, putea face asta oricând, chiar şi pe loc - cele două secole garantate de viaţă confortabilă, de om sănătos, pe care le putea trăi oriunde dorea.

Putea chiar să se întoarcă pe Pământ, pentru că acolo se născuse.

Privea melancolică prin hublou la negura cosmică, punctată din loc în loc de strălucirea stelelor, întrebându-se ce se mai întâmplase pe planeta ei natală de când plecase.

Pe vremea aia era atât de optimistă... La începutul carierei, când avusese atâtea dificultăţi de adaptare la munca în cadrul Corpului şi se descurca atât de prost, încât riscase să nu fie nici măcar avansată de la gradul de practicant la cel de locotenent - şi astfel să piardă pentru totdeauna şansa de a fi plătită în tratamente de longevitate - reuşise sâ-şi salveze situaţia, ba chiar şi sa se bucure de o oarecare notorietate la scară locală, datorită unei lovituri reuşite, pe care o dăduse pe una din acele planete barbare: una din izolatele Planete de Refugiu Zarathustra, unde îşi găsiseră adăpost şi reuşiseră să supravieţuiască fugari din faţa iadului dezlănţuit de nova zarathustranâ, cu mai bine de şapte secole în urmă.

Dar când i se oferise un post ca agent planetar, să urmărească şi să supervizeze progresele acestor izolate şi strâmtorate grupuri umane, cum nu i se permisese să se reîntoarcă pe planeta pe care prezenţa ei stârnise atâta vâlvă, alesese practic la întâmplare dintre cele patru sau cinci locuri care erau vacante la momentul respectiv.

Şi, la foarte puţin timp după ce fusese trimisă la post - unde durata minimă de şedere era de douăzeci decani - a înţeles că alesese prost.

La început părea că lucrurile vor începe să se mişte pe planeta aia pe care şi-o alesese - o tranziţie de la stadiul de ţărani bâlâcindu-se în mizerie, în care ajunseseră mulţi dintre urmaşii refugiaţilor, la un stadiu de civilizaţie incipientă şi expansivă, cu ceva industrializare şi multă, multă interferenţă între diverse grupuri culturale: un material fascinant de studiat la faţa locului.

Dar toată acea dezvoltare depindea exclusiv de capacitatea de supravieţuire a

unui geniu organizatoric, ce moştenise conducerea unui oraş-stat aflat într-o poziţie strategică de primă mâna. Şi, la o lună de la sosirea ei, unul dintre geloşii rivali ai acestuia îl asasinase, preluând puterea şi condamnând planeta la cel puţin încă o generaţie de stagnare.

Ei îi era cu desăvârşire interzis să intervină. Şi, obligată să stea neajutorată, privind intens cum nu se întâmplă absolut nimic, se plictisise într-un asemenea hal, încât îi era şi frică să se gândească la perioada respectivă.

Dar acum, în sfârşit, venise şi vremea pentru permisie şi pentru detaşarea într-un alt post. „Moartea" ei fusese aranjată cu grijă; succesorul ei fusese instruit în detaliu, iar acum se afla la bordul unei nave a Patrulei, ce-l va depune pe suprafaţa planetei în cel mai strict secret, urmând ca el să-şi ia în primire rolul ce-i fusese pregătit în societatea locală... iar ea era în drum spre Cyclops, o planetă despre care nici măcar nu-şi imaginase că o va vizita vreodată.

Cu toate astea îi picase bine acel ordin - fără nici o motivaţie - prin care i se cerea să vină aici înainte de a pleca în permisie. Intârzierea îi punea la dispoziţie ceva mai mult timp pentru a putea ajunge la o hotărâre în problema care o frământa, decizie pe care o tot amânase, mereu: să rămână în Corpul Galactic, să-şi ceară transferul într-un post unde plata era mai scăzută, sau să-şi dea demisia?

Se gândi cu invidie la Gus Langenschmidt, maiorul de Patrulă în al cărui itinerar era inclusă şi planeta pe care se afla ea detaşată, în perioada de început a misiunii. Imbătrânea, încărunţea, începuse chiar să se şi îngraşe când îl văzuse ultima dată, totuşi, fiindcă nu-şi putea imagina cărui scop să dedice lunga viaţă pe care o avea în faţă, continuase să rămână în serviciu activ mult după ce depăşise limita de vârstă ce-i permitea să obţină o plată în raport de zece la unu. Creditul maxim admis era de cinci secole. Adică cincizeci de ani de serviciu în Patrulă.

Mai mult decât toţi anii pe care i-am trăit eu de când m-am născut, cugetă Maddalena. *Ce-o mai fi făcând Gus? Pe unde o mai fi? Imi era mult mai uşor să îndur şederea aceea când ştiam că o să-l pot vedea de două sau de trei ori pe an, dar, până la urmă, când a atins limita de vârstă, l-au retras din serviciu activ şi l-au trimis să facă altceva, iar de succesorul lui nu mi-a plăcut nici pe departe la fel de mult.*

Prin comunicatoare se anunţa că urmează asolizarea. Aerul începu să se scurgă pe coca navei, făcând-o să duruie de parcă peste ea ar fi trecut în marş o mulţime invizibilă de picioare omeneşti. Maddalena se lăsă pe spate şi închise ochii, începând din nou lupta cu problema care o chinuia. Abia dacă băgă de seamă că asolizaseră, deşi tovarăşii ei de călătorie începuseră să discute voioşi, glumind şi schimbând informaţii despre Cyclops. O lume foarte aspră, după cum ziceau ei.

Lume aspră, planetă aspră! îi îngână Maddalena în gând. *Incălzitorii ăştia de*

scaune cu capul în nori ar trebui să meargă puţin în locul ăla de unde vin eu!

Şi totuşi...

Mintea ei păru să se întoarcă într-o clipă cu douăzeci de ani în urmă. „O lume rapace..." aşa i se spusese despre planetă, când aflase pentru prima data că în spatele acelei ingerinţe în dezvoltarea unei PRZ - la dejucarea căreia contribuise şi ea cu o improvizaţie inspirată - se găsea un grup de cyclopeeni.

Dar, de fapt, oare ce-or vrea cei de aici de la ea? Pentru numele Galaxiei, de ce sosise mesajul ăla lipsit de orice explicaţie la baza Corpului - unde ea se chinuia sâ-şi dea seama dacă are chef să se întoarcă pe Pământ pe durata de un an a permisiei - ordonând să fie trimisă pe Cyclops cu primul zbor?

Răspunsul la această întrebare se arătă chiar în clipa în care panourile de acces se deschideau spre terenul de asolizare - de fapt ponton, dacă e să fim corecţi. Deoarece - suprafaţa planetei Cyclops fiind în mare

parte acoperită de apă, iar cea a uscatului fiind redusă - navele spaţiale erau parcate pe pontoane, nu pe solul preţios. Din locul în care încă mai stătea ea - deşi era cât se poate de nerăbdătoare să afle ce şi cum, iar ceilalţi pasageri se ridicaseră în picioare, aşteptând surescitaţi permisiunea de a părăsi nava - se vedeau mai bine de o duzină de nave parcate, siluete contorsionate de macarale, coci de nave în curs de dezmembrare, şine de poduri rulante - un desen abstract, pictat cu metal strălucitor pe fundalul de un albastru orbitor al cerului.

Nu se aşteptase ca lumina să fie atât de puternică. Steaua primară a planetei de pe care venea ea era mai rece decât Soarele Pământului, dar primara cyclopeanâ era mai albă şi mai fierbinte.

Prin deschiderea de acces, încă înainte ca platforma mobilă să fie fixată în poziţie, se săltă cu dexteritate un bărbat în uniformă de vară, cu păr tuns scurt, trădând faptul că zbura frecvent în spaţiu, unde părul lung era

interzis, deoarece putea duce la accidente de etanşare a căştii. Omul privi cu ochii mijiţi spre cabina pasagerilor, aflată în penumbră.

- Locotenent-major Santos? rosti el.

Maddalena tresări şi se ridică în picioare.

- Domnul comandant al bazei vă aşteaptă, continuă omul. Sunteţi amabilă să mă urmaţi?

Ceilalţi pasageri schimbau între ei priviri contrariate, pline de resentimente. Mai ales ale femeii, care era evident că avusese permanent la-ndemânâ tratamente cosmetice moderne, ce făcuseră ca vârsta ei să fie imposibil de bănuit, pe când Maddalena fusese obligată să îmbătrânească natural douăzeci de ani, petrecuţi în locul acela unde singurele cosmeticale posibile nu erau decât nişte paste primitive şi pudre chioare.

Fără o vorbă, Maddalena se conformă instrucţiunilor, parcă apatică. Dar în clipa în care ajunse în dreptul deschiderii de acces şi văzu cine o aşteaptă jos, în carlinga

deschisă a unui glisor de teren, uită de tot, cuprinsă de un val de bucurie sinceră.

- *Gus!* strigă ea, zburând pe pasarelă, sărind treptele câte trei o dată şi încolâcindu-i gâtul cu braţele.

- Uşurel, fetiţă, uşurel! îi zise el, desprinzându-se din îmbrăţişare. Trebuie să menţin nişte aparenţe de comportament autoritar până şi în fundătura asta, chiar dacă nu-mi place. Ia să te văd cum arăţi. A trecut ceva vreme.

Maddalena se retrase un pas şi-l studie atent pe vechiul ei prieten.

- Tu arăţi mult mai bine decât mine, zise ea cu o urmă de invidie în glas. Şi într-adevăr, aşa era: părul încărunţit îi fusese tratat, faţa îi fusese netezită şi ridurile şterse, talia îi fusese ajustată, căpătând o alură tinerească, în uniforma imaculată de comandant, arăta exact ca una din figurile de reclamă de pe posterele folosite de Corpul Galactic, pentru recrutări.

- Trebuie să menţin nişte aparanţe, la fel cum şi tu ai fost obligată să o faci, mormăi

el. Hai, suie, te duc la Cartierul meu General, să bem ceva răcoritor. Bagajele tale o să fie aduse tot acolo. Nu am deseori ocazia să mă folosesc de funcţia mea pentru propria-mi plăcere, dar de data asta am făcut-o din plin, aşa că vei beneficia de cel mai bun tratament pe care e în stare să-l ofere planeta asta.

- Plăcere? spuse Maddalena, relaxându-se cu un oftat pe capitonajul moale al scaunului rezervat pasagerului. Vrei să zici că m-ai adus încoace, pe sus, doar pentru plăcerea ta?

Langenschmidt, pe când punea glisorul în mişcare, ocolind cu grijă nava ce tocmai asolizase - învelişul de metal al pontonului vibra sub ei de parcă intrase în rezonanţă - îi aruncă o privire scurtă, nedumerită:

- Nu ţi s-a spus de ce ai fost trimisă aici? Mă aşteptam să faci un scandal monstruos că ţi se amână permisia pe care ai aşteptat-o de douăzeci de ani!

- Nu, pur şi simplu am executat ordinul. Maddalena îşi îngustase ochii din cauza

luminii puternice a soarelui şi acum îşi plimba privirea peste navele spaţiale parcate în ordine desăvârşită.

- Hm! Am impresia că te-ai schimbat ceva de când nu ne-am mai văzut, spuse Langenschmidt. Iţi stătea în obicei să ai nişte izbucniri teribile. Ei bine, eu... Ei bine! îşi trecu mâna peste gulerul jachetei uniformei: Cred că e cazul să-ţi explic despre ce e vorba, nu? Evident, e ceva legat de PRZ-uri. S-au stârnit din nou proteste serioase împotriva principiului de noningerinţâ - mişcarea plutea în aer de mult, încă de pe vremea când am fost eu retras din serviciul activ şi trecut la comandă aici - iar comanda asta mi-a fost încredinţată tocmai mie exact pentru motivul că în centrul acestei noi mişcări se găseşte planeta Cyclops.

Maddalena, care abia dacă era atentă la ce spunea el, scoase un fel de mormăit care, dacă voiai, putea fi interpretat ca un semn de interes pentru discuţie.

Langenschmidt continuă:

- De fapt, asta se datorează în parte şi micii noastre afaceri din Carrig. Deşi nu s-a plâns niciodată deschis în legătură cu asta, mândria guvernului cyclopean a fost grav rănită de faptul că mai bine de o sută de cyclopeeni au fost aruncaţi în craterele vulcanilor de nişte barbari împuţiţi şi murdari, iar noi nu am intervenit cu nimic să oprim asta, în virtutea principiului de noningerinţă în dezvoltarea unei PRZ. Iţi ia ani de zile să stârneşti ceva valuri când ai de-a face cu două sute şi mai bine - două sute şaizeci, nu? - de planete care au un cuvânt de spus în conducerea Corpului Galactic, dar o personalitate hotărâtă poate pune, în cele din urmă, lucrurile în mişcare. Iar aici, pe Cyclops, avem de-a face exact cu o asemenea personalitate, extrem de hotărâtă. Doamna Alura Quist. Despre care - dacă guvernul de aici nu ar fi considerat în mod oficial ca fiind un guvern reprezentativ - aş zice mai degrabă că este un fel de dictator. O persoană - hm! - extrem de greu de oprit.

- Cyclopeenilor nu le place deloc să ştie baza asta a noastră aici, dar nu prea au încotro, pentru că nu şi-ar putea echilibra bugetul planetar fără chiria pe care o încasează de la noi. Aşa că, dacă nu ne pot da afară de pe planetă, nu au decât un singur mod în care se pot lua de noi, pentru afacerea din Carrig. Să atace mult-preţuitul nostru principiu de noningerinţâ. Iar în acest scop Quist a organizat o mare conferinţă pentru dezbaterea subiectului - care se desfăşoară exact în perioada asta - cu delegaţi de pe fel de fel de planete, inclusiv de pe Pământ, şi, sincer să fiu, sunt îngrozit când văd ce nume influente a reuşit să antreneze în treaba asta.

- Problema e în grădina mea, Maddalena, şi sunt teribil de îngrijorat din cauza asta. Am fost pus comandant aici tocmai pentru a bloca toate mişcările doamnei Quist, dar am impresia că nu fac faţă. Când am auzit că misiunea ta a luat sfârşit, mi-am zis: „Pe tot Cosmosul! Ea-i de pe Pământ - şi corpmanii de origine pământeană sunt rari pe aici - ba,

pe deasupra, a mai fost şi agent planetar, aşa că dispune de mărturii direct de la sursă". Şi din cauza asta - şi dintr-o serie de alte motive - am sperat că poate vei fi în stare să-mi impulsionezi niţel mintea asta bătrână şi ramolită şi să mă inspiri cumva, să pot s-o opresc pe doamna Quist din ale ei.

Maddalena tresări şi-şi întoarse spre el capul cu forme sculpturale. Vechea ei aparenţă de fragilitate se estompase mult, remarcă Langenschmidt, iar ea părea mai dură şi mult mai puţin feminină.

- Gus, după ce am stat douăzeci de ani şi m-am uitat la o gaşcă de refugiaţi de pe Zarathustra cum se zbat să ajungă nicăieri, mi-e teamă că sunt eu însămi aproape convinsă că e o adevărată crimă sâ-i lăsăm să-şi bată joc de ei înşişi. Imi pare râu că te dezamăgesc - au trecut doar câteva minute de când ne-am revăzut pentru prima oară după ani de zile - dar ăsta e modul în care gândesc la ora actuală şi, dacă vrei sâ-i convingi pe delegaţii de la conferinţa asta că

noningerinţâ este un principiu corect, poţi să te antrenezi încercând să mă convingi mai întâi pe mine!

3

Bracy Dyge începu să caute pentru a treia oara printre tranzistoarele ce zăceau pe fundul cutiei cu mărunţişuri, sperând, împotriva oricărei raţiuni, că defecţiunea locatorului său de peşti se va remedia de la sine. Se afla la patru zile de drum de port, în traulerul leneş şi vechi ce constituia singurul mijloc de subzistenţă al întregii lui familii, iar el era căpitan şi unic membru al echipajului. Era deja de trei zile în zona de pescuit, dar abia noaptea trecută îşi dăduse seama că nu reuşea să localizeze nici un banc de peşte-de-unturâ nu din cauză că aceştia dispăruseră brusc, ci pentru că locatorul era defect.

Dintr-un motiv oarecare, ce depăşea net priceperea lui în materie de tehnică,

locatorul refuza să semnalizeze orice altceva în afară de fundul mării. Cu o precizie înnebunitoare, trasa pe micul său ecran circular contururile tuturor pietrelor şi denivelărilor aflate la o sută de metri sub chilă, dar nu era în stare să sesizeze nici măcar enorma găleată de plastic remorcată de trauler pe post de ancoră plutitoare.

Tranzistoarele erau scumpe şi-ţi era imposibil să spui despre vreunul că este bun sau nu doar privindu-l. Ca urmare, nici el nu ştia dacă cele pe care la recuperase în diverse ocazii, aruncându-le în cutia cu mărunţişuri, erau mai bune sau mai proaste decât cele montate în locator. Singura soluţie era să încerce toate combinaţiile posibile, până la ultima, şi, cum în locator erau folosite şaisprezece tranzistoare, iar în cutia cu piese se aflau încă şapte, treaba era de durată, nu glumă.

Dar, cel puţin, mai scăpa de o serie de piese care nu erau bune de nimic. Două din tranzistoarele din cutie scoseseră complet din funcţiune locatorul, şi băiatul le

aruncase urgent peste bord.

Soarele ardea cu putere, iar marea era perfect calmă. Traulerul - hodorogit şi cu vopseaua decojitâ - era singurul semn de viaţă cât vedea cu ochii. El stătea pe puntea din spate, cu picioarele încrucişate sub el, la umbra unui acoperiş de plastic, folosind capacul frontal al locatorului ca tavă de lucru, în care punea piesele demontate. Era un băiat subţirel, chiar foarte slab, şi pielea lui bronzată - destul de închisă la culoare de la natură - bătea bine spre culoarea ciocolatei. Părul îi atârna pe umeri în cozi groase, iar în urechea stângă avea un inel strălucitor care, chiar dacă era de crom, era uşor corodat de apa de mare. Oricine avea ceva cunoştinţe în materie de cultură cyclopeană l-ar fi categorisit instantaneu, fără ca măcar să se mai uite la pânza - cândva albă - ce o avea înfăşurată peste şolduri şi la sandalele elastice din picioarele lui: un băiat de pescar dintr-unul din porturile emisferei marine, cel mai probabil Gratignol, căruia nu-i mergea prea bine anul

ăsta.

Absolut corect. Bracy descoperi cu neplăcere că încă un tranzistor nu era bun de nimic şi-l trimise peste bord, după ceilalţi doi.

Cel puţin, încerca el să se îmbărbăteze, nu se va întoarce acasă până ce nu va epuiza toate posibilităţile de a se descurca de unul singur. Dar chiar şi atunci...

Stomacul îi ghiorăi sonor şi simţi că i se-ntunecă mintea la ideea de a se întoarce acasă cu cala goală. Era de preferat să meargă la întâmplare, până ce plasele lui vor prinde totuşi ceva, la noroc, să aibă familia ce să mănânce, chiar dacă nu va nimeri peste peşte-de-untură. In zona asta, peştele-de-untură era singura specie vandabilă, dar peşte comestibil se găsea din belşug, oricine putea prinde după pofta inimii dacă-şi dădea osteneala să arunce în apă o undiţă cu o momeală în cârlig, însă peştii-de-untură trăiau în bancuri mari, de opt până la zece mii de exemplare, şi, fiind concentraţi, puteai hoinări liniştit pe mare săptămâni în

şir fără să dai de vreunul, dacă nu aveai un locator.

Dacă el ar fi făcut parte dintr-o altă familie...! Dacă ar fi fost unul din băieţii Agmess, de exemplu - şase fraţi, doi dintre ei având suficiente cunoştinţe tehnice nu numai pentru a repara singuri echipamentul electronic, ci pentru a face acelaşi lucru şi pentru alte familii de pescari, ba chiar fiind în stare să construiască aparate noi... Dar respectivii îşi ţineau cunoştinţele acumulate cu greu sub şapte lacăte, ca orice marfă preţioasă. Aşa că el, când va ajunge acasă, va fi obligat să plătească pentru a fi ajutat - pe ei sau pe altcineva - şi, după o ieşire lipsită de roade, cum ar fi putut s-o facă? Bărcile familiei Agmess aveau şi aparate de radio, şi, dacă aveau probleme pe mare, puteau cere imediat ajutor, pe când el era singur-cuc, răspunzător de soarta bărcii âsteia, cu care trebuia să asigure existenţa celor patru surori, a bunicii şi a fratelui său mai mic, în vârstă de opt ani.

El însuşi nu avea decât şaptesprezece

ani. Şi fusese obligat sâ-şi asume sarcina de a asigura existenţa familiei cu un an şi jumătate în urmă, din iarna în care se înecaseră părinţii lui, într-o furtună năprasnică, datorită scufundării unei bărci de salvare lansate pentru a scăpa de la moarte un nerod blestemat.

Tot aşa ar trebui să zic şi despre mine, îşi zise Bracy morocănos. *Părinţii mei ar fi groaznic de ruşinaţi, dacă m-ar vedea acum!*

Se opri o clipă din munca aceea plictisitoare şi aruncă o privire peste suprafaţa mării, fără să se aştepte să vadă altceva în afară de apă şi cer. Dar inima îi tresări, pulsul i se acceleră şi aproape că răsturnă piesele din tava improvizată ce şi-o pusese în poală.

Şorecari Jackson! Atât de departe spre nord... asta nu putea însemna decât un singur lucru: un rechin-lup!

Cu mişcări frenetice strânse repede piesele demontate din locator, le băgă într-o pungă - să fie sigur că sunt toate la un loc - şi se ridică în picioare. Mai exista o cale să

găseşti peşte-de-unturâ, în afară de utilizarea echipamentelor electronice: să te ţii pe urmele unui rechin-lup, aidoma şorecarilor, până când te ducea la unul din marile bancuri. Fiara aceea lacomă era în stare să simtă curenţii bogaţi în substanţe nutritive din apa mării, ca orice peşte, iar bancurile pe care le căuta Bracy se deplasau exact de-a lungul acestor curenţi.

Bineînţeles, nu de-a lungul tuturor curenţilor de genul ăsta dădeai peste bancuri de peşte-de-ulei - erau prea mulţi. Dar era măcar o idee.

Ezită o clipă, strângându-şi ochii din cauza strălucirii soarelui, şi-şi ridică talpa unui picior ca să se scarpine pe gamba celuilalt, cum făcea totdeauna când se concentra asupra unei probleme importante. Şi erau câţiva factori ce trebuiau cântăriţi atent, înainte de a lua o hotărâre. Mai întâi faptul că - dacă fusese în stare să ţină atâţia şorecari după el - rechinul-lup din faţa lui era probabil un monstru, în al doilea rând, faptul că el era plecat deja de patru zile din

port, iar un rechin-lup, dacă găsea suficientă pradă, era în stare să ardă gazul într-o zonă anume chiar şi o săptămână, înainte de a se pune în mişcare spre ecuator. Şi în al treilea rând faptul că *auzise* că un rechin-lup te poate pilota spre bancurile de peşte-de-ulei, dar nu *cunoscuse* pe nimeni care să fi făcut vreodată una ca asta - acum, că toţi pescarii din Gratignol îşi puteau permite să aibă locatoare, era un risc inutil.

Şi, în ultimul rând - dar nu cel de pe urmă - trebuia să ţină cont şi de faptul că, dacă un rechin-lup atât de mare se hotăra să atace traulerul, probabil câ-l va scufunda fără prea mari eforturi.

Bracy trase adânc aer în piept. Ajunsese la concluzia că era într-o situaţie care reclama măsuri disperate pentru a o depăşi. Aşa că se duse să vadă dacă era într-adevăr echipat pentru o asemenea treabă.

Proviziile nu erau o problemă - doar apa - şi, dacă vremea nu se strica, putea să se folosească liniştit de pânzele solare. Nici cu

energia nu stătea râu - în timpul zilei capta suficientă ca să pună în mişcare barca în ritm de melc, iar noaptea îşi putea permite să consume niţel din rezerva din acumulatoare. Deci putea risca să se ţină vreo două zile după rechinul-lup.

Cât priveşte apărarea - în caz că fiara devenea obraznică - asta era cu totul altceva. Singurele arme de care dispunea erau două căngi pescăreşti, destul de corodate de apă, pentru că nu erau tocmai noi - una dintre ele arăta chiar prost de tot, probabil că o să se rupă în curând - şi năvodul, care nu putea fi folosit la altceva decât la tras peştele în cală.

Ia stai! Ii venise o idee. In dulapul cu echipament de salvare avea cel puţin şase rachete de semnalizare, iar - pe o planetă cu distanţe atât de mari între centrele populate - asemenea dispozitive erau proiectate să ajungă la înălţimi stratosferice, pentru a fi, într-adevăr, utile. Cântăreau peste treizeci de kilograme fiecare şi se amorsau automat, în contact cu apa de mare, la intervale de o

oră din momentul în care barca de salvare era lansată la apă.

Ii trebuiră cincisprezece minute pentru ca - transpirând şi înjurând - să reuşească să care două dintre ele la provă, să le fixeze pe balustradă şi să aşeze lângă ele o găleată plină cu apă de mare, pentru a avea cu ce să le pună în funcţiune. Cu un pic de noroc, şi dacă era atent, putea servi chiar şi unui monstru de rechin-lup o masă greu de digerat.

După aceea - simţind totuşi că-l cam ia cu frig, în ciuda zăpuşelii - alimentă reactoarele şi traulerul porni în direcţia rechinului-lup.

Era cam la un kilometru şi jumătate de el când văzu hidroglisorul.

Parcă se materializase din neant. Ambarcaţiunea era aşa de joasă, încât până şi unduirile uşoare ale apei erau suficiente s-o ascundă vederii, aşa că n-o zărise decât când s-a ridicat pe aripile subacvatice, aruncând un evantai de spumă la provă. Şi parcă nici nu era o ambarcaţiune

- o platformă cu o protuberantă în faţă şi un

om lungit pe ea, cu faţa acoperită de un vizor integral, protejându-l de lumina puternică.

Bracy înghiţi nodul ce i se pusese în gât. Vânează, oare, fiara...? Da! Omul stătea exact în spatele unui tun pentru harpoane şi o rază de soare căzu chiar pe ghearele proiectilului, făcându-le să lucească tare.

Tot atunci zări şi rechinul-lup, şi-şi dori fierbinte să nu se fi apropiat de fiara aceea gigantică, mai mare decât cele mai negre imagini de coşmar ce-i trecuseră prin minte - avea anvergura înotătoarelor mai mare decât lungimea traulerului său.

Tabloul înfruntării dintre omul din hidroglisor şi ucigaşul acvatic - năpustindu-se unul spre celălalt - dură destul pentru a i se întipări în minte pentru totdeauna. Dar din înaltul cerului detună boom-ul sonic, şi tabloul pe care-l privea - şi care nu durase mai mult de o secundă - păru să se dizolve într-un haos de stropi de apă amestecaţi cu spumă şi în ţipetele şorecarilor înspăimântaţi, care, după ce vomitaseră la

iuţeală hrana pe jumătate digerată din stomacuri, se ridicaseră la înălţime.

Hidroglisorul dispăru la fel de brusc cum apăruse, în vârtejul produs de rechinul-lup, şi în aer se înălţară zeci de fragmente de ambarcaţiune, unele căzând în apa la mai bine de treizeci de metri. Cât despre omul din ea - pe moment Bracy nu zărea nici urmă. Asta se datora în primul rând faptului că nu mai avea timp să se uite după el. Oprise alimentarea cu energie din pânzele solare şi trecuse pe acumulatoare - nu spera să poată fugi de monstrul acela, dar cel puţin putea încerca sâ-i evite atacurile, dacâ-şi calcula bine momentul manevrelor.

Băiatul aştepta, încordat. Va ignora monstrul prezenţa traulerului, sau...? Nu, nu avea parte de norocul ăsta. După ce se rotise leneş în cerc, fiara se ridicase din nou deasupra apei, privind peste faţa mării.

Nu era doar un monstru, mai era şi tâlhar bătrân, pe deasupra. Fiindcă imediat ce zări traulerul se năpusti spre el.

Bracy se trezi urlând din toţi bojocii -

habar n-avea ce spune, dar probabil că înjura şi blestema. Mânat doar de nebunia clipei, alinie la nimereală traulerul pe direcţia rechinului-lup, turnă repede apă de mare peste declanşatoarele celor două rachete şi se aruncă sub punte, sperând să fie apărat astfel de suflul lor.

O bătaie de inimă, două, trei... timpul trecea intolerabil de încet, parcă aştepta de ceasuri întregi.

In sfârşit! Parcă explodase universul!

Se adună încă ameţit, având impresia că trupul pe care-l punea în mişcare nu era al lui, şi-şi săltă capul deasupra punţii. Două din pânzele solare erau sfâşiate, iar acoperişul de plastic sub care se adăpostise mai devreme dispăruse; pe jos se vedeau urme de arsuri, iar geamul de la cabina cârmei era spart.

Dar la douăzeci de metri în faţa provei avusese loc o altă calamitate, una ce-l satisfăcea deplin. Era convins de asta chiar înainte de a se uita peste copastie, pentru că şorecarii — care nu se prea sinchiseau din

stârvul cui se înfruptă - coborâseră deja, să înlocuiască mâncarea pe care o regurgitaseră mai înainte, când se speriaseră.

Trupul enorm al rechinului-lup era aproape sfârtecat în două, şi viaţa se scurgea din el o dată cu ultimele picături de sânge pe care inima monstrului le pompa în ocean.

Simţindu-se încă lipsit de vlagă, Bracy se prinse cu mâinile de balustradă - dar şi le retrase imediat, cu o mişcare zvâcnită. Şina metalică era încă fierbinte din cauza jetului rachetelor. *O adevărată minune că n-am dat foc bărcii,* se gândi el, într-o doară.

Privea apatic spre apă. Pierduse două pânze solare, fusese obligat să-l facă bucăţi pe ipoteticul lui pilot spre bancurile de peşte-de-un-tură - totul fără a câştiga ceva.

Se încorda dintr-o dată. Oare ce era acolo, în apă? Ceva ce se zvârcolea, ca şi cum ar fi fluturat *o mâna?*

Omul din hidroglisor! Incă mai trăia, probabil că se agăţase de o bucată din

ambarcaţiune, ba chiar mai avea putere să şi strige după ajutor, deşi Bracy abia dacâ-l auzea, asurzit de zgomotul făcut de rachete şi de ţipetele şorecarilor.

Cu un efort fantastic reuşi sa pună traulerul în mişcare şi să-l tragă lângă omul din apă. Când a ajuns lângă el, acesta era prea slăbit să se poată urca singur pe punte, aşa că Bracy l-a tras din apă apucându-l de perechea de bretele ce i se încrucişau pe spate. Şi nici nu era de mirare că omul era slăbit: când l-a scos din apă a văzut câ-şi pierduse un picior, de la genunchi în jos, în colţii rechinului-lup.

- Nu fi îngrijorat, îi şopti omul, vâzându-l pe Bracy că se holbează îngrozit la rana lui. Costumul... o să oprească... hemoragia.

Ce costum? Bracy privi mai atent. Pielea omului era acoperită cu un fel de film transparent, parcă de plastic, ce se contracta singur, formând un fel de garou în jurul membrului amputat. Carnea se albise deja, iar sângerarea aproape se oprise, nu mai era decât o uşoară scurgere la nivelul

capilarelor.

Ei bine, cu asta s-a rezolvat, îşi zise Bracy încă năuc, pornind-o spre dulap, să ia încă o rachetă - de data asta ca să strige după ajutor, de oriunde s-o putea.

4

Chiar şi pe o planetă mai săracă, precum Cyclops, Corpul Galactic se bucura de tot ce era mai bun. Era o necesitate obiectivă, pentru a compensa măcar în parte sarcinile enorme cărora trebuia să le facă faţă personalul, însă era şi un handicap serios, la fel ca şi sistemul de plată bazat pe tratamente de longevitate, născând invidie şi atrăgând spre comisiile de selecţie pentru admiterea în Corp mulţimi de candidaţi lipsiţi până şi de aptitudini elementare pentru o asemenea muncă.

Tipic pentru luxul Corpului era locuinţa lui Langenschmidt, unde-şi avea şi Cartierul General - o vilă situată în cel mai înalt punct

al insulei pe care le-o închinase guvernul cyclopean. Comandantul nu era obligat să fie tot timpul prezent în şantierul de reparaţii şi să fie în permanent contact fizic cu activităţile pe care le conducea - pentru asta exista o reţea electronică de comunicaţii - aşa că omul care-şi desfăşurase până atunci cea mai mare parte din activitate în ronduri singuratice de Patrulă, ce duraseră uneori şi zece ani, prefera să ducă o viaţă retrasă, în liniştea locuinţei lui.

Dezamăgirea pe care i-o produseseră vorbele neaşteptate cu care-i răspunsese Maddalena imediat după ce sosise îl redusese la tăcere, şi nu mai scosese o vorbă până ajunseseră în camera principală a vilei - o încăpere lungă, răcoroasă, cu plafon jos - prin ferestrele căreia li se desfăşura la picioare, ca o hartă, panorama întregii insule şi a pontoanelor de pe ţărmuri. Iar atunci, după ce adusese câte un pahar de băutură răcoritoare, se lăsase într-un fotoliu confortabil şi privise atent la femeia din faţa lui, pe care, în

subconştientul lui, cu o oră în urmă, o mai vedea ca fiind încă acel agent de înlocuire cu minte înfierbântată de pe vremea afacerii din Carrig, de acum douăzeci de ani.

Ajunsese să se obişnuiască cu schimbările pe care revenirea la o viaţă confortabilă şi civilizată le produseseră asupra lui însuşi - înlăturarea efectelor îmbătrânirii, de exemplu, înfăţişarea pe care o afişa Maddalena la vârsta *naturală* de patruzeci şi cinci de ani fusese un adevărat şoc pentru el. Osatura ei era încă delicată, capul îi era încă modelat cu fineţe, ca o sculptură abstractă, ochii tot îi mai străluceau ca două pietre preţioase de ambele părţi ale nasului regal şi ascuţit, simbol al curiozităţii ei înnăscute. Dar tenul şi pielea i se aspriseră, la fel şi mâinile, iar din ţinuta ei, ca şi din glas, se degaja un fel de aură de epuizare.

Incercând să risipească răceala ce părea să se instaleze între ei, i se adresă cu o falsă voioşie în glas:

- Ei, Maddalena! Ce-ai mai făcut tu de

când nu ne-am mai văzut? Cum ţi-a mai mers?

- Prost.

Nici nu atinsese paharul din faţă, deşi luase dintr-o cupă un aperitiv - o bilă uscată şi pufoasă, pe care o învârtea absentă între degete.

- Poate-ţi aminteşti - deşi ştiu că, pentru tine, asta n-a fost decât o simplă înregistrare de jurnal - că Marele Şef Cashus a fost asasinat la scurtă vreme după ce mi-am luat eu postul în primire, şi o dată cu el s-a dus şi orice speranţă de progres. Aşa că...

Strivi aperitivul între degete, făcându-l zob, şi se grăbi să scuture pulberea şi firimiturile în farfurioară.

- Aşa că am petrecut al dracului de multă vreme observând atent cum nu se întâmplă nimic. Dar tu?

- Ah... Eu am fost obligat să învăţ o meserie cu totul nouă pentru mine şi am descoperit că nu sunt prea capabil în materie. Cred că s-ar putea numi diplomaţie contemporană. Nu pot să spun că am fost

obligat să văd cum nu se întâmplă *nimic,* dar, la scară galactică, lucrurile se pun în mişcare aşa de greu, încât, până la urmă, *nimic* este o primă aproximaţie destul de bună. Langenschmidt ezită o clipă: Ascultă Maddalena, adineauri vorbeai serios, sau erai dominată de o oboseală de moment, cum se întâmplă după orice drum?

- Oboseala asta a mea se acumulează de multă, foarte multă vreme. Gustă, în sfârşit, din băutură, fără să facă nici o remarcă în privinţa ei, continuând: *Şi...* da, vorbeam serios.

- Ai revenit la ideile tale de demult, pe care mi-am dat atâta osteneală să ţi le scot din cap - împreună cu Pavel Brzeska - înainte de a pleca spre Carrig?

- Nu. Alea erau idei preconcepute, de puştoiacă tâmpită. A trecut multă vreme de atunci, Gus, chiar şi pentru un corpman şi... presupun că şi eu m-am schimbat mult.

- Ei, uite ce-i! Langenschmidt se aplecase în faţă: Tu ai fost pe Treisprezece, care abia dacă poate fi considerată planetă de clasă

A, iar refugiaţii trebuie să facă faţă unor condiţii climatice extreme, după ce au pornit de la cea mai proastă bază cu putinţă, adică fără nici un conducător cu pregătire superioară. Inţeleg foarte bine că viaţa unei asemenea comunităţi primitive de ţărani poate doborî moralul oricărui observator. Dar, înainte să treci de cealaltă parte a baricadei în privinţa noningerinţei, gândeşte-te la Paisprezece şi la Carrig - ar trebui să vezi ce spun ultimele rapoarte de acolo, fiindcă veni vorba. Gândeşte-te la Şapte, unde se dezvoltă tehnici biologice şi genetice absolut noi, sau la Optsprezece, unde au avut loc nişte schimbări de limbaj care, în final, vor influenţa şi vor modifica radical comunicările interumane.

- Gândeşte-te şi la Cinci, ripostă Maddalena. Dacă nu reuşesc să rezolve problema paraliziei cerebrale, comunicarea între supravieţuitori se va reduce la grohăituri ca de maimuţe.

Câteva minute domni tăcerea. Deprimat, Langenschmidt îşi rodea buza de jos şi se

uita fix la Maddalena, întrebându-se ce să mai spună.

Problema în sine era recurentă şi fusese dezbătută permanent, de un secol şi jumătate. Rădăcinile ei erau însă localizate mult mai departe în timp, mai exact cu şapte sute şaptezeci de ani în urmă, când steaua primară a planetei ce se numea Zarathustra se transformase în novă. Timp de şase sute treizeci de ani se crezuse că nu scăpaseră de pe planetă decât o mână de refugiaţi, care ajunseseră pe Alfa Baucis, pe partea dinspre soare a novei. Apoi, ca din senin, se recepţionaseră semnale radio din direcţie opusă. Erau rodul muncii pline de abnegaţie a multor generaţii de refugiaţi - şi de urmaşi ai acestora - care avusese ca punct de pornire doar ceea ce se recuperase dintr-o singură navă spaţială şi culminase cu transformarea unui întreg asteroid - orientat astfel încât să se comporte ca o antenă parabolică - într-o staţie de emisie radio de mare putere, alimentată cu energie solară, ale cărei mesaje se târau spre civilizaţia-

mamă doar cu viteza luminii.

Semnalele veneau de pe planeta lui Lex, cunoscută ca PRZ Unu: prima Planetă de Refugiu Zarathustra care fusese localizată şi cu care lumea civilizată reluase contactul. Acum făcea şi ea parte din uniunea galactică, fiind privită ca o planetă civilizată.

De la ei se aflase că de pe partea întunecată a planetei - Zarathustra se afla în cadranul îndepărtat al orbitei - reuşiseră să decoleze peste trei mii de nave, în care se îmbarcaseră cam două milioane şi un sfert de oameni. Iar Patrula, care fusese înfiinţată cu două secole înainte, primise sarcina să depisteze restul supravieţuitorilor, dacă mai existau.

Şi se descoperiseră douăzeci şi una de planete pe care ajunseseră refugiaţi. Iar pe unele aceştia nu numai că reuşiseră să supravieţuiască, dar, în perioada în care fuseseră izolaţi de restul civilizaţiei, reuşiseră să dezvolte culturi respectabile şi cât se poate de interesante. Pe puţine planete tehnologia - în înţelesul clasic al

cuvântului - depăşise nivele rudimentare de dezvoltare, dar existau alte realizări - de genul celor menţionate de Langenschmidt pentru Maddalena - ce promiteau să deschidă căi noi pentru evoluţia culturală şi ştiinţifică a umanităţii.

După discuţii îndelungi, pe parcursul cărora se aduseseră o mulţime de argumente, şi subiective, şi obiective, se formulase principiul noningerinţei şi se trecuse la aplicarea lui. Dacă PRZ-urile nu reuşeau să ia contact cu lumea civilizată prin forţe proprii, evoluţia lor va fi lăsată să-şi urmeze cursul natural, fără nici o ingerinţă din exterior. Existau multe motive ce susţineau o asemenea hotărâre. Pe unele planete avuseseră loc schimbări în evoluţia indivizilor, datorită condiţiilor de mediu. Pe toate se produsese o ruptură culturală serioasă, pe care secolele de înmulţire *naturală* - patru sau cinci generaţii pe secol - nu făcuseră decât să o accentueze. Dar cel mai important era faptul că civilizaţia galactică părea să-şi încetinească ritmul de

dezvoltare, ca şi cum distanţa între stele ar fi impus - în afara barierei fizice - şi o barieră la nivel psihologic, împiedicând sau încetinind dramatic schimburile de idei între culturile planetare. Ca urmare, interesul pentru cercetarea ştiinţifică era în scădere, ca şi inventivitatea oamenilor, pentru că n-avea nici un rost să te chinui să găseşti soluţia unei anumite probleme când - pe oricare din cele două sute şaizeci de planete locuite de fiinţe umane - era posibil ca altcineva să fi rezolvat deja problema respectivă.

Aşa că se sugerase că PRZ-urile - lăsate în pace - poate că vor reuşi să redescopere motivaţiile fundamentale ale curiozităţii umane, antrenând astfel totalitatea rasei după ele.

Deoarece avusese loc un intens proces de uniformizare al nivelelor culturale. Planete ca Pământul încă mai erau privite ca exemple, dar de răspândit nu se răspândeau decât schimbări superficiale, ce ţineau de modă, nu şi cele profunde, ce stăteau la

baza acestora. Ca urmare, la ora actuală lucrurile erau cam la fel peste tot, şi starea lor generală nu era cu mult altfel de cea de pe vremurile când se înfiinţase Patrula. Planetele mai înapoiate se zbăteau să atingă nivelul mediu de dezvoltare - unele chiar reuşeau - dar planetele cu dezvoltare deasupra mediei erau tot placide şi lipsite de iniţiativă.

Maddalena se foi în fotoliul ei şi-şi ridică ochii spre faţa întinerită a vechiului ei prieten.

- De data asta cine conduce campania? Presupun că tot PRZ Unu, ca de obicei.

Langenschmidt se repezi să-i răspundă:

- Nu, şi asta e deosebit de interesant. Moda era ca Unu să urle în stânga şi-n dreapta cât sunt de revoltaţi de modul şocant în care sunt trataţi cei asemenea lor, ce sunt lăsaţi să putrezească în mizerie, în loc să fie salvaţi şi readuşi la sânul civilizaţiei-mamâ. Dar tradiţia asta s-a cam stins în ultima vreme, cred că din cauză că abia de curând Unu a reuşit să se integreze

complet în civilizaţia galactică, şi şi-au dat şi ei seama ce schimbări adânci produsese perioada de izolare în cultura lor. La ora actuală purtătorii de cuvânt de pe Unu îşi ţin gura bine închisă, aşa că avem chiar speranţe că, în cele din urmă, vor adera chiar şi ei la principiul de noningerinţă.

- Dar, în locul lor, toba e bătută de Cyclops - părerea mea e că asta se datorează exclusiv afacerii noastre din Carrig - şi o droaie de minţi caritabile, dar înguste, s-au alăturat campaniei cyclopeenilor, inclusiv - şi mai ales - de pe Pământ. Ceea ce nu reuşesc indivizii ăştia să priceapă este - zic eu - faptul că luxul de tip Pământ nu constituie modelul perfect de viaţă umană. Vor să impună acest standard peste tot, fără să ia în consideraţie că acei cărora vor să-l impună sunt ataşaţi de cultura lor actuală sau că aceste culturi sunt productive, creative.

- Treisprezece nu e, sigur, în categoria asta, murmură Maddalena.

Langenschmidt nu-i răspunse. Işi întorsese privirile spre fereastră şi făcuse ochii mari, văzând o serie de scântei strălucitoare, ce arătau ca nişte paiete cusute pe albastrul cerului.

- Hei! exclamă el. Asta-i o rachetă de semnalizare. Cred că de la vreun pescar cu probleme. Trebuie să-i dădăcim mereu pe localnici - ori câte un pescar care pleacă pe mare cu echipament neadecvat, ori câte un playboy din protipendadă ieşit la vânătoare de rechini-lup, pe care-l lasă nervii în momentul crucial. Dar nu-i chiar râu, mai întrerupe monotonia.

Se îndreptă spre un panou de comunicator - integrat cu discreţie în mobilierul extrem de funcţional al încăperii - şi întrebă:

- Se ocupă cineva să vadă ce-i cu racheta aia de semnalizare? Tăcere. Apoi se auzi o voce impersonală, vorbind pe un ton iritat:

- Mă scuzaţi, domnule comandant, ce aţi spus? după care continuă imediat, ca şi cum ar fi reauzit întrebarea în minte: Ah!

Racheta! Da, o să trimit imediat pe cineva să-l ia pe flăcău şi sâ-l aducă la ţărm.

- Perfect. Langenschmidt îşi îndreptă imediat atenţia înapoi, spre Maddalena:

- Ştii, am senzaţia că înainte de a încheia discuţia asta şi de a ajunge la vreo concluzie, cred că ar fi bine să-ţi dau ocazia să vezi mai îndeaproape civilizaţia galactică - stil Cyclops - ca să-ţi aduci aminte ce deşertăciune este asta în realitate. Şi putem lua situaţia creată la ora actuală drept exemplu edificator. Este vorba mai întâi de această doamnă Quist, care conduce totul în maniera în care ţi-am spus. Este cu siguranţă o femeie foarte capabilă şi neînduplecată. Dar a-şi limita eforturile la planeta Cyclops - care este atât de săracă încât energia e produsă încă în reactoare cu fisiune, nu cu fuziune - o nemulţumeşte profund. Şi nici nu înţelege de ce personalul Corpului e plătit în tratamente de longevitate, pe când ea îmbătrâneşte şi e obligată să-şi cumpere tocmai de pe Pământ tratamentele cosmetice de care are nevoie.

De altfel, am impresia că o parte din ostilitatea ei se datorează exact geloziei. Iar o femeie speriată la gândul câ-şi pierde înfăţişarea din tinereţe e un caz tare trist. Are un amant oficial - unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată - un fel de erou planetar, un fost cosmonaut, rămas invalid în urma unei răni căpătată în nişte circumstanţe pe care nu le cunosc, dar despre care am auzit că au fost meritorii, îl tratează ca... ca pe un animal micuţ, ca pe o mascotă, îl arată peste tot: uitaţi-l, faimosul Justin Kolb, amantul meu. Mă urmăreşti?

Maddalena dădu în tăcere din cap. Auzise toate astea - cu excepţia poveştii despre Kolb - încă de pe vremea afacerii Carrig, când un grup de cyclopeeni întreprinzători aflaseră de la un practicant de Corp concediat poziţia planetei PRZ numărul Paisprezece şi faptul că pe aceasta se găseau depozite importante de minereuri radioactive. Cyclopeenii deschiseseră o mină - folosind ca mână de lucru localnici, faţă de care se purtau ca şi cum ar fi fost

sclavi - şi o ţinuseră în funcţiune o perioadă destul de lungă, până când Patrula reuşise să le disloce întreprinderea. De atunci, guvernul cyclopean îşi afişase în fiecare ocazie durerea pe care o resimţise aflând că o ceată de barbari de pe o PRZ aruncaseră în craterul unui vulcan oameni aşa-zis civilizaţi - pedeapsa tradiţională pentru crimele pe care aceştia le comiseseră, în raport cu etica şi religia locală.

- Sincer să fiu, impresia mea este că pe doamna Quist nici măcar n-o interesează PRZ-urile ca atare, continuă Langenschmidt. Ea nu vrea decât să facă mizerii Corpului Galactic, datorită unei gelozii personale, profitând de fondul de ostilitate creat aici în privinţa noastră, datorită episodului de pe Paisprezece. Dacă ar fi să abandonăm noningerinţa din mottve bine întemeiate, solide, raţionale... asta aş putea s-o înghit - poate că m-aş îneca un pic, dar aş înghiţi-o. Dar să accept aşa ceva pentru o asemenea...

Vocea aceea impersonală se auzi din nou

din comunicator:

- Domnule comandant?

- Da? Langenschmidt se răsuci pe jumătate în fotoliu.

- Racheta de semnalizare. M-am gândit că vă interesează să ştiţi ce-i cu ea.

- Nu în mod deosebit, dar spune-mi.

- Am găsit un pescar din Gratignol - mai degrabă un băiat, care nu are mai mult de şaptesprezece ani, din câte mi s-a spus. A avut necazuri cu un rechin-lup, vânat de o persoană - hm - o persoană cu o oarecare notorietate. Băiatul a pescuit numita persoană din apă integral, exceptând un picior. Din fericire, numitul purta un costum medicinal, care a oprit hemoragia, astfel încât, deşi e inconştient, nu e mort. Dar cred că v-ar interesa să ştiţi despre cine e vorba.

- Ei bine, spune o dată, mormăi Langenschmidt.

- Este vorba de Justin Kolb, spuse vocea.

Alura Quist era foarte mulţumită de turnura evenimentelor. Nici imaginea pe care o privea în poli-oglinda la care se aranja pentru banchetul oficial, programat să înceapă la apusul soarelui, nu-i putea risipi satisfacţia încrâncenată pe care o resimţea gândindu-se la delegaţiile sosite de pe alte planete.

Bineînţeles, cele de pe planetele bogate - Pământul, de exemplu - aveau o atitudine oarecum condescendentă faţă de posibilităţile cyclopeenilor - chiar dacă le fusese oferit tot ce exista mai bun aici - dar, cum mobilul tuturor erau intenţiile caritabile declarate în sprijinul celor lipsiţi de privilegii, de pe PRZ-uri, toţi se purtau cât se poate de frumos şi nu se înregistrase nici o plângere. Iar ferocitatea de care dădea dovadă reprezentantul lui PRZ Unu - Omar Haust, un bătrân, dar care ştia să se exprime cu multă vehemenţă - contrabalansa pe puţin lipsa de curaj a unei duzini dintre colegii mai slabi de înger. Pentru că el încă

mai era adeptul unor idei pe care majoritatea oamenilor de pe planeta lui le abandonaseră, chiar dacă făcuseră asta cu multă reticenţă.

Banchetul urma să fie magnific. Mâncărurile şi băuturile erau atât de scumpe, încât vor trebui să fie tratate ca un articol separat al bugetului planetar pe anul în curs, dar nu conta, pentru că o majorare cu unu la sută a chiriei pentru baza Corpului Galactic va acoperi toate cheltuielile, cu prisosinţă. După banchet vor urma discursuri, evident - era ciudat cum tradiţia continua să dăinuie în anumite zone ale activităţii umane generaţie după generaţie - dar se simţea în stare să îndure până şi asta. In vederea reuşitei planului la care muncise atâta amar de ani, o să îndure şi cele două sau trei ore de vorbărie chioară.

- Noi, cyclopeenii, rosti ea spre oglindă, privind cu atenţie cum i se mişcau muşchii gâtului, pe măsură ce pronunţa cuvintele, nu facem parte dintre cele mai prospere naţiuni ale galaxiei. Totuşi nu ne manifestăm egoist

în privinţa puţinului de care dispunem. Dimpotrivă, am împărţi din inimă acest puţin cu cei mai săraci ca noi. In vremurile pre-galactice - spun istoricii - era o fabulă despre un câine care-şi făcuse culcuşul în locul de hrană al unui animal de povară, obligându-l pe acesta, în cele din urmă, sa moară de foame.

Făcu o pauză, în primul rând pentru că nu era sigură că această referinţă literară este adecvată - deşi cel ce-i compusese discursul înlăturase cuvintele complet ieşite din uz, precum „iesle" sau „bou" şi, în al doilea rând, pentru ca să se privească din nou în oglindă.

Avea silueta încă suplă, pentru că - nervoasă şi energică - pe măsură ce trecea timpul, avea tendinţa să devină mai degrabă uscată, osoasă, decât să se îngraşe. Părul ei, blond, cu o nuanţă caldă, era coafat impecabil şi-i încadra faţa cu trăsături puternice, pe care ochii - albaştri şi strălucitori - păreau două safire. Toaleta pe care o purta fusese croită pe Pământ -

demodată, evident, în ochii celor originari de pe planeta-mamâ - şi-i venea atât de bine, încât putea să treacă uşor cu vederea o asemenea opinie minoritară.

Oare cât o să dureze totul? Gura ei păru să se răsucească într-un zâmbet ranchiunos, care-i distruse instantaneu drăgălăşenia figurii, gândindu-se la cei asemenea lui Gus Langenschmidt. După cincizeci de ani în Patrulă, supraveghind barbarii de pe PRZ-uri, avea asigurată supravieţuirea - beneficiind de o sănătate perfectă şi de o tinereţe întreţinută artificial - până în vremuri în care existenţa ei se va reduce la note de subsol, în manuale de istorie locală.

Acest fapt cu greu putea fi schimbat. Dar scopul căruia el şi cei asemenea lui îşi dedicaseră viaţa putea fi golit de conţinut.

Mda... discursul ei era destul de bun. Aşa că renunţă să se mai frământe în privinţa lui, adresându-se servitoarei ce-i făcea pedichiura şi abordând astfel un alt subiect care o îngrijora mult în ultima vreme:

- Vrei să-l anunţi pe Justin Kolb că vreau să vorbesc cu el înainte de banchet?

- Va fi şi dânsul prezent, stăpână? replică fata.

Quist tresări. I se păruse, sau în vocea aceea reţinută se ghicea o urmă de ironie? Nu era nici urmă de aşa ceva în ochii negri care priveau drept în ai ei, aşa că se relaxa.

- Cum adică? Bineînţeles că va fi şi el prezent. De ce nu?

- Stăpână, am înţeles de la valetul dânsului că acum o jumătate de oră încă nu se întorsese.

- Să se întoarcă? Nedumerită, Quist privi în jos, spre fată. In ultimele două zile, de când sosiseră delegaţiile din afara planetei, abia dacă găsise vreo clipă în care să se mai gândească la amantul ei. Parcă auzise vag că el plecase undeva, dar considerase de la sine înţeles că se va întoarce la timp pentru a-şi îndeplini funcţia oficială la evenimentul major de astă-seară.

Puse în funcţiune comunicatorul demodat

încorporat în toaleta ei şi începu să vorbească:

- Justin Kolb încă nu a revenit?

- Sunt valetul său, stăpână, îi răspunse o voce suavă. Nu, dânsul încă nu a revenit.

- Dar unde este? A transmis vreun mesaj?

- Nici un mesaj, stăpână. Dacă doriţi, voi încerca să iau legătura cu dânsul.

- Ştii unde se află? Quist îşi dădu seama că întrebarea risca să-i deterioreze imaginea în faţa servitorilor, dar, o dată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase.

- Doar aproximativ, stăpână. S-a dus la vânătoare de rechini-lup, undeva la limita nordică a zonei de răspândire a acestora.

Timpul părea să se fi oprit în loc. în cele din urmă reuşi să şoptească, cu voce răguşită:

- Ia legătura cu el şi află... află când se întoarce.

Şi când o să vină acasă,* continuă ea în gând, *o să-i dau o asemenea lecţie, încât nu va mai avea niciodată îndrăzneala să-mi încalce ordinele de a fi într-un anume loc

într-un anumit moment, ca astă-seară.

De fapt, poate că sosise chiar vremea să se dispenseze de serviciile lui Justin Kolb - să-l trimită în rândul anonimilor oameni de rând, obligat să muncească din răsputeri pentru a-şi câştiga o existenţă mizerabilă, aşa cum ar fi ajuns oricum - dacă n-ar fi fost ea - după ce piciorul îi fusese amputat. Economia cyclopeană nu-şi putea îngădui luxul de a întreţine invalizi neproductivi.

Tocmai făcea nişte modificări în aşezarea participanţilor la banchet când comunicatorul emise semnalul de apel. Oare era Justin? Inchise o clipă ochii, întrebându-se cum va fi în stare să se debaraseze de acest bărbat, al cărui spirit doar pe jumătate îmblânzit reprezenta una din cele mai mari provocări din întreaga ei viaţă.

- Stăpână, tot eu vă deranjez, se auzi vocea valetului, îmi pare rău, dar am veşti proaste.

Ea nu se simţea în stare să vorbească, aşa că aşteptă. Fata terminase cu pedichiura

şi-şi strângea instrumentele, pregătindu-se să plece.

- Justin Kolb este în spital, la baza Corpului Galactic. A fost atacat de rechinul-lup pe care-l vâna, şi a fost salvat de un pescar. Mi-au spus că va supravieţui, dar... Valetul ezita.

- Continuă, zise ea pe un ton lipsit de orice expresie. Apăruse un alt servitor, însărcinat cu pantofii, care îngenunchease la picioarele ei.

- Şi-a pierdut piciorul drept, de la genunchi în jos.

Oare nebunul ăla chiar *dorea* să fie invalid? întrebarea îi trecu în goană prin minte, pentru a fi înlocuită de un val incontrolabil de milă şi de compasiune. Dacă n-ar fi fost banchetul, ar fi sărit chiar în clipa aceea şi ar fi pornit-o-n goană drept spre spital, spre patul lui de suferinţă, să-i ţină mâinile într-ale ei şi să-l îmbărbăteze.

Of, Justin! De unde-şi trage focul dragostea asta a ta pentru pericol? Intr-o zi asta o să te omoare, şi-n ziua aia eu o să mă

simt instantaneu bătrână...

Când vorbi, o făcu pe un ton hotărât:

- Fă-mi legătura cu el. Imediat!

- O să încerc, stăpână, se auzi glasul plin de îndoială al valetului, după care comunicatorul amuţi.

Reproşurile pe care avusese de gând să le reverse asupra amantului ei se evaporaseră la aflarea veştii despre nenorocirea lui. Il vedea în minte cum se întoarce acasă şi cum îi oferă trofeul, sfidător - pentru că ştia că ea se înfurie când el îşi pune viaţa în pericol - şi totuşi sfios, ca un adolescent ce vrea să obţină preţuirea unei fete. Avusese intenţia să se întoarcă la vreme pentru a participa la banchet, să-i ofere trofeul acela drept ofranda, iar ea s-ar fi simţit supărată şi încântată în acelaşi timp, ştiind că un asemenea bărbat este amantul ei.

Comunicatorul intră din nou în funcţiune.

- Alura Quist? se auzi o voce pe care ea o recunoscu imediat.

- Comandant Langenschmidt, zise ea

rece. Nu am cerut să vorbesc cu dumneata.

- Nu, dar am crezut că e de preferat să vorbiţi cu mine, decât să nu vorbiţi cu nimeni. Justin Kolb este deocamdată inconştient, şi va mai dura o vreme - cel puţin două ore - până ce-şi va reveni. A fost extrem de şocat de accidentul prin care a trecut. Dar doctorii mi-au spus că mâine sau poimâine îl puteţi lua de la noi.

Ea se încorda toată.

- Cu piciorul restaurat?

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Apoi Langenschmidt chicoti, forţat:

- Mi-e teamă că nu. Unii oameni au idei oarecum exagerate în privinţa posibilităţilor medicinei. Regenerarea membrelor umane, practic peste noapte... mi-e teamă că asta trece până şi de capacităţile noastre.

Nici nu se aşteptase la alt răspuns, dar nu se putuse stăpâni să nu întrebe - cuvintele parcă se smulseseră singure din ea, mânate de gelozia ce o resimţea faţă de corpmanii plătiţi cu tinereţe şi cu sănătate.

Oricum, nu avea importanţă. Justin îşi mai pierduse o dată acel picior, nu numai de la genunchi în jos, ci aproape tot, până la coapsă, din cauza cangrenei de spaţiu.

- Vă mulţumesc pentru amabilitatea de a mă pune la curent, spuse ea, fără urmă de căldură în glas. Evident, aş fi apreciat mult mai mult ca asta să se fi produs mai devreme.

- Am fost convins că sunteţi preocupată de cu totul alte probleme, ripostă Langenschmidt calm.

Cu un rânjet tăcut, ce o făcu să se bucure că pe Cyclops legăturile prin comunicator erau limitate la sonor, fără componentă video, Quist se forţă să-şi păstreze calmul. Şi adăugă:

- Dimineaţă voi trimite mijloace de transport adecvate, să-l aduc acasă. Credeţi că este acceptabil?

- Cred că da, dar să trimiteţi şi un doctor. Langenschmidt vorbise pe un ton parcă un pic surprins, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să insiste, rugându-l ca piciorul lui Kolb să

fie restaurat în spitalul Corpului.

- Evident, răspunse Quist, oprind comunicatorul. Aşteptă o clipă, apoi îl puse din nou în funcţiune, ordonând:

- Gâsiţi-l pe doctorul Alcazar Rimerley. Urgent!

Când se făcu legătura, doctorul Rimerley admira priveliştea oferită de apusul soarelui. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe Cyclops, iar casa lui ocupa practic toată suprafaţa şi o parte din subsolul unei întregi insule, având circumferinţa de aproape doi kilometri. Locuinţa propriu-zisă era clădită chiar pe ţărmul oceanului, aşa că, dacă avea chef - aşa cum se întâmpla acum - putea sta la unul din etajele superioare, ca să privească spre cer, sau, în caz contrar, se putea deplasa la unul din etajele aflate sub nivelul apei, să se bucure de tumultuoasa panoramă a florei şi faunei oceanului în plină vară.

Ştirea că este căutat i-a adus-o şeful servitorilor săi personali. Işi frecă bărbia,

mirat. Avusese şi el de gând să ia legătura cu Quist, dar încă nu sosise momentul, deşi era convins că vor încheia afacerea pe care o avea el în cap, o dată ce simple tratamente cosmetice nu vor mai reuşi să stăvilească ravagiile făcute de trecerea timpului asupra ei. Dar chiar şi aşa, din moment ce ea era cea care-l căuta, putea foarte bine să-i vorbească şi acum.

Pe faţă i se aşternu un zâmbet reflex, profesional, chiar dacă ea nu-l putea vedea, şi rosti cu multă căldură în glas:

- Draga mea Alura Quist! Ce onoare să-ţi pot vorbi, după atâta vreme!

Ea sări repede peste formalisme, intrând direct în subiect:

- Doctore, am încă o problemă pe care vreau s-o rezolvi. Din câte ştiu eu, eşti singurul om de pe Cyclops în stare de asta.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă, încuviinţă Rimerley, reprimându-şi un zâmbet mult mai sincer decât cel iniţial.

- Justin Kolb, şi-a pierdut din nou piciorul. La o vânătoare de rechini-lup.

Rimerley clipi. Se aşteptase la cu totul altceva, ceva ce ţinea de Alura Quist însăşi. Aşa că vorbele ei îl prinseseră complet nepregătit.

- O să-l aduc la dumneata mâine dimineaţă. Contez că o să-i faci o regenerare la fel de îngrijită ca data trecută.

- Ah... o clipa, zise Rimerley stânjenit. Asta nu e genul de problemă ce poate fi rezolvată în numai câteva ore. Undeva, în minte, începuse deja să facă o serie de calcule: atât pentru a localiza materialul, atât pentru a asigura neutralizarea imunologicâ a ţesuturilor, atât pentru a aduce totul aici... Mă îndoiesc că se va putea rezolva mai devreme de două săptămâni, în cel mai bun caz.

- Două săptămâni!

- Asta e doar o primă estimare. Evident, s-ar putea...

- Atunci mai bine îl las acolo unde e acum. O să fie oricum mai bine îngrijit decât în spitalele noastre de mâna a doua.

Rimerley simţi un fior pe şira spinării. Şi,

vorbind dintr-o dată mult mai încet decât normal, abia reuşi să articuleze:

- Ah... dar unde este acum?

- La spitalul Corpului Galactic. A fost dus acolo după ce l-a salvat un pescar.

Tăcere mormântalâ.

- Doctore Rimerley? întrebă în cele din urmă Quist, pe un ton alarmat.

Dar ea nu era nici pe jumătate atât de alarmată pe cât era Rimerley însuşi. Acesta abia dacă mai era în stare să vorbească.

- Dacă... hm... dacă mă gândesc mai bine, poate că ar fi de preferat sâ-l aduceţi aici. Imediat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dădu pe gât dintr-o înghiţitură băutura pe care o mai avea în pahar - înaintea convorbirii sorbea din el liniştit, relaxându-se înainte de cină. Da, sigur, în nici un caz mai târziu de mâine dimineaţă. Sub nici o formă.

Când întrerupse legătura, sudoarea curgea şiroaie pe doctorul Rimerley.

6

Soraya lucra ca de obicei la staţia de apă şi - tot ca de obicei - se dondănea cu Firdausi în legătură cu căsătoria lor - o bătea la cap de când ieşise din pubertate - când auzi pe cineva strigându-i frenetic numele.

Ii făcu semn lui Firdausi să tacă din gură şi privi încordată prin pânzele de abur de deasupra cazanului principal, încercând să vadă cine o căuta. Era o voce de copil, dar atât de răguşită din cauza agitaţiei, încât nu recunoştea despre cine e vorba.

Staţia de apă era alcătuită din trei părţi distincte. Mai întâi fântâna cu cupe, care ridica apa din bazinul natural de colectare: recipiente fixate de un lanţ trecut peste două roţi mari de lemn, pus în funcţiune de un yorb ce părea foarte mulţumit să se învârtă toată ziua în cerc şi să-şi primească seara hrana, ca răsplată pentru osteneala lui. Cupele fântânii vărsau apa în cazanul principal, sub care ardea tot timpul un foc

puternic, ce făcea să se ridice bule de vapori în lichidul dinăuntrul lui. Deşi apa părea perfect limpede şi curată, în timp ce fierbea se forma un fel de spumă, iar Soraya şi Firdausi se îndeletniceau tocmai cu îndepărtarea acesteia, folosind un fel de linguri mari, de lemn.

După aceea apa era trecută, puţin câte puţin, în rezervorul de răcire - o construcţie cilindrică subţire, din pietre legate cu ciment natural - de unde cei din sat o puteau lua în găleţi, pentru a o folosi acasă.

- Poţi să vezi cine este? întrebă Soraya.

Firdausi coborî de pe scara pe care era cocoţat, ca să ajungă sub norul de abur ce-i înconjura, şi-i spuse:

- Pare să fie cel mai mic dintre vecinii tăi - copilul Hakim.

- Oh, *nu!* Soraya îşi înghiţi nodul ce i se pusese în gât şi sări jos, flexându-şi uşor picioarele lungi. Ochii lui Firdausi o priveau înfometaţi. Era de departe cea mai frumoasă din fetele nemăritate din sat: ochi migdalaţi, piele măslinie, păr negru, lung şi picioare

suple şi graţioase, îşi dorea cu o intensitate aproape dureroasă ca părinţii lui să nu mai fie preocupaţi de probleme atât de lumeşti precum zestrea şi să-i dea voie să se însoare cu ea. Era convins că i-ar fi fost o soţie excelentă...

- Copile Hakim! strigă ea, lăsându-se în genunchi şi prinzându-l în braţe pe băiatul care se repezise la ea, plângând. Ce s-a întâmplat?

Printre suspine de frică şi de oboseală, copilul reuşi, până la urmă, sâ-i spună despre ce e vorba: mama lui Soraya se îmbolnăvise din nou.

- Tu du-te direct acasă, îi zise Firdausi. Eu îl aduc pe Marouz la voi.

Ea-i aruncă un zâmbet recunoscător şi o luă la fugă spre sat.

Acesta era format din două rânduri de case cu pereţi din împletitură de nuiele umplută cu lut, aşezate faţă în faţă, depărtate bine una de alta, înconjurate de grădini mari pentru legume şi de ţarcuri pentru animale. Din ţarcuri o priveau yorbi

dinţoşi, pe când ea trecea în goană pe lângă ei, cu picioarele pleoscăind prin băltoacele râmase în urma ploii din noaptea trecută, şi care era pe punctul să înceapă să cadă din nou, în orice clipă. Casa ei era a cincea de pe partea stângă. Trânti poarta de lemn de la stradă şi intră în casă tot fugind.

Sora mai mare a lui Hakim, Yana, era aplecată peste patul în care zăcea umbra scuturată de tremurâturi a unei femei ce părea bătrână, în realitate, mama lui Soraya nu avea decât treizeci şi şapte de ani, dar în mediul aspru în care trăiau ei speranţa de viaţă a oamenilor scăzuse cu iuţeala cu care cade o noapte la tropice.

Totuşi în cazul ei nu era vorba numai de îmbătrânire - în fond, asta era ceva firesc, şi nimeni nu scăpa de ea. Era ceva ce se manifesta la întâmplare, dar mult mai periculos decât bătrâneţea. Şi care avea şi o denumire: friguri. Dar faptul că boala avea un nume nu ajuta la nimic. Era nevoie şi de un tratament pentru asta.

Innebunită de disperare, Soraya privi

scurt la Yana.

- E aşa de multă vreme?

- Am găsit-o întâmplător, zăcea pe podea, îi răspunse cealaltă fată cu voce scăzută. Uite, are rochia pârlită... a fost un noroc formidabil că am aruncat o privire aici, altfel ar fi ars de vie.

Soraya simţi că o trec fiori.

- Când? E mult de atunci?

- Cât i-a trebuit lui Hakim să ajungă la tine, zise Yana, dând din umgri. L-am trimis acolo imediat.

Soraya prinse mâna mamei ei într-a ei, simţind tremurul incontrolabil ce scutura trupul slăbit al acesteia, pe când mintea i se revolta neputincioasă împotriva capriciilor sorţii.

- Să mă duc după Marouz? întrebă Yana.

- Mulţumesc, nu-i nevoie. Firdausi era cu mine la staţie şi s-a dus el. Deşi nu ajută la nimic, adăugă Soraya cu amărăciune în glas.

- Nu trebuie să vorbeşti aşa. E cel mai înţelept dintre noi, şi cel mai bătrân din sat!

Yana părea îngrozită.

- La ce-i foloseşte înţelepciunea, dacă nu poate face nimic practic? Ne spune să fim copii ascultători şi părinţi iubitori, şi noi ne dăm toată silinţa, dar mama mea, care e cea mai cumsecade dintre femei, are friguri. Soraya îşi ridică o mână şi-şi şterse lacrimile.

- Ssst! A sosit, murmură Yana, şi se întoarse să se încline, pe când Marouz îşi lăsa capul cărunt, cu barbă albă, ca să poată intra în încăpere.

- Fie ca onoarea şi profitul să binecuvânteze această casă, zise magul dintr-o singură suflare, pe când se îndrepta şchiopătând spre scaunul pe care Yana îl adusese lângă pat. Hmm! Soraya, mama ta a băut cumva apă nefiartâ?

- Crezi că aş fi lăsat-o să facă aşa ceva? Soraya sărise în picioare, uluită. *Eu,* care lucrez acolo unde lucrez? Drept cine mă iei?

- Soraya, nu-i bine, zise Firdausi încet. Intrase imediat după Marouz şi-l ţinea pe copilul Hakim de mână.

- Nu-mi pasă! In ochii lui Soraya se adunau din nou lacrimi. Nu-mi pasă! Mama mea zace acolo, bolnavă de moarte, şi el nu se poate gândi decât că s-ar fi putut să bea apă nefiartă! Şi, oricum, ce are asta de-a face cu boala mamii? Tatăl meu a lucrat la staţia de apă înaintea mea, şi nici el n-a lăsat-o să facă una ca asta - şi *totuşi* mama are friguri! Ce legătură poate avea apa cu asta?

Figura lui Maruoz păru să împietrească.

- Inţelepciunea celor din vechime ne învaţă că... începu el.

- Şi ne foloseşte asta teribil de mult! izbucni Soraya. Dar la ultimele cuvinte se prăbuşi în genunchi în faţa bătrânului, cu umerii scuturaţi de suspine.

- Uşor, uşor, zise Marouz, bătând-o calm cu palma pe creştet. Asemenea întâmplări ne sunt trimise ca să ne încerce, fiica mea. Noi facem ce şi cât putem, dar suntem departe de a înţelege toate misterele vieţii. Când o să fii tot atât de bătrână ca şi mine - ceea ce-ţi doresc din toată inima - o să înveţi

şi ce înseamnă răbdarea în faţa inevitabilului.

- Imi pare rău de ce-am spus, zise Soraya. Dar îmi iubesc mama, şi ea a făcut atâtea pentru mine... Nu poate fi ajutată în nici un fel?

- Eu i-aş putea oferi mângâiere spirituală, dar o ştiu pe mama ta ca pe o femeie cumsecade, cu suflet nobil, care nu are nevoie de sfaturile mele. Marouz îşi scutură cu regret barba albă. Singurul sfat pe care l-aş putea da este pentru tine. Şi tu ştii despre ce e vorba, pentru că ţi-am mai spus asta.

- Am insistat şi eu, interveni Firdausi. Dar ea nici nu vrea să audă.

- S-o iau pe mama din casa ei, şi s-o trimit cine ştie unde? exclamă Soraya. Mi se pare ceva atât de... aşa de lipsit de suflet!

- Ei, ei, fiica mea, încercă Marouz s-o îmblânzească. Toţi urâm ceea ce facem împinşi de nevoie, dar asta nu ajută la nimic. Primitorii de Bolnavi sunt oameni buni, plini de înţelepciune din vechime şi de bune intenţii. Nu-i mai bine s-o ştii pe mama ta în

siguranţă, decât să zacă aici, tremurând până la moarte, în patul ăsta îngust şi tare?

După întrebarea asta directă se aşternu tăcerea, pînă ce Marouz începu să se foiască:

- Ei bine, mai mult decât am făcut nici nu pot face, zise el, întinzându-se spre Yana, să o apuce de braţ ca să se poată ridica de pe scaun. Să te hotărăşti repede, Soraya, am auzit că în câteva zile Primitorii ajung în zona noastră, şi n-o să se mai întoarcă decât peste multe luni.

Ieşi şontâcâind, şi - reflex - toţi cei aflaţi în încăpere rostiră în urma lui urări de bine, în forma rezervată exclusiv persoanelor având o vârstă foarte înaintată:

- Fie să te bucuri de sănătate până în mormânt.

Firdausi o privi fix pe Yana, iar ea înţelese ce voia el. Traversă podeaua murdară, îl luă de mână pe fratele ei şi spuse cu glas tensionat:

- Ei bine, cred că am destulă treabă şi

acasă. Şi, oricum, cred că voi vă doriţi mai degrabă să fiţi singuri.

Când ea dispăru, Firdausi îşi trecu braţul pe după umerii lui Soraya:

- Draga mea, de ce te torturezi atâta - şi pe tine şi pe mama ta?

Ea se scutură din strânsoarea lui şi se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Marouz, privind la maicâ-sa, cu unghiile înfipte adânc în carnea palmelor, ca şi cum ar fi vrut să împărtăşească suferinţa mamei ei, provocându-şi durere de una singura.

-Chiar s-o vând ca pe un yorb? se răsti ea. Ştii şi tu la fel ca şi mine că, dacă n-ar fi vorba de plată, n-am lăsa nici măcar un singur ins din satul ăsta în grija Primitorilor! In oraşe, unde nu te învaţă nimeni ce-i dragostea faţă de părinţi, poate că obiceiul ăsta se potriveşte, dar pe mine mă dezgustă.

- Poţi face mai mult decât Primitorii pentru ea? ripostă Firdausi.

- Dar ei ce pot face? întrebă Soraya. Nimeni nu-mi poate spune nimic despre asta! Ce se întâmplă cu cei ce ajung la mila

lor?

- Ar trebui sâ-l întrebi pe Marouz.

- L-am întrebat, când mi-a sugerat prima dată chestia asta. Dar nu mi-a spus decât că el nu are nici un dubiu - „nici un dubiu auzi - că soarta lor e mai bună decât cea pe care le-o oferim noi, ignoranţii.

- Nu crezi că, decât asta, aproape orice poate fi considerat mai bun? insistă Firdausi. Să zaci neajutorat în pat, printre oameni la fel de neajutoraţi ca şi tine?

Se lăsă în genunchi şi continuă:

- Te admir că doreşti s-o ţii pe mama ta cu tine, crede-mă! Dar uită-te la ea, ştii bine că nu poţi face nimic s-o ajuţi... cum poţi s-o condamni să sufere în continuare, cine ştie câtă vreme? Uite ce-i, de ce nu o întrebi şi pe ea, când o să fie din nou în stare să vorbească?

Soraya era foarte palidă la faţă când murmură:

- Am întrebat-o.

- Şi ce-a spus? insistă Firdausi.

- Că plata - dacă Primitorii acceptă s-o ia

la ei - o să fie zestrea mea şi că aşa aş putea să mă mărit cu tine şi să moştenesc şi casa. Rostea vorbele ca şi cum fiecare dintre ele i-ar fi lăsat un gust extrem de neplăcut în gură.

- Dar în cazul ăsta...! Firdausi se lăsă pe călcâie: Dacă asta e chiar dorinţa ei, ce te mai reţine?

- S-ar putea să n-o mai accepte, şopti Soraya. Doar nu iau pe oricine, nu?

- Dar tot e o şansă, nu crezi? Pe când dacă rămâne aici ce-o aşteaptă, în afară de o moarte lentă, extrem de neplăcută?

Soraya întârzie clipe lungi cu răspunsul, în cele din urmă zise:

- Firdausi, ţie nu-ţi pasă de altceva decât să mă ştii pe mine liberă, să mă mărit cu tine. Presupune că spun că dacă - *dacă -* o duc pe mama la Primitori, asta nu înseamnă că am de gând să mă şi mărit cu tine.

Fu rândul lui Firdausi să ezite.

- Cred, zise el încet, că felul în care o ţii pe mama ta aici, să sufere inutil, e de natură să mă facă să nu mai ţin atât de mult să-mi fii

nevastă.

Ea tresări ca şi cum ar fi pălmuit-o, şi în ochi i se iviră iar lacrimi. Sesizând că se află într-o situaţie avantajoasă, Firdausi continuă:

- Toată povestea asta are-n ea ceva egoist. Mi-ai spus care sunt propriile ei dorinţe, totuşi tu te împotriveşti mai departe. Dacă asta nu ţine de ceva legat de firea ta, de voinţa ta, atunci nu ştiu ce să mai zic.

Ea-şi muşcă buza de jos, încercând s-o facă să nu-i mai tremure, dar nu fii în stare să vorbească decât într-un târziu. Iar vorbele ei cădeau de parcă erau de plumb:

- Foarte bine. Du-te la Marouz şi află unde şi când trebuie să sosească Primitorii. O să împrumut un yorb şi o căruţă, să o duc acolo.

Pe faţa lui Firdausi se vedea clar că jubilează, deşi glasul lui era destul de sobru când zise:

- Cred că ăsta e, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut. Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Deci tot o s-o fac, până la urmă, îşi zise Soraya în gând. *Dar n-o să mă mărit, nici cu tine, nici cu altcineva din satul ăsta nenorocit. Dacă or s-o primească, o să ard casa şi plata pentru ea o s-o folosesc ca să dispar undeva, unde să-mi pot ascunde ruşinea.*

Se întoarse brusc spre căldarea cu apă şi începu să se spele pe mâini, îndelung, ca şi cum s-ar fi străduit să scape de o mizerie invizibilă.

7

Maddalena şi Langenschmidt luau masa de seară împreuna, la restaurantul principal al bazei. Sub influenţa chiar şi a unei aproximaţii a luxului civilizaţiei, de care nu se bucurase atâta vreme - ultima bază a Corpului la care fusese era la fel de spartană ca toate celelalte baze îndepărtate, aflate pe planete lipsite de atmosferă - aerul apatic, de epuizare, al Maddalenei începuse să

dispară. Muzica, mâncarea, vinul - toate o făceau să se deschidă ca o floare la atingerea luminii soarelui, aşa că încă înainte sâ-şi aleagă vreun tratament cosmetic, începeau să se zărească urme din firea fetei impetuoase pe care o cunoscuse cândva Langenschmidt.

Din nefericire, acum era rândul lui să fie preocupat şi să rămână clipe în şir cu privirea aţintită în gol. Trecu ceva vreme până când Maddalena sesiză asta - trăncănise mai tot timpul despre întâmplările prin care trecuse pe PRZ Treisprezece - dar când o făcu, îi zise imediat, cu intenţia sâ-l tachineze.

- Ei, Gus! Aşa ai tu obiceiul să tratezi un musafir? Mi-am imaginat că, de când eşti aici, ai mai învăţat câte ceva despre etichetă şi comportament în societate!

- Hm? Revenise la realitate tresărind. Oh, te rog să mă ierţi. Simţeam că mă sâcâie ceva, şi abia acum mi-am dat seama despre ce e vorba. Te rog să mă scuzi câteva minute. Trebuie să verific.

Maddalena îl privi ţintă. Brusc, se aplecă înainte şi-şi puse mâna pe mâna lui:

- Iartâ-mă, Gus. N-am avut intenţia să mă port aşa la prima noastră întâlnire după atâţia ani. Ai multe probleme pe cap, şi n-ar fi trebuit să uit de ele aşa cum am fâcut-o.

- Nu, asta n-are nimic de-a face cu tine, nu direct. Cel puţin nu cred că are. Eşti amabilă să mă scuzi puţin?

- E ceva ce nu mi-e permis să ştiu, sau pot să vin cu tine?

- Dacă vrei să vii, cu plăcere. Nu mă duc departe. Mai întâi la un comunicator, apoi la spital, dacă bănuielile mele sunt întemeiate.

- Ceva legat de individul ăla, Justin Kolb?

- Chiar foarte mult.

Ea-şi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

Reţeaua de comunicatoare lega toate punctele de pe insulă precum nervii unui organism viu, astfel încât nimeni având o funcţie-cheie nu se putea găsi - şi dacă ar fi vrut - la prea mare distanţă de un asemenea aparat, în eventualitatea extrem de puţin

probabilă a unei stări de alarmă. *Aici,* se gândea Maddalena, pe când studia profilul plin de forţă al lui Langenschmidt, reliefat puternic pe peretele cabinei comunicatorului din restaurant, *stările de alarmă sunt chiar si mai puţin comune decât la cele mai multe din bazele Corpului. Omul asta trebuie să fie un comandant de primă mână: grijuliu, răbdător, cu vederi largi...*

Dar fusese şi ofiţer de Patrulă de primă mână, şi probabil că ar fi fost la fel şi în calitate de agent planetar - de altfel şi acţionase într-o atare postură pe vremea crizei din Carrig şi dovedise de ce e în stare.

Oftă imperceptibil, invidioasă pe puterea lui de adaptare şi pe pasiunea cu care se dăruia. Prin comparaţie cu el, ea se simţea extrem de puţin maleabilă, slabă şi plină de sine însăşi.

Pe ecran apăru semnalul ce arăta că se făcuse legătura cu baza de date a calculatorului principal al bazei - pe Cyclops, în afară de guvern, doar Corpul utiliza în mod curent circuite de comunicaţii

video.

- Justin Kolb, cyclopean, rosti rar Langenschmidt. Cauzele care au dus la retragerea lui din activitatea spaţială cyclopeană, vă rog.

Ultimele cuvinte o făcură pe Maddalena să zâmbească. Imaginează-ţi, să spui „vă rog" unei maşini! Dar, după o clipă, nu i se mai păru chiar atât de nostim... doar caracteristic omului care le pronunţase.

- Selectaţi prezentare audio sau video, ceru maşina, iar el alese prezentarea audio, gândindu-se că va fi mai uşor de urmărit pentru Maddalena, care putea doar cu greu să privească în cabină din afara ei.

Maşina rosti o serie de date în conformitate cu un calendar cu care nu era familiarizată, apoi continuă:

- Kolb, Justin. Inginer, specialist în exploatări miniere pe asteroizi, cosmonaut. Secund pe nava minieră *Sigma.* I s-a decernat Medalia planetei Cyclops pentru eroism, în urma distrugerii accidentale a navei *Sigma,* soldată cu moartea căpitanului

şi a cincisprezece membri ai echipajului.

A suferit o cangrenă de spaţiu la piciorul drept, afectat până la jumătatea coapsei, având ca urmare retragerea permanentă de la misiuni în spaţiu. Detalii?

Tonul interogativ pe care fusese rostit ultimul cuvânt e o adevărata minune în materie de rafinament ingineresc, dacă stai să te gândeşti atent, îşi zicea Maddalena, absentă. *Ce urmarea oare Gus?*

- Cine i-a făcut regenerarea piciorului? întrebă Langenschmidt.

- Nu dispunem de informaţii specifice, răspunse maşina.

- Fire-ar să fie! Hm... ce doctor a răspuns de cazul său şi de recuperarea sa finală?

- Doctor Alcazar Rimerley, răspunse maşina.

- M-am gândit eu, murmură Langenschmidt şi dădu să se întoarcă. Ezită, dar în cele din urmă rosti încă o întrebare:

- Ce facilităţi există pe Cyclops pentru regenerări majore de membre umane?

- Spitalul de la baza Corpului Galactic este complet echipat pentru regenerări de membre.

- Alte facilităţi nu mai există?

- Nu dispunem de informaţii specifice, răspunse maşina, după o scurtă pauză.

- *Ex-tra-or-di-nar* de interesant, zise Langenschmidt şi închise comunicatorul. Hai! adăugă el spre Maddalena. Mergem la spital. Ai înţeles câte ceva?

- Piciorul drept... ambele daţi... adică inclusiv astăzi?

- Nu eşti chiar proastă, nu? zise Langenschmidt cu afecţiune în glas, trecându-şi mâna pe sub braţul ei, pentru a o conduce pe coridoare.

- Ştii, cred că până la urmă tot te bucuri că ne-am întâlnit, chiar dacă ţi-am spus ce ţi-am spus mai devreme, murmură ea după ce făcuseră câţiva paşi.

- Hm? Ah, da, bineînţeles că mă bucur!

- Şi chiar ai mai învăţat *câte ceva* despre comportamentul în societate, adăugă ea răstit, eliberându-şi braţul.

El părea încă nedumerit de ultimele ei cuvinte când au ajuns la spital şi s-au oprit în faţa unui bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat cu o uniformă albă, autosterilizantâ, care-şi pierdea vremea cu o problemă de şah în faţă.

- Dânsul este doctorul Anstey Nole, medicul nostru şef, zise Langenschmidt către Maddalena ca într-o doară. Doctore! Referitor la Iustin Kolb. Cum se simte?

- Pe cât de bine te poţi aştepta să se simtă, ţinând cont că şi-a pierdut o jumătate din gambă şi laba piciorului, că a suportat garoul automat pe care-l aplică un costum medicinal pentru o durată mare de timp, ţesuturile fiind astfel complet lipsite de sânge, şi că s-a speriat de aproape că şi-a pierdut minţile, din cauza rechinului-lup. Ca să nu mai vorbim că era cât pe ce să fie făcut bucăţi când puştiul ăla de pescar a dat drumul la rachetele lui.

- Ce? Am văzut chiar eu una din rachete... mi s-a părut că funcţionează perfect.

Langenschmidt clipea nedumerit.

- A! nu e vorba de cea pe care a folosit-o să ceară ajutor. Nu vi s-a raportat cum s-a descurcat cu rechinul-lup? A fixat două din artificiile astea afurisite şi mari pe puntea prova a traulerului şi le-a dat drumul direct, de la doi paşi. Cred că l-a făcut scobitori pe nefericitul ăla de rechin-lup. Un puşti teribil de isteţ, v-o spun eu. E şi el aici, îl tratăm de malnutriţie, de lupus incipient şi pentru câteva arsuri minore, pe care le-a suferit când a dat drumul la rachete. Şi-a pierdut jumătate din păr.

- Lupus? zise Maddalena contrariată.

- Strict medical este incorect, vă asigur, dar ăsta este termenul pe care-l folosim aici. O boală de piele foarte răspândită printre pescari, datorată supraexpunerii la radiaţia solară şi unor iritante secretate de peştii-de-untură în zona cozii. Viaţa pe o planetă ca asta se poate dovedi, uneori, o afacere destul de neplăcută. Vă rog să mă scuzaţi că am adus subiectul în discuţie. Nole părea foarte stânjenit.

- Nu-i nevoie să-mi povesteşti mie despre aşa ceva, se repezi Maddalena. Tocmai mi-am terminat o misiune de douăzeci de ani pe o PRZ.

Auzind-o, Nole părea încă şi mai stânjenit şi schimbă în grabă subiectul discuţiei.

- Adevărul e că aveam de gând să-l trimit pe puşti la dumneavoastră imediat ce-şi revine, domnule comandant. Se numeşte Bracy Dyge. Şi îşi doreşte foarte mult să fie primit în Corp. Sincer să fiu, prima dată când l-am auzit am râs. Dar după ce m-am gândit mai bine, mi-am zis: la dracu nu se poate spune despre el că nu are iniţiativă!

- Orice mal de apă de pe planeta asta colcăie de puşti care-şi închipuie că vor să intre în Corp, spuse Langenschtnidt pe un ton cinic. Sunt surprins de reacţia dumitale, doctore. N-au în minte decât plata.

- Băiatul ăsta n-are habar de plată, ripostă doctorul. Cel puţin din câte mi-am dat eu seama.

- Ce? Bineînţeles că are habar! Oricine...

Nole îl întrerupse cu fermitate:

- Nu, cât am stat de vorbă cu el nici măcar n-a pomenit despre asta. Nu vrea decât să fie în stare să-şi întreţină familia - amândoi părinţii lui au murit - miai bine decât o poate face alergând după coada peştilor-de-untură. Fiindcă veni vorba, locatorul lui de bancuri de peşti era defect şi... am cerut să fie reparat la noi, la ateliere. Sper că nu aveţi obiecţii. Mi s-a părut că măcar atât putem...

- La dracu', n-am venit aici să vorbim despre acest... acest Bfacy Dyge! exclamă Langenschmidt. Am venit să vorbim despre Kolb. Mai exact, despre piciorul lui Kolb.

Nole dădu din umeri.

- Cred că v-am spus tot ce se poate spune.

- Eroare. Nici măcar n-ai început. Nici măcar n-ai pomenit că şi-a mai pierdut o dată piciorul ăla.

Era rândul lui Nole să fie uluit:

- Nu mi-a pomenit nimeni de una ca asta! Sunteţi sigur? Când l-am examinat, mai devreme, mi s-a părut că este un picior

absolut natural - cât i-a mai rămas din el, cel puţin.

- Doar nu te aşteptai să arate ca unul fals, nu? Numele de doctor Aleazar Rimerley îţi zice ceva?

- Nu, nu cred. Să presupun că e vorba de un tăietor de oase din partea locului?

- Poţi să-i zici şi aşa. Cel mai renumit doctor de pe Cyclops... i-a folosit şi Quist serviciile, cel puţin o dată. Crezi că ar fi fost în stare să regenereze piciorul lui Kolb?

Nole îşi strânse buzele şi pe chip îi apăru o expresie de neîncredere.

- Nu-i chiar imposibil. Regenerarea unui picior... mda, cu un calculator de jumătate de mega-brain poţi face o treabă frumoasă de la genunchi în jos. Nu-i de neconceput, dar nu ştiam că cyclopeenii şi-au permis să cumpere calculatoare medicale de asemenea capacitate.

- Nu e vorba de o regenerare doar de la genunchi în jos. Asta a fost de la jumătatea coapsei.

- Atunci nu pot crede aşa ceva, zise Nole.

E nevoie de un mega-brain, dar chiar şi aşa treaba s-ar putea să nu-ţi iasă ca la carte. Privi spre Maddalena parcă cetându-şi scuze şi continuă: E vorba de încheietura genunchiului, mai ales de membranele sinoviale. Extrem de dificil de programat cum trebuie.

- Şi atunci ce mai stai aici? îl întrebă Langenschmidt pe un ton insinuant. Iustin Kolb are doi genunchi perfect funcţionali, sau nu?

Nole scoase o exclamaţie - ceva greu de definit - şi se răsuci iute pe călcâie.

Maddalena se aşezase pe colţul mesei la care stătuse Nole cu şahul în faţă şi-l privea ţintă pe Langenschmidt.

- Nu prea înţeleg exact ce semnificaţie au toate astea, zise ea în cele din urmă. Sunt destule locuri unde se practică în mod curent regenerarea, şi, dacă acest domn Justin Kolb este - hm - amantul oficial al lui Alura Quist, crezi că nu l-ar fi putut trimite la tratament pe o planetă mai avansată?

- Dacă aşa ar sta lucrurile, în baza de date

ar fi existat măcar o referinţă în acest sens. Langenschmidt începu să se plimbe prin încăpere. Dar nu există nici una. Am primit un răspuns fără echivoc atunci când am întrebat cine a răspuns de recuperarea finală a lui Kolb - a fost pronunţat numele unui doctor cyclopean, probabil foarte bun în sfera lui limitată de activitate, dar care pur şi simplu nu poate avea acces la calculatoare medicale de capacitatea necesară pentru regenerări la o asemenea scară.

Maddalena păli.

- Dar la ce alt tratament ar fi putut recurge? Kolb şi-a recăpătat piciorul, nu? Lui Nole i-o fi scăpat faptul că piciorul respectiv e regenerat, dar, dacă avea în faţă o proteză, ar fi observat imediat.

- Exact, murmură Langenschmidt, după care amuţi.

Au avut de aşteptat douăzeci de minute - timp în care nu au mai scos o vorbă - până ce a revenit Nole, alb la faţă ca un mort.

- Nici nu ştiu cum pot să vă spun mai bine asta, domnule comandant, începu el, şi nici nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat...

- Lasă scuzele. Ce-ai aflat acum, că te-ai uitat ca lumea la el?

- Piciorul ăla nu e al lui. Dar nu este vorba de regenerare - în asemenea situaţii ţesuturile nu diferă structural de cele proprii. Nole îşi pieptăna barba cu degetele-i agitate. Aşa că nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Este vorba de o grefă. Una de o calitate excepţională, ba mai mult, a fost selectată cu deosebită grijă, ca să facă pereche perfect cu piciorul stâng. Evident, când mi-am dat seama de asta, am prelevat imediat un eşantion de ţesut, am făcut o analiză a structurii genetice şi am obţinut un rezultat extrem de alarmant.

Figura lui Langenschmidt era absolut calmă, de parcă ar fi ştiut dinainte tot ce le spunea Nole acum. Se mărgini să spună:

- Continuă, te rog.

- Ei bine, e greu să fii absolut sigur, dar,

ţinând cont de tot ce-am văzut până acum, cât şi de analize, aş îndrăzni să afirm că piciorul ăla nu numai că nu e al lui, dar nu e nici măcar de origine cyclopeană. In orice caz, structura genetică rezultată la analiză n-a fost niciodată înregistrată pe Cyclops.

- Poţi să-mi spui de unde provine? insistă Langenschmidt.

- Am programat calculatorul să caute, dar s-ar putea să nu obţinem un rezultat definitoriu. Nole îşi pieptănă iar barba cu mâna. Domnule comandant, ăsta e cel mai fantastic lucru de care am auzit vreodata!

8

Ecranul comunicatorului subspaţial se aprinsese. Afacerea era cât se poate de profitabilă şi, cu timpul, cei doi parteneri ajunseseră sâ-şi permită rafinamente de genul comunicaţiilor interstelare cu bandă video. Pe ecran apăruse o figură de bărbat,

marcată de o cruzime extraordinară, aducând bine cu un şorecar Jackson. Era îmbrăcat cu venerata robă a Primitorilor de Bolnavi, cu gluga dată pe spate. Părul începuse să-i încărunţească, dar era încă bogat, iar cutele ce-i brăzdau faţa trădau mai degrabă o concentrare intensă decât o vârstă înaintată.

Acesta era Lors Heimdall, omul de care depindea în totalitate doctorul Rimerley.

- Ce este? mormăi el, scrutând din priviri imaginea doctorului de pe ecranul său. Undeva în spatele lui, vag, se putea zări un pic din interiorul încăperii în care se găsea, având pe un perete un cuier plin de robe ce atârnau ca nişte lilieci morţi şi un video-player la care rula o casetă cu o dramă muzicală.

Dacă nu-şi dă seama cât de gravă e criza actuală de pe faţa mea, se gândi Rimerley, *înseamnă că am trecut de punctul maxim al şocului.*

Intr-adevăr, se şi simţea cu mult mai bine decât atunci când luase sfârşit convorbirea

cu Quist. In afară de faptul că mai dăduse pe gât încă un pahar cu băutură, îşi mai făcuse şi o injecţie, cu un amestec de tranchilizante şi stimulente cerebrale pe care-l utiliza de obicei doar atunci când se pregătea pentru o operaţie dificilă. Dar şi problema pe care o avea de rezolvat se putea dovedi o operaţie extrem de dificilă...

- Două lucruri, zise el răspicat. Mai întâi, iartâ-mâ că te-am deranjat, dar, când o sâ-ţi spun despre ce e vorba, o să înţelegi şi tu că era urgent. Te-am întrerupt de la ceva?

- Nu, aici e dimineaţa devreme, zorile n-au răsărit decât de o jumătate de oră. Incă nu suntem gata de plecare. Heimdall era nerăbdător, fără nici o îndoială, dar tonul lui rămăsese aparent tot afabil.

- Unde eşti la ora actuală?

- Lucrăm la sud de Capul Idiotului, spre Colinele Taberei. Trebuie să înţeleg că a apărut vreo comandă specială?

Rimerley dădu din cap.

- Una dublă. In primul rând, ce-ai zice de încă o favoare pentru bunul tău prieten

Iustin Kolb?

- Iar? zise Heimdall acru. Ticălosul ăla are parte de cam prea multe amputări în viaţa aia a lui. E drept, dacă n-ar fi fost el şi incompetenţa lui, nici eu n-aş avea situaţia pe care o am în prezent, dar am reglat o dată conturile cu el, şi aş prefera să nu-i mai aud numele. Pe tot Cosmosul, nici măcar nu putea fi considerat o capacitate printre cosmonauţi - dacă era de nivel mediu, un fel de cap înfierbântat cu un soi de farmec dubios - şi au făcut din el un erou planetar. Mai bine zis Quist a făcut asta. Heimdall mârâi furios: OK, despre ce e vorba?

Rimerley îşi şterse de pe faţă un firicel de sudoare care-l irita.

- Zăpuşeală mare aici, suntem în plină vară, murmură el ca explicaţie pentru Heimdall. Ei bine, dobitocul ăla şi-a pierdut din nou piciorul. De data asta l-a lăsat în colţii unui rechin-lup. Acelaşi picior.

- Şi - fără nici o îndoială - Quist vrea sâ-şi vadă maimuţa favorită vindecată de urgenţă, încuviinţă Heimdall ironic. Deci comanda

trebuie livrată şi repede, ca tipa sâ-şi păstreze încrederea în noi, până în ziua când o s-o avem chiar pe ea de clientă, cu cea mai importantă comandă a noastră. Avem fişa cu specificaţiile individului la dosar, aşa că o să fie destul de simplu. Altceva?

- Nu-i chiar aşa, murmură Rimerley. Vreau să spun că, din punctul tău de vedere, ai dreptate. Dar întâlnirea idiotului ăla cu rechinul-lup a avut şi implicaţii neprevăzute. A fost salvat de un dobitoc de pescar şi a ajuns la spitalul de la baza Corpului Galactic, presupun că ăla era cel mai apropiat punct din care au putut primi ajutor.

Faţa lui Heimdall se întunecă precum cerul înaintea furtunii.

- In cazul ăsta plecăm de aici imediat! înainte ca oala să dea-n clocot, vreau să fiu pe o planetă sigură, la o distanţă bună de locul ăsta, cu numele şi trasoarele de identitate schimbate.

- Stai! interveni Rimerley cât se poate de

calm. Incă nu e cazul, încă mai putem menţine totul sub control. I-am zis lui Quist sâ-şi aducă prietenul aici cel târziu până mâine. Sunt şanse foarte mari ca nimeni de acolo să nu fi aflat despre evenimentele scandaloase ale vieţii mondene de la noi şi să nu cunoască povestea lui Kolb... în fond, între corpmani şi cyclopeeni contactele sunt reduse la minimum, după cum ştii şi tu.

- Dar nu sunt inexistente, şi asta e mai mult decât riscul pe care mi-l pot eu asuma, mormăi Heimdall. Chiar crezi că n-o să-i verifice nimeni structura genetică a grefei?

- De ce-ar face-o? ripostă Rimerley. Dacă nu ştiu povestea lui Kolb, vor presupune că este piciorul lui, de la mama-natură - sper că-ţi aduci aminte că face perfect pereche cu celălalt şi, cu ochiul liber, nu se observă nici o diferenţă între ele. Nu ţi-am dat atât de furcă până am găsit-o şi nu ţi-am respins atâtea exemplare înainte de ăsta pe care i l-am grefat?

Heimdall dădu din cap, dar arăta tot

neliniştit. Rimerley continuă:

- Chiar şi dacă îi ştie cineva povestea, îl vor lua drept un picior regenerat, în fond, e amantul lui Quist, aşa că se va presupune că-şi putea permite o călătorie pe o planetă unde să poată beneficia de asemenea tratamente. Nu vor efectua o analiză a structurii genetice decât doar dacă au de gând să-i regenereze piciorul.

- Şi sunt şanse să n-o facă? zise Heimdall cu îndoială în glas. Nu-i nici un secret că Quist nu-i iubeşte deloc şi că i-ar plăcea tare mult să-i dea afară urgent de pe insula aia, dacă şi-ar putea permite asta. Poate că se vor gândi că reparându-l pe Kolb o pot îmblânzi niţel şi pe ea. Un fel de mită.

- Dacă astea le-ar fi fost intenţiile, spuse Rimerley cu o încredere exagerată în glas, atunci ea nu s-ar fi oferit, din proprie iniţiativă, să-l aducă aici mâine dimineaţă, nu crezi? De atunci, tipa nici măcar nu s-a mai deranjat să ia vreodată legătura cu mine.

- Mda, cred că ai dreptate, recunoscu

Heimdall.

- Şi, pe deasupra, urmă Rimerley apropiindu-se de ecran, *noi* suntem cei care o să-i oferim mită lui Quist. O mită de o asemenea natură, încât nu va fi în stare să o refuze, chiar dacă pentru asta va avea de plătit un preţ ce ne va fi nouă extrem de util, cum ar fi - să zicem - să ordone Corpului să-şi abandoneze imediat baza asta de pe Cyclops. Asta le va da mult de furcă şi vor fi atât de ocupaţi, încât nu le va mai da mâna să se mai gândească şi la piciorul lui Justin Kolb!

In ochii lui Heimdall se aprinse o scurtă scânteie.

- Dacă eşti în stare să aranjezi o asemenea diversiune ca să îndepărtezi furtuna asta, zise el, eşti mult mai deştept decât mi-am închipuit eu. Cum ai de gând să faci una ca asta?

- Uite cum, spuse Rimerley şi începu să-i explice.

Dineul se terminase destul de repede, dar

discursurile păreau să dureze o veşnicie.

Alura Quist renunţase să mai asculte cuvintele vorbitorilor de mai bine de un sfert de oră şi se adâncise în gândurile ei.

Din când în când privirile i se roteau spre locul din stânga ei, ocupat de reprezentantul senior al delegaţilor de pe Pământ, care ar fi trebuit să fie ocupat de Justin, ca de obicei.

Mă simt oribil de bătrână, îşi zicea ea. *Iar dacă-şi dă cineva osteneala să mă privească mai îndeaproape, mai mult ca sigur că si arăt îmbătrânită. Şi când o să mor, ce-o să mai rămână după mine, în afară de lespedea de deasupra mormântului şi câteva date din cariera mea, despre care nici măcar cyclopeenii nu vor învăţa în şcoală?*

Chiar şi planul ăsta atât de muncit, de a răsturna principiul de noningerinţâ al Corpului, îi lăsa acum un gust amar în gură, pe când îl contempla pe bărbatul aflat la dreapta ei: Omar Haust, de pe PRZ Unu, căruia i se făcuse onoarea de a fi aşezat lângă ea pentru că era singurul dintre cei de faţă ai cărui strămoşi avuseseră de îndurat

existenţă oribilă a refugiaţilor.

Şi care acum se manifesta oribil, la rândul lui.

Mai ales că băuse prea mult. La începutul serii afişase un aer ascetic, ce se potrivea perfect cu figura lui, aducând cu a unui sfânt din vechime: mustaţa căruntă se reliefa puternic pe faţa-i smeadă, iar părul alb îi înconjura creştetul chel ca un halou. Dar băuse tot timpul serios, iar apoi, la ultimele feluri servite, renunţase complet la folosirea tacâmurilor, insistând să mănânce cu mâna, într-un gest de solidarizare simbolică cu cei de pe PRZ-uri, cărora li se refuzau binefacerile civilizaţiei. In două rânduri, din mâna unsuroasă, murdărită de grăsimea din mâncare, îi scăpaseră bucăţi mari, ce căzuseră pleoscăind în farfurie şi-i stropiseră pe toţi cei aflaţi în apropierea lui, inclusiv pe Alura Quist, a cărei mult-iubită rochie făcută pe Pământ era acum plină de pete întunecate. Iar în ultimele minute, de când vorbea delegatul senior de pe Pământ, murmurase continuu insulte la adresa

acesteia, în limba lui maternă - un dialect evoluat din galactică, dar care era încă suficient de apropiat de aceasta pentru ca Quist, aflată chiar lângă el, să poată deduce ceea ce nu înţelegea decât pe jumătate.

Dar, de când se adâncise în gânduri, nu-l mai băgase în seamă pe bătrân, preocupată de grijile ei personale.

Se smulse brusc din vârtejul de autocompâtimire şi optimism în care se afundase - şi în care Justin Kolb apărea frecvent - când îşi dădu seama că răbdarea bătrânului era la capăt. Se ridicase în picioare, pocnind în masă cu paharul, şi, la fiecare lovitură, stropi de lichid săreau până departe, în toate părţile. Delegata care avea cuvântul se întrerupse stupefiată, iar Haust începu să urle, cu accentul său înfiorător:

- Mi-e greaţă! Imi vine să vomit! Atâtea discuţii despre fraţii şi surorile de pe planetele cu refugiaţi, pe care ne e interzis să-i eliberăm şi să-i aducem înapoi, la sânul civilizaţiei - şi cine s-a găsit să rostească toate platitudinile astea? Hm? Cine spune

toate aceste nimicuri pioase?

Agasaţi, mesenii îşi luară privirea de la el, căutând din ochi un spectacol mai puţin stânjenitor decât bătrânul beat, căruia îi curgea saliva din gură, pe bărbie.

- Vă spun eu! mugi acesta în continuare. O gaşcă de mincinoşi, murdari şi ipocriţi! Asta sunteţi cu toţii! Uitaţi-vă la voi. Aruncă paharul din mână spre vorbitoarea de pe Pământ - o femeie extrem de manierată, în vârstă de nouăzeci sau o sută de ani, cu o carieră politică plină de distincţie pe planeta ei natală - dar, din fericire, proiectilul trecu departe de ţintă.

- Uitâ-te la tine! repetă Haust. Şi la pernele de grăsime pământeană pe care le ai pe burtă! Şi voi, restul! Sunteţi la fel! Cât despre *tine...*

Se răsuci spre Quist, care păru să se scufunde în scaunul ei. Alarmaţi, chelnerii şi servitorii se apropiarâ imediat de Haust, având totuşi încă dubii dacă să pună mâna pe el imediat, sau să aştepte până ce o va lovi efectiv pe stăpâna lor. Dar ea era de-a

dreptul înmărmurită, şi nu le făcea nici un semn din care să-şi poată da seama dacă să intervină pe loc sau nu.

- Tu eşti chiar mai rea decât ăştilalţi! continuă bătrânul. Cine subgu... subju...'ă pe ăi de pe PRZ-uri? Impuţitul ăla de Corp Galactic, chiar ăla, şi lacheii lor nenorociţi din Patrulă! Şi cine le închiriază lor o bază chiar aici, pe Cycloş... Şyclops... pe planeta asta mizerabilă, oricum s-o numi ea! - ăstui Corp de trei ori afurisit? Da, *tu o* faci! Aaah! Mai daţi-mi de băut, să mi se ducă scârba pe care o simt când vă văd pe toţi.

Se năpusti spre cel mai apropiat pahar, care se întâmplă să fie al lui Quist, îl apucă, dar, pe când încerca să-l ducă la buze, îl scăpă din mână, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podea.

- Sunt convins, spuse următorul vorbitor, că ar trebui să privim şi ca pe o lecţie ceea ce prea mulţi dintre noi au considerat a fi doar un spectacol indecent. Era un bărbat

zvelt, de pe planetele gemene din sistemul Alfa şi Beta Globulae, care, fiind binecuvântate cu puţine probleme interne, aveau mult exces de energie pe care-l foloseau amestecându-se în problemele celor din alte sisteme.

- Cele auzite mai înainte, continuă el, ar trebui să ne aducă aminte că bunele noastre intenţii nu se referă la nişte abstracţiuni, ci la fiinţe umane, cu o anumită capacitate de a îndura suferinţa şi care suferă, într-adevăr, mult mai mult decât noi, copii fericiţi ai Fortunei, de pe planete civilizate, fericite şi bogate. Intr-adevăr, îmi pot imagina fără prea mare greutate de ce se poate simţi Omar Haust jignit de prezenţa bazei Corpului Galactic de pe această planetă - a cărei ospitalitate este evidentă, şi a cărei simpatie, la nivel guvernamental, faţă de cauza noastră nu poate fi pusă la îndoială, dar ale cărei acţiuni, referitoare la anumite aspecte ale atitudinii politice, pot genera îndoieli în privinţa hotărârii cu care sprijină această cauză.

Asta, îşi dădu seama Quist cu o strângere de inimă, *reclamă un raspuns.* Şi va fi inutil să mărturisească, pur şi simplu, adevărul - că fără venitul rezultat din închirierea insulei, toţi delegaţii ăştia n-ar fi aici, că acest venit era exact factorul care făcea ca Cyclops să poată întreţine o flotă interstelară - chiar dacă mică - şi multe altele.

Se ridică şi privi în jur. Putea să utilizeze foarte bine prima parte a discursului compus pentru această ocazie, se hotărî ea, după care începu să vorbească. Cel care compusese discursul făcuse treabă bună, şi, în curând, toţi delegaţii o ascultau cu atenţie, aprobând-o, cu excepţia bărbatului din Alfa Globulae.

In final, i se adresă chiar lui, cu un aer aproape de disperare:

- Trebuie, desigur, să reamintim că, în perioada în care a fost semnat tratatul dintre guvernul meu - *al nostru -* şi Corpul Galactic, nu fusese încă descoperită nici o PRZ. Departe de mine să neg munca extrem

de utilă pe care o îndeplineşte Corpul, în calitatea sa de echivalent al unei forţe de poliţie la nivel interstelar. Mi se pare însă că şi-au depăşit atribuţiile doar când au intrat în zona de structurare a politicii pe care o aplică.

Capete mişcându-se aprobator, de sus în jos.

- Insă oricum, vă suntem recunoscători pentru sugestia făcută. Voi dispune să fie analizată şi, dacă va rezulta că acţionând în modul propus de dumneavoastră se vor mări efectiv şansele de a înlătura opoziţia Corpului, vom face imediat o declaraţie oficială în acest sens.

Aplauze. Alura Quist se aşeză, dorindu-şi din toată inima ca Iustin să fi fost şi el de faţă, să împartă împreună clipa aceasta de mândrie şi de glorie, chiar dacă ştia prea bine că totul era forţat.

Doar cerurile ar mai putea ajuta Cyclops, dacă ar fi să pun în practică promisiunea asta absurdă, îşi zise ea amar, pe când se întorcea să zâmbească spre acei dintre

delegaţi care continuau sâ-i adreseze complimente.

9

Nole dispăruse din nou, tot foarte agitat, să vadă dacă ieşiseră ceva rezultate de la calculator, în legătură cu structura genetică depistată în piciorul grefat al lui Kolb.

In biroul unde Maddalena şi Langenschmidt rămăseseră sâ-l aştepte era linişte deplină. In spital nu se auzea decât un murmur estompat, de maşinării în funcţiune, care-ţi dădea aceeaşi senzaţie de muncă eficientă pe care o aveai ascultând zgomotul dintr-o fabrică cu grad înalt de automatizare. In fond, nici nu era surprinzător, pentru că aici se asigurau reparaţiile şi întreţinerea extrem de complexului mecanism care este trupul uman. De dincolo de pereţii albi, răzbăteau până la ei şi unele zgomote din atelierele de reparaţii ale bazei: lovituri în tablele cocilor

de nave şi sunetul uşor deranjant al sistemelor de propulsie aflate în probe.

Maddalena se uită câteva minute la luna în al doilea pătrar - mică, şi de dimensiuni aparente parcă şi mai reduse, datorită distanţei mari faţă de Cyclops - înainte de a spune ceva.

- Sunt teribil de multe lucruri în legătură cu situaţia de aici pe care nu le inţeleg, Gus. Poate că ar fi bine să mă pui la curent.

- Hm? Langenschmidt tresărise, smucindu-şi capul spre spate. Oh! Da, scuză-mâ, încă mi-a mai rămas în cap presupunerea - falsă - că ai fost informată înainte de a fi trimisă aici, pe Cyclops. Dar din moment ce n-ai fost, presupun că nu ştii mai nimic despre planeta asta. In fond, nici nu cred că numele ei a fost vreodată cap de afiş în buletinele de ştiri galactice.

- Ultima dată - şi prima - când i-am acordat o oarecare atenţie a fost acum douăzeci de ani. Şi, de atunci, probabil că s-au produs destule schimbări.

- Şi da, şi nu. Langenschmidt se cocoţase

pe colţul mesei din cameră, dar, cum începuse să nu se mai simtă bine stând acolo, se îndreptâ spre un fotoliu şi se lăsă să cadâ-n el, cu o mină absentă, după care continuă: Ăăă... dispoziţia cyclopeenilor - media generală a atitudinilor umane, la scară planetară - este constantă pe perioade foarte lungi şi aici, ca peste tot. Cum te-am auzit că o califici tu?

- Rapace?

- Exact. Hmmm... De unde dracu' să încep? Langenschmidt se frecă obosit pe faţă. Clar, de la începutul începuturilor, cred că e cel mai bine. Deci trebuie să încep prin a-ţi spune că fondarea planetei nu este supervizată.

Maddalena tresări.

- *Este* încă? îmi imaginez că asta poate explica multe ciudăţenii.

- Sunt convins că da. Dintre cele două sute şaizeci de planete civilizate existente până acum, peste două sute s-au conformat metodei standard oficiale - explorare, colonizare selectivă sub conducerea unui

polymath pregătit intensiv pentru dezvoltarea acelei planete şi numai a aceleia şi, în final, deschiderea planetei pentru emigrare. Cyclops e una din cele circa cincizeci care nu s-au conformat acestei metode. Este o ramificaţie secundară a colonizării planetei Dagon. Iţi spune ceva numele ăsta?

- Bineînţeles că da. Maddalena ezită o clipă, apoi chicoti nervos: Dragul meu Gus! Cât de puţin te-ai schimbat! Ai aceeaşi manieră de lector ca pe vremea când mă pregăteai pentru misiunea de pe PRZ Paisprezece: eşti foarte atent şi parcă te aştepţi în fiecare clipă ca sărmana de mine - fetiţă înfumurată de pe Pământ, cu capul în nori - să-ţi demonstrez o ignoranţă de o profunzime incomensurabilă.

- Te rog să mă scuzi. Langenschmidt îi zâmbi crispat: Deci considerăm că restul a fost studiat. Pe Dagon s-a făcut una din rarele greşeli în alegerea polymathului - a fost selecţionat un om care nu a putut face faţă tensiunii meseriei lui. A avut divergenţe

extrem de serioase cu unul din managerii lui continentali, care, în cele din urmă, n-a mai putut suporta şi a considerat că se poate descurca mult mai bine de unul singur, pe o altă planetă. A părăsit Dagon împreună cu aproximativ patru mii de susţinători ai lui şi au trecut... la desţelenirea planetei ăsteia - cred că e cel mai adecvat termen.

- La început probabil că dificultăţile au fost aproape la fel de mari ca pe PRZ Unu, sau pe alte PRZ-uri, ceva mai primitoare. Şi natural, din moment ce toţi cei ajunşi aici şi-au dorit în primul rând eliberarea de sub tendinţele autoritare ale unui polymath ratat, primul şef - managerul continental - a insistat să se formeze o structură guvernamentală reprezentativă, şi ideea a supravieţuit, dar doar ca o formalitate, la nivelul necesar pentru ca Cyclops să poată fi considerată planetă,civilizată în raport cu standardele galactice. Iar legislaţia lor este pusă în concordanţă cu Codul Galactic Unificat. Cel puţin teoretic.

- In realitate, dat fiind că au pornit cu un asemenea handicap, toate problemele astea au fost considerate ca fiind prea formale şi au cam fost date la o parte, iar dezvoltarea lor s-a produs având la bază o filozofie de genul „ce-am în mână, pot băga în gură ", de care n-au reuşit să scape nici până acum. Cyclops este una dintre puţinele planete civilizate unde cruzimea îţi poate aduce putere. Alura Quist, care este şeful *defacto* al guvernului de destul de multă vreme, nu are nici o calificare deosebită pentru această funcţie, în afară de cea mai sinceră şi pură iubire de autoritate, îi place atât de mult să dea ordine şi să-i fie ascultate, încât depăşeşte în privinţa asta cu acel procent imposibil de exprimat în cifre - dar semnificativ - pe oricine altcineva de aici.

- Dacă vrei o comparaţie care să te lămurească mai bine... ei bine, cred că nu poate fi decât din perioada pre-galactică. Primul secol al erei atomice. Zona de pe Pământ ca Spania şi unele ţări din America

Latină şi din Asia de Sud. Care erau prea sărace pentru ca economia să poată tolera financiar o structură guvernamentală eficientă din punct de vedere administrativ, şi unde totul era dominat de o pătură subţire de indivizi foarte bogaţi. Jumătate din populaţie este sub limita sărăciei, o treime este analfabetă, un sfert suferă de diverse boli, dar câţiva - unul din douăzeci? - reuşesc să dobândească oarecari succese personale, uzând de înşelătorie.

- Nu ştiam că ai studiat istoria Pământului aşa de atent, zise Maddalena după o clipă de tăcere.

- Adevărul e că nici n-am făcut-o, dar am avut nevoie de lămuriri în privinţa atmosferei de pe planeta asta, şi socio-psihologii noştri mi-au dat exemplele pe care le-am pomenit adineauri.

- Ce produce economia? Şi ce populaţie are acum planeta?

- Nu dispun nici până acum de sisteme eficiente de recenzare a populaţiei - e prea scump pentru ei - dar estimările noastre se

situează între şapte şi opt sute de milioane de oameni. Trebuie să ţii cont că speranţa medie de viaţă este scăzută: un copil din opt moare până la vârsta de un an. Cât despre economie: este autosuficientă din punct de vedere al hranei, al asigurării locuinţelor - climatul din zona ecuatorială este avantajos, doar nişte anotimpuri ploioase blânde, fără ierni propriu-zise - şi al câtorva produse de bază, cum ar fi textilele... Şi este o planetă sigură, de clasă A, altfel primii colonişti nici n-ar fi putut supravieţui.

- Principalul - şi practic unicul - produs de export este untura de peşte, care este folosită ca sursă de proteine pentru sinteze ulterioare sau sub formă naturală, ca supliment în alimentaţie, pe câteva din planetele mai sărace în vitamine aflate în apropiere; şi ceva materii prime din centura de asteroizi. Au pe acolo câţiva bolovani de minereu suficient de pur ca să merite să fie exportat la mare distanţă. Dar marja de siguranţă este extrem de redusă şi sunt

două produse de export invizibile ce sunt cruciale - pentru ei, existenţa lor constituie exact diferenţa dintre „a face faţa" şi „înfometare".

- Unul dintre aceste produse este o flotă comerciala mică, alcătuită din vreo sută de nave interstelare. Iar celălalt este... tot ce-i aici. Langenschmidt făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să cuprindă toate împrejurimile: Cyclops are o poziţie foarte convenabilă în raport cu bazele avansate din acest sector, şi noi am închiriat insula asta la scurtă vreme după înfiinţarea Corpului.

- Deşi sunt prinşi în marasmul lor economic, cyclopeenilor nu le place deloc să ne ştie aici. Nu e o vorbă din bătrâni care spune că săracilor nu le place să ştie poliţia pe aproape? Dar noi stăm bine aici, şi ei nu-şi pot permite să scape de noi.

Comunicatorul din încăpere emise un semnal de apel, apoi se auzi vocea nervoasă a lui Nole:

- Domnule comandant, puteţi veni până în sala calculatoarelor? Am obţinut nişte

rezultate care mi se par absurde şi cred că ar fi bine să le vedeţi şi dumneavoastră.

- Venim imediat! zise Langenschmidt repede şi se ridică.

Bracy Dyge îşi trecu foarte atent picioarele peste marginea patului. Era mult mai depărtat de podea decât se aşteptase el. Şi, pe deasupra, nu se apropia nici pe departe de obiectul care, în mintea lui, purta numele de pat - de fapt era o instalaţie terapeutică sofisticată, care parcă emana o aură ameninţătoare - iar el ar fi preferat să se ştie lungit pe grămada de piei de peşte umflate, pe care dormea acasă, la mai puţin de zece centimetri de podea.

I se spusese să stea întins şi să doarmă, dar nu fusese în stare. După ce o viaţă întreagă - chiar scurtă - organismul lui fusese obişnuit să supravieţuiască la limita înfometării, injecţiile cu substanţe nutritive şi regenerante care i se făcuseră avuseseră asupra lui efectul unui stimulent extrem de

puternic - o problemă de care doctorii ar fi trebuit să ţină seama, dar nu o avuseseră în vedere, deoarece erau obişnuiţi sâ-şi dozeze tratamentele în raport cu pacienţii mult mai sănătoşi şi mai bine hrăniţi pe care-i tratau în mod normal.

Pe scurt, băiatul se simţea în formă maximă. Arsurile pe care i le produseseră rachetele fuseseră acoperite cu ceva ce înlăturase durerea şi, deşi îşi pierduse jumătate din părul împletit în cozi şi câţiva centimetri buni de piele, nu simţea în zona rănii decât o senzaţie plăcută, răcoroasă, care nu-l deranja cu nimic. Deci nimic nu-l distrâgea de la gândul ce-i domina mintea - faptul că fusese adus pe legendara Insulă a Corpului, pe care accesul localnicilor era strict interzis.

Mâine o să ceară să fie lăsat să plece - era datoria lui faţă de familie să se întoarcă pe mare şi să-şi termine treaba pe care o începuse. Se aventurase sâ-i pomenească doctorului de visul lui - să fie primit în Corp - dar ceva în râsul pe care-l primise în loc de

răspuns îl convinsese că ideea era ridicolă. Cei de la bază îi promiseseră că o să-i repare locatorul, şi va trebui să se mulţumească doar cu asta drept răsplată pentru câ-l salvase pe vânătorul ăla de rechini-lup.

Dacă măcar ar fi fost un corpman...! Dar era prostie curată sâ-ţi doreşti să schimbi trecutul.

Poate că va reuşi să obţină şi nişte pânze solare noi, să le înlocuiască pe cele distruse de rachete... Oricum, mâine va trebui să plece... iar a sta lungit în pat, treaz, fără să profite de ocazie ca să arunce o privire în bârlogul Corpului, era mai mult decât putea îndura el.

Se furişă spre uşă şi începu să moşmondească la clanţă. Se dovedi extrem de simplu - apăsă pe o umflătură din mijloc şi panoul din faţa lui alunecă în locaşul din perete, dezvăluindu-i în faţa ochilor un coridor pustiu.

Ascultă atent dacă se aud paşi sau fâsâit de roţi - cum auzise mai devreme, când

fusese adus aici - apoi se strecură pe culoar şi o luă pe după primul colţ care-i ieşi în cale.

In partea asta, coridorul arăta complet altfel. In locul uşilor pe care abia dacă le zăreai în pereţi, apăruseră nişte ferestre mari. Care nu dădeau în afară, ca toate ferestrele pe care le văzuse el până atunci, ci dezvăluiau privirii interiorul încăperilor ce mărgineau culoarul.

Se strecură cu grijă până în dreptul celei mai apropiate şi se uită înăuntru. La prima vedere nu era decât un talmeş-balmeş de echipamente, care parcă aducea cu interiorul locatorului pe care-l demontase de dimineaţă, Incercă să-şi dea seama de funcţiile îndeplinite de aparatele pe care le vedea, dar nu reuşi. Apoi ceva se mişcă parcă de la sine - un braţ strălucitor, care se cuplă undeva - şi, speriat de mişcare, o luă din loc, trecând la următoarea fereastră.

Aici era mult mai interesant. In încăpere era o femeie goală puşcă.

Era înaltă şi foarte frumoasă, chiar dacă

pielea ei era mai închisă la culoare decât a lui - semn care, conform prejudecăţilor din mintea lui Bracy, dovedea că face parte din clasa de jos, fiind prea săracă pentru a-şi permite să stea la umbră cât timp soarele ardea cu putere. Zăcea lată pe un cărucior rulant, iar încăperea era plină până la refuz cu fel de fel de aparate care se mişcau încet, încet, îndeplinind nişte operaţii de neînţeles. Ochii lui se plimbau peste curbele voluptuoase ale trupului dezgolit: braţul stâng e aici, peste sân, braţul drept... unde o fi?

Cu un şoc brusc, îşi dădu seama că braţul drept al femeii se afla între fălcile unui aparat, care parcă îl înghiţea, puţin câte puţin, la fel cum îşi înghiţea nefericita pradă şi mreana, cu gura ei absorbantă.

Aşa cum păţiseră şi alţi copii de pe Cyclops, fusese şi el ameninţat că „o să te ia Corpul", când nu era cuminte. Şi, văzând ce se întâmplă în camera aceea - din neştiinţă credea că este vorba de cine ştie ce tortură îngrozitoare - nervii lui cedară

instantaneu, iar el scoase un ţipăt de groază.

- Ce-a fost asta? se auzi o voce, depărtată dar distinctă, şi el îşi dădu dintr-o dată seama că fusese atât de fascinat de cele văzute în camera aceea, încât nu auzise paşii care se apropiau. Icnind, se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de un bărbat şi de o femeie, care tocmai ajunseseră la intersecţia de coridoare din spatele lui.

- Cine...? zise bărbatul. Hei, tu!

Bracy îşi luă călcâiele la spinare, fugind la întâmplare pe coridoarele cu pereţi albi. In spatele lui veneau cei doi urmăritori, strigând, dar viteza lui superioară - substanţial îmbunătăţită, datorită groazei ce-l cuprinsese - îi permise să se piardă de ei. Ajuns în dreptul deschiderii unui tub larg, întunecat ca un tunel, se aruncă prin ea cu capul înainte, sperând să-şi găsească un adăpost.

- Trebuie să fie băiatul - pescarul care l-a salvat pe Kolb, zise Langenschmidt. Nu-i

nimeni altcineva în spital cu o coafură ca aia. Şi habar n-am unde dracu' a reuşit să dispară. Dar un lucru e sigur - se îndreaptă spre camera de control general şi trebuie să-l dăm afară de acolo iute de tot, înainte să facă vreo boroboaţă. Vezi vreun comunicator pe undeva? Indiferent ce are Nole să ne arate, poate să mai aştepte.

10

Aversa de peste noapte transformase drumul într-o mocirlă plină de noroi. Răbdătorul şi extrem de puternicul yorb se poticnise de multe ori, fiindcă copitele lui mari alunecau în noroiul clisos, când se opintea din greu, încercând să tragă căruţa încărcată peste hopurile mai serioase. Dar, de fiecare dată, Firdausi sărea jos fără să sufle o vorbă, rupea crengi din tufişurile de pe marginea drumului şi le arunca în faţa roţilor.

Tot stând cu hăţurile umede şi

alunecoase în mână, Soraya se simţi cuprinsă de o adâncă recunoştinţă faţă de băiat şi, mai ales, pentru tăcerea pe care o păstra acesta. Aproape că era pe punctul să se răzgândească în privinţa hotărârii de a părăsi definitiv satul dacă Primitorii de Bolnavi o acceptau pe mama ei. Poate că Firdausi într-adevăr se gândea la ea şi îi voia binele din adâncul sufletului...

Bâtrîna ei mamă zăcea pe grămada de piei moi cu care era pardosită căruţa. Din când în când mâinile îi tresăreau în somn. *Mai bine că doarme,* se gândi Soraya. Deşi avusese o lungă perioadă de luciditate după ultimul atac - aproape mortal - de friguri, boala o slăbise într-atât încât abia dacă mai era în stare să facă o duzină de paşi fără să se aşeze sau să leşine, iar pielea îi stătea ca atârnată pe oasele descărnate.

Repetase mereu că e cât se poate de mulţumită că Soraya o să încerce s-o încredinţeze Primitorilor, spunând că fusese prea multă vreme o povară inutilă pe capul ei. Dar era oare asta o opinie raţională, sau o

consecinţă a slăbiciunii cauzate de boală? Pentru că, după atâtea crize, oricine ajungea să-şi dorească să termine odată cu tot şi cu toate.

- Nu mai avem mult, zise Firdausi în şoaptă, încă o colină şi o să dăm de drum bun şi uscat.

Ea încuviinţă dând din cap, dar de fapt abia dacă-l auzise.

Deasupra lor, cerul era gri; copacii, cu frunzele lor ciudate, ce semănau cu părul, erau gri-verzui, iar apa ploii se mai scurgea încă din ei. Un decor care se potrivea perfect cu starea ei sufletească.

Şi dacă totuşi n-or s-o ia? Dacă or să-mi spună că e prea târziu - că, dacă o aduceam acum o lună, ar fi putut s-o ajute, dar că acum e prea târziu? Nu mi-aş ierta niciodată una ca asta. Niciodată!

Yorbul trecu, în cele din urmă, căruţa peste creasta ultimei coline înainte de capătul drumului lor şi, aşa cum spusese Firdausi, au dat peste drum bun, tare, bine bătut şi acoperit cu un strat de pietriş. In

faţa lor se zărea oraşul, mult mai mare decât satul în care locuiau ei. *Trebuie să fie aproape o mie de case,* îşi zise Soraya.

Era greu de crezut legendele din bătrâni - că oamenii se numărau cândva cu milioanele şi că, pe deasupra, călătoreau şi printre stele...

Un pic mai departe se întâlniră cu un fermier, care mâna un yorb gras ce trăgea o căruţă plină cu rădăcini, care-i salută politicos. Când i-au explicat scopul călătoriei lor, omul le zise, arătând spre oraş:

- Primitorii încă n-au ajuns, dar cred că sunt aşteptaţi din clipâ-n clipă. Toţi cei din familia mea sunt cât se poate de sănătoşi anul ăsta, aşa că problema nu m-a interesat. Duceţi-vă în piaţă, o să găsiţi strânşi acolo şi alţi oameni necăjiţi ca voi.

- Multe mulţumiri, îi spuse Firdausi, îndemnând yorbul să pornească mai departe.

Buzele lui Lors Heimdall se crispară când

au apărut primele semne că se apropiau de oraş - mirosul era cât se poate de neplăcut.

Ce prostie pe capul oamenilor ăstora! Murdăria, boala, lipsa oricărei igiene! Cum ar fi putut asemenea fiinţe să fie considerate oameni, când trăiau ca animalele? Dacă asta era adevărata „stare naturală" a fiinţei umane, din care numai un îndelungat proces de evoluţie tehnologică o ridicase până la strălucirea şi curăţenia oraşelor civilizaţiei galactice, atunci era de mirare că acest progres avusese totuşi loc.

Pe planeta asta, omenirea părea să fie lipsită de orice sistem raţional de organizare, făcând tot ce ţinea de sănătate numai în virtutea unui soi de pseudosuperstiţii rudimentare, cărora nu le căutau - şi nici nu le-ar fi găsit - nici un înţeles. Fierberea apei de băut, de exemplu - norul de aburi ce plutea deasupra staţiei de apă a localnicilor se putea vedea până şi din locul în care ajunseseră ei. Probabil că ăsta era un fel de *diktat* impus de unul din

refugiaţii ce ajunseseră iniţial pe planetă şi care-şi păstrase capul, în ciuda deznădejdii de care fuseseră cuprinşi majoritatea celor ce scăpaseră de dezastru. Şi ar fi avut o anume utilitate, dar numai în contextul unui cod adecvat de igienă. Dar aşa, în lipsa unei scurgeri decente, nu era decât un ritual stupid.
Totuşi, câteva tradiţii incidentale ale culturii locale se dovedeau avantajoase pentru ei, cum era această instituţie a Primitorilor de Bolnavi. Probabil că totul pornise din nevoia unei carantine, a unei izolări a bolnavilor pe care mijloacele medicale extrem de sărace ale refugiaţilor nu-i puteau ajuta să se vindece. Probabil că se sperase că măcar câţiva dintre ei vor reuşi să-şi revină pe cale naturală, dar, ca minimă precauţie, fuseseră scoşi din comunitate şi izolaţi în locuri speciale.

Sistemul fusese aproape abandonat, pentru că acei ce lucrau în zonele de carantină fuseseră, la rândul lor, decimaţi în repetate rânduri de bolile luate de la cei pe

care încercau să îi ajute. Dar Heimdall şi oamenii lui reactivaseră acest sistem, găsind că este o acoperire excelentă pentru adevărata lor muncă.

Şi, dacă s-ar fi întâmplat vreodată să iasă la iveală ce se petrecea de fapt aici, şansele ca ei să aibă parte de o pedeapsă rapidă, în urma unei judecăţi sumare, erau extrem de reduse. Cele mai multe din planetele civilizate recunoşteau dreptul la euthanasie al suferinzilor de boli incurabile, şi, în cazul în care aprinsa dezbatere în jurul principiului de non-ingerinţâ era ţinută în continuare în fierbere, Corpul nu va avea, în nici un caz, îndrăzneala să treacă la represalii brutale şi imediate.

Gândurije astea îl reconfortau pe Heimdall şi avea mare nevoie de aşa ceva. Pentru că, deşi părea hotărât şi neînduplecat, i se întâmpla şi lui - ca oricărui om - să i se facă frică, iar ceea ce-i spusese Rimerley putea fi considerat, în cel mai bun caz, extrem de alarmant.

Spera că trucul acela ingenios, al

doctorului, va reuşi, dând bătăi de cap serioase Corpului şi distrăgându-le atenţia de la mica lor afacere.

Grupul de oameni care-l însoţeau, călărind toţi pe yorbi, ca şi el - pe planetă nu se cunoşteau alte mijloace de transport, în afară de căruţe - îl urmă pe panta colinei în jos, spre oraş. In urma lor venea căruţa, acoperită cu un coviltir de ţesătură aspră, întins pe stâlpi groşi de lemn, în care se aflau bine-păzitele secrete ale muncii lor. Un grup de notabilităţi locale îi aştepta la intrarea în oraş şi, după un schimb de saluturi într-o atmosferă gravă, porniră cu toţii spre piaţă.

Va trebui să intensificăm propaganda în zona asta, îşi zise Heimdall în gând, pe măsură ce trecea cu privirea peste oribila mulţime de trupuri suferinde ce candidau la obţinerea bunăvoinţei Primitorilor. *Trebuie să le băgăm bine în cap că un ticălos bătrân, sau un copil subnutrit, sunt cazuri fără speranţă, şi că noi putem „oferi ajutor" mai degrabă unui tânăr abia ieşit din*

adolescenţă, rănit, chiar grav, dar sănătos tun în rest.

Dintr-o dată, chiar când era pe punctul să se întoarcă, o văzu pe fata ce stătea cu prietenul ei - ultima căruţă sosită, în capătul şirului, la marginea pieţei. Işi simţi inima tresârindu-i în piept. La prima vedere, părea să fie exact ceea ce-i ceruse Rimerley, aşa că se întoarse fără să-i mai dea vreo atenţie suplimentară. Bineînţeles, va fi nevoie de o examinare mult mai profundă şi mai detaliată, dar şansele păreau atât de mari, încât se trezi zâmbind într-o manieră deloc potrivită cu poza sobră pe care o afişa de obicei în public.

Soraya aştepta nervoasă ca Primitorii să vadă bolnavii. Firdausi ar fi dorit s-o ţină de mână, dar ea nu suporta altă atingere decât a mamei ei. Bătrâna se trezise şi tot încerca sâ-şi ridice capul, dar nu reuşea.

Primitorii ajunseră în sfârşit şi la căruţa lor, salutară şi priviră gravi la trupul epuizat de pe grămada de piei.

- E mama voastră? îi întrebă conducătorul

Primitorilor.

- Numai a mea, răspunse Soraya. Acest... hm... tânăr nu e decât un prieten care mă ajută.

- Inţeleg. Primitorul dădu din cap. Avea o faţă aproape sinistră - nas mare, coroiat şi crud, gură subţire şi dreaptă - încât Soraya reuşea doar cu greu să admită ceea ce-i spusese Marouz: că erau oameni cumsecade, plini de înţelepciune din bătrâni şi de bune intenţii.

- Vino cu mine, te rog, zise brusc omul, gesticulând spre Soraya să se dea jos din căruţă. Ea se conformă, tremurând un pic, şi fu mirată când Primitorul o porni cu paşi mari spre căruţa lor.

Urmându-l, ea încerca să-i explice că mama ei are nevoie de ajutor, nu ea. Omul îi ignoră vorbele şi nu spuse nimic până ce ajunseră la căruţă. Acolo o ajută să se suie, ţinând în lături pânza care închidea coviltirul în spate.

Dincolo de pânză se afla o mică incintă, cu o masă plină de fel de fel de ciudăţenii:

mici tuburi de sticlă, mici bucăţele pătrate de faianţă albă, din care unele erau pătate cu sânge, borcane şi recipienţi cu lichide colorate. Şi două scaune, unul spre ea şi unul de partea cealaltă.

Din spatele pânzei ce separa incinta de partea din faţă a căruţei apăru un bărbat îmbrăcat în roba Primitorilor, cu gluga dată pe spate. Ii spuse să stea jos, luă dintr-o cutie de pe masă un ac ascuţit şi i-l înfipse fără nici un avertisment în buricul degetului mare.

Ea ţipă speriată, iar Primitorul care o adusese murmură mecanic câteva cuvinte de îmbărbătare.

Urmă un ritual ciudat: sângele ce-i curgea din deget fu supt într-un tub subţire de sticlă, o picătură fu întinsă pe pătrate de faianţă albă, iar restul fu pus într-un lichid colorat. Apoi omul îi mai luă puţin sânge - pe care-l stoarse, strângând-o tare de deget - şi dispăru spre faţa căruţei. Imediat se auziră o serie de sunete de neînţeles - bâzâit ca de insecte, zgomot de vase lovite unul de

altul, cuvinte murmurate în şoaptă.

Omul cu gluga dată pe spate se întoarse şi dădu grav din cap spre cel care rămăsese alături de Soraya. Adusese cu el un alt ac, pe care i-l băgă în carnea antebraţului, tot fără să o prevină.

Cu o privire rugătoare, Soraya cerea fără cuvinte o explicaţie.

- Pentru mama ta nu se mai poate face nimic, zise omul care o adusese. Am tot repetat că pe oamenii în vârstă nu prea-i putem ajuta. Pentru că boala trebuie învinsă mai ales de bolnav. De aceea, cel mai bine îi putem ajuta pe cei care au tinereţea şi vigoarea de partea lor.

Soraya avea deja ochii roşii, injectaţi de sânge.

- Dar tu te poţi considera norocoasă, continuă Primitorul.

- Ce? Privi în sus, la el, printre lacrimi.

- Eşti destul de tânără să poţi fi ajutată, şi cum stadiul bo...

- ***Ce?*** **Soraya sări în picioare.** ***Nu*** **sunt bolnavă. Eu... eu...**

Şuieratul din urechi se transformă în dangăt de clopote. Pereţii de pânză care o înconjurau, Primitorul înalt, înveşmântat în negru... totul părea să se învârtă în jurul ei ca apa într-un vârtej.

Soraya se prăbuşi.

Firdausi era extrem de neliniştit când îl văzu pe Primitor întorcându-se singur de la căruţă. Se uită la mama fetei şi văzu că era iar în comă. Dar unde era Soraya?

- Am veşti şi bune şi rele pentru tine, tinere, îi spuse Primitorul, apropiindu-se.

- Nu... nu înţeleg, bolborosi Firdausi.

- Prietena ta a ajuns la noi exact la timp şi o acceptăm.

- Dar...! îşi simţea mintea paralizată şi căuta o cheie pentru acest mister pe faţa Primitorului.

- Eşti îndreptăţit să încasezi plata pe care o dăm noi de obicei? zise omul în robă neagră, ridicând la vedere o pungă grea, ce se legăna, şi în care nu se putea afla decât o cantitate serioasă din metalul care servea ca

monedă de schimb aici.

In capul zăpăcit al lui Firdausi lăcomia se lupta cu nedumerirea. Punga părea grea, foarte grea - probabil că era acolo cam zestrea unei fete bogate. Spuse mai mult de formă:

- Şi cu mama ei cum e?

- E bătrână, nu mai putem face nimic pentru ea.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi băiatul zise, oarecum hotărât:

- Dar Soraya e sănătoasă, nu are nimic.

- Aşa crezi? Vino cu mine!

Năucit, îl urmă pe Primitor până în cealaltă parte a pieţei, ajungând în spatele căruţei acoperite. Şi acolo o văzu pe Soraya cărată spre o targa pusă pe sol. Era imposibil să te înşeli asupra tremurăturilor ce-i scuturau trupul tânăr şi zvelt.

***Friguri.* Boala ucigătoare o macină şi pe ea, la fel ca pe mama ei.**

- Dacă rămâne în grija noastră, mai sunt speranţe pentru ea, spunea Primitorul. Şi, dacă ţii la ea, nu ar trebui să te împotriveşti.

Firdausi nu-l mai asculta. Abia dacă simţi cum şiretul pungii aceleia grele îi este petrecut printre degetele inerte.

Dar, cum după toate aparenţele era singura consolare ce-i mai rămânea, în cele din urmă degetele i se strânseră şi apucă punga.

11

Lămpile de avertizare pâlpâiau, iar soneriile ţârâiau - discret şi insistent - în tot spitalul, când Nole sosi în fugă lângă Maddalena şi Langenschmidt, în faţa intrării în sala principală de control.

- Am alertat toţi oamenii de care am putut să dau, zise el gâfâind. Nu prea mulţi, evident - în mod normal nu avem tura de noapte aici. Iar situaţia asta nu e de genul celor pentru care avem pregătite planuri de acţiune. Ce s-a întâmplat exact?

Langenschmidt îi povesti cum dăduseră peste Bracy, în drum spre sala

calculatoarelor, şi Nole dădu grav din cap.

- Cred că se uita în una din sălile de regenerare - probabil că în ultima. Acolo e o femeie care şi-a pierdut mâna dreaptă - un accident la docul principal de reparaţii, săptămâna trecută. Totuşi nu înţeleg sub nici o formă ce căuta băiatul ăla afară din camera lui. Când am fost mai devreme la el - vizita de seară - părea foarte obosit şi cuminte.

- Eu aş risca o presupunere, zise Maddalena acru. N-a vrut să rateze ocazia asta unică să arunce o privire prin împrejurimi.

- Asta nu mai contează, interveni Langenschmidt. Important este că a intrat în tunelul ăsta, care duce într-un loc în care ne poate încurca borcanele al dracului de râu.

- Unde duce tunelul? întrebă Maddalena.

- Dar nu ţi-am spus? Acolo, jos, e centrala electrică a spitalului, toate comenzile echipamentelor automate, şi fel de fel de stocuri - apă activată, oxigen, substanţe

nutritive şi pentru regenerarea artificială a ţesuturilor - toată bucătăria noastră.

- Atunci de ce mama galaxiei lăsaţi tunelul ăsta aşa, deschis? exclamă Maddalena mirată.

- Pentru că, în mod normal, în zona asta nu pot avea acces decât corpmani, cărora nici prin gând nu le-ar trece să se ascundă undeva, mormăi Langenschmidt. O să fiu obligat să-ţi tăbăcesc niţel pielea, Nole, cred că-ţi dai seama de asta, nu? Să-l laşi pe băiatul ăla aşa, într-o camera neîncuiată...!

- Da dar... Nole îşi dădu seama de inutilitatea scuzelor şi renunţă să mai spună ceva.

Incepuseră să li se alăture bărbaţi şi femei, sosind din toate direcţiile. Unul sau doi purtau uniforme albe, autosterilizante, la fel cu Nole, dar majoritatea erau îmbrăcaţi aşa cum se găseau în clipa în care fuseseră scoşi din locuinţele lor sau din zonele de recreere.

Langenschmidt îi informă scurt asupra situaţiei curente, şi-i văzu schimbând priviri

înciudate.

- Există vreun risc să producă pagube în mod intenţionat? întrebă unul din primii sosiţi.

- Nu, dar probabil că a intrat în panică. A luat-o la fugă imediat ce ne-a zărit. Aveţi vreo sugestie?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi vorbi o femeie ceva mai în vârstă, care după toate aparenţele venea direct din una din camerele de terapie solară, fiindcă nu avea pe ea decât o rochie subţire, scurtă, de muselină:

- Să nu se ducă după el mai mult de doi oameni, echipaţi cu aparate de respirat autonome. Şi să se folosească un anestezic gazos - e mai simplu decât să încercăm sâ-l facem să judece raţional.

- In regulă, zise Langenschmidt. Hai să...

- O clipă, interveni Nole. Ce facem cu radiaţiile?

- Ce? Langenschmidt clipea nedumerit. Nu suntem pe fuziune? De unde radiaţii?

- Am două cazuri care au nevoie de

tratament cu izotopi radioactivi. Aşa că se produce iod 131 şi potasiu 40. Nu spun că aşa va face, dar băiatul s-ar putea apropia prea tare de sursa de bombardament.

- De-a dreptul minunat, zise Langenschmidt amar. Deci nu ne ducem sâ-l căutăm arătând ca nişte monştri, suntem obligaţi să ne punem costume blindate şi să arătăm ca nişte ciborgi, ca să fie tacâmul complet. Ei bine, dacă tot e s-o facem, s-o facem măcar rapid. Voluntari?

- Eu, murmură Nole. E vina mea.

Bracy Dyge abia dacă mai era în stare să gândească. Efectul groazei iraţionale fusese amplificat de multe ori în mintea lui de impactul combinat al medicamentelor şi al consumului violent de energie datorat fugii disperate pe coridoare. Şi să se trezească dintr-o dată doar printre maşinării - parcă fără număr, peste tot, de la podea până-n tavan - care ar fi putut să-l devoreze în orice clipă, cum o devorau pe femeia aceea

dezbrăcată, de dincolo de fereastra prin care privise - era mult mai mult decât putea tolera firava urmă de autocontrol ce o mai avea când ajunsese aici. Gemea şi gâfâia, sucindu-se în toate părţile, căutând un colţişor în care să se adăpostească, să se simtă în siguranţă.

Când ajunsese aici fusese întuneric, dar undeva intrase în funcţiune un releu, şi acum toată sala aceea enormă era luminată ca ziua, o lumină care părea să vină de peste tot. Chiar nu era nici un colţişor mai întunecat, în care să se ascundă?

Diverse mişcări pe care le sesiza cu coada ochiului îl îngrozeau, lămpi de semnalizare ce intrau în funcţiune îl făceau să sară în sus. Chiar şi mirosul intens de ozon - indicând puterea enormă cu care erau alimentate aparatele acelea - era înspăimântător pentru unul ca el, care nu mai intrase niciodată într-o centrală electrică funcţionând pe baza reacţiei de fuziune nucleară.

Gâfâind după aer, se opri cu picioarele pe

un panou strălucitor, încastrat în podea, pe care-l simţea cald sub tălpile goale, şi chiar în clipa aceea auzi un zgomot în spatele lui. Işi smuci capul într-acolo şi văzu două siluete albe, masive - parcă ar fi adus a fiinţe umane, dacă n-ar fi fost de-a dreptul diforme - având asupra lor ceva ce mintea lui înspăimântată crezu că sunt puşti. Ţipă disperat şi se năpusti orbeşte înainte, la întâmplare, începând un joc mortal de-a prinselea, de-a lungul şi de-a latul sălii aceleia enorme.

Nu trecu mult până să observe - cu ultimele fărâme de raţiune - că exista un loc de care urmăritorii lui se fereau să se apropie, îi văzuse de două ori îndepărtându-se grăbiţi de o maşinărie mare şi neagră, al cărei corp principal era un tub gros de metal, cu diametrul cam cât lungimea braţului său, alimentată prin nişte cabluri foarte groase, ce şerpuiau pe podea. De ce evitau să se apropie de ea nu ştia, dar de îndată ce avu posibilitatea, se aruncă spre zona aceea şi intră sub maşină.

Din nefericire pentru el, cei ce-l îngrijiseră nu-şi dăduseră osteneala sâ-i scoată inelul de crom din ureche, se mulţumiseră să i-l sterilizeze şi atât. Aşa că, intrând în câmpul electric ce înconjura maşina, metalul a început să se încălzească. A fost o adevărată fericire că cyclopeenii nu erau atât de înapoiaţi încât să mai folosească încă plombe dentare metalice, pentru că efectul ar fi fost de-a dreptul agonizant. Aşa, avu doar senzaţia că lobul urechii îi fusese prins cu un cleşte înroşit în foc, urlă şi ţâşni fără să vrea de acolo, încercând să ajungă la uşă.

Şi aşa au reuşit să pună mâna pe el, gazându-l, dar nu înainte de a încasa o doză de radiaţii suficient de mare ca să-i distrugă şi părul care-i mai rămăsese pe cap.

- Am pus mâna pe el, zise Nole ca să se afle-n treabă, pe când trupul inert al băiatului era pus pe un cărucior rulant, spre a fi dus în rezerva lui. Dar o să fie bolnav cel puţin o săptămână de aici încolo.

- Eşti idiot, Nole, zise Langenschmidt pe un ton lipsit de orice expresie. Asta nu e decât începutul necazurilor noastre. Ce facem cu familia lui, care zicea câ-l aşteaptă la Gratignol? Acum trebuie să le trimitem ceva, *un* soi de ajutor, şi, dacă nu nimerim totul exact la fix, la miligram, o să ne trezim cu jumătate din pescarii săraci de pe planetă pe cap, cerşindu-ne la uşă să le dăm şi lor la fel... La dracu', asta-i problema mea, dar poate aştepta foarte bine până mâine. Acum sunt mort de oboseală. Am avut destul de multe pe cap în ultima vreme, şi să umblu aiurea, rezolvând stări de alarmă, nu-i cea mai potrivită metodă de a-mi recupera restanţele în materie de somn!

Nole ezită.

- Ah... nu mai vreţi să vedeţi rezultatele despre Kolb?

Parcă asta se întâmplase anul trecut şi nu trecuse doar o oră de când o porniseră spre sala calculatoarelor, să vadă rezultatele alea ciudate. Langenschmidt îşi trecu o mână nesigură prin păr.

- OK, mai bine să le văd. Deşi nu prea are rost, pentru că, până dimineaţă, tot nu pot face nimic. Şi chiar şi atunci... oh, mă *clatin!* Hai repede, altfel mă vezi întinzându-mă pe jos şi adormind pe loc, liniştit.

Pe când îl urma împreună cu Nole pe culoar, Maddalena se trezi regretând până şi ideea că enunţase o opinie contrară cu a lui, când Langenschmidt îi vorbise despre controversa legată de PRZ-uri. Plăcerea resimţită de el revăzând-o fusese o mască extrem de eficientă şi nu reuşise să realizeze cât era el tracasat de problema asta. Dar acum îşi dădea seama că dacă pe el îl afecta atât de adânc, nu avea nici un drept să judece situaţia de ansamblu pe baza propriei ei experienţe - oribilă şi descurajantâ, dar limitată la o singură PRZ, pe care şi-o alesese ea singură, de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

- Uitaţi rezultatele, zise Nole cu un fel de nervozitate amestecată cu nerăbdare, poate şi din cauză ca încerca să ascundă cât era de stânjenit câ-i dăduse băiatului - Dyge -

posibilitatea să iasă din cameră şi să producă atâta tevatură.

- Vedeţi, continuă el, sunt trei secţiuni. Mai întâi am cerut o identificare pe plan local - adică am căutat o posibilă origine pe Cyclops.

- Şi ai obţinut probabilitate zero? Sprâncenele lui Langenschmidt se încruntaseră şi parcă îşi mai revenise puţin din oboseală.

- Exact. Structura genetică în cauză nu este cyclopeanâ, putem considera asta ca fiind o certitudine. Celălalt picior al lui Kolb, din care am prelevat eşantionul martor, are o structură genetică extrem de răspândită pe plan local, absolut comună.

- Ei, în baza de date există o listă a acelor planete - opt sau zece cu totul, cred - pe care grefarea de organe este încă o practică medicală acceptată. Unele culturi consideră perfect onorabilă ideea să permiţi ca părţi din trupul tău să fie folosite în continuare, după moarte. Dar nici una nu se găseşte la o distanţă mai mică de treizeci de paraseci.

- Insă, oricum, am obţinut încă o dată probabilitate zero. Aşa că am cerut identificare la scara întregii galaxii, şi am obţinut un nonsens!

Făcu un gest nerăbdător spre foile de imprimantă, şi Langenschmidt citi totul foarte încet, cu atenţie.

- Cât de multe? Vreo nouăzeci şi ceva de planete? mormăi el.

- Nouăzeci şi două - dar uitaţi-vă la probabilităţi, fir-ar ele să fie! Cea mai ridicată valoare - care nu trece însă de pragul de corelare - corespunde Pământului. Şi, de pe Pământ, cine vă puteţi imagina că i-ar fi donat lui Kolb un picior, pentru grefare?

- Tu ce zici, Maddalena? întrebă Langenschmidt.

- Dacă lucrurile nu s-au schimbat dincolo de orice închipuire, zise Maddalena încet, nici un individ născut pe Pământ n-ar lua vreodată în consideraţie nici măcar ideea donării vreunei părţi din corpul său, după moarte.

- Dar asta nu e tot, se repezi Nole. După cum vedeţi, calculatorul a avut ceva de lucru când a completat lista asta. Factorii de corelare au valori extrem de mici. Iar direcţia în care varianta este maximă este de-a dreptul ridicolă. Pot să tipăresc imediat toate datele, dacă doriţi, dar abundă în detalii tehnice.

- Te credem pe cuvânt, zise Langenschmidt. Dar te rog să fii ceva mai clar, bine?

- Da... hm... s-ar putea spune că direcţia anomaliilor parcă se îndepărtează de rasa umană.

Se lăsă liniştea, iar uimirea parcă plutea în aer. Maddalena sparse în cele din urmă tăcerea:

- N-ar putea fi vorba de o proteză sintetică? N-am auzit niciodată de aşa ceva, dar mi se pare o posibilitate destul de rezonabilă.

Nole dădu din cap, impresionat:

- Vă referiţi la un membru sintetizat în conformitate cu nişte specificaţii

aproximative, în loc să fie regenerat, pentru a fi identic cu perechea lui? Ar putea fi, nu zic nu.

- Dar, după ştiinţa ta, a fost dezvoltată undeva o asemenea tehnică? întrebă Langenschmidt.

- Nu... Dar, cu blocajul intervenit în ultima vreme în comunicaţiile cu caracter ştiinţific, asta nu e deloc concludent. Dacă vreţi, pot să mă interesez în privinţa asta şi să vă dau datele până dimineaţă.

- Aşa să faci, zise Langenschmidt oftând, în clipa asta vreau să consider că ziua mea de lucru s-a încheiat. Maddalena, te rog să mă ierţi că ţi-am stricat chiar prima seară petrecută aici, pentru că am într-adevâr intenţia să te simţi bine cât stai cu noi.

- Ce? Ah! Era clar că Maddalena nu fusese atentă la ce-i spusese el. N-are nici o importanţă, Gus. Dar, înainte de a pleca, pot să verific ideea care mi-a venit acum o clipă?

- De ce nu?

Maddalena îşi mută privirea spre Nole.

- Poţi să delimitezi o zonă anume de pe Pământ ca loc de origine? Cu alte cuvinte, poţi determina zona pentru care probabilitatea de provenienţă e maximă?

- Populaţia Pământului e amestecată bine de tot, zise Nole, privind-o fix. Şi, la urma urmei, acolo poţi găsi absolut toate tipurile de structuri genetice existente în galaxie, cu excepţia câtorva mutaţii de dată recentă.

- Da, chiar şi eu am sânge destul de amestecat, încuviinţă Maddalena nerăbdătoare. Iberic, amerindian, şi cine mai ştie de care. Dar vrei, te rog, să încerci?

Nole dădu din umeri şi începu să bată la tastele terminalului.

- Probabilitatea e tot sub limita acceptabilă, îi anunţă el. Cea mai probabilă zonă este - oare cum s-o pronunţa? Să fie Iran?

- Gus, zise Maddalena abia audibil, pe Zarathustra se vorbea o a doua limbă, nu-i aşa?

- Bineînţeles! Vorbeşti de douăzeci de ani un afurisit de amestec de irani şi de

galactică...

Langenschmidt se întrerupse şi se făcu alb ca varul la faţă.

- Domnule Nole, continuă Maddalena, în operaţiile de căutare ai avut în vedere tipurile de structuri genetice existente şi pe planetele civilizate şi pe cele din afara civilizaţiei? Pun pariu că nu! Şi adăugă uşor ironică: Mă refer la PRZ-uri, bineînţeles.

Nole icni sugrumat, şi începu să bată cu furie în taste. Aproape instantaneu imprimanta dădu la iveală o nouă filă cu rezultate.

- Probabilitate şaptezeci la sută, plus-minus doi la sută, anunţă el. Nu, mi-e teamă că nu aveţi dreptate, ceea ce, în cazul ăsta, e o adevărată fericire. Probabilitatea trebuie să depăşească valoarea de optzeci la sută pentru a putea fi luată în consideraţie.

- Chiar dacă se dovedeşte că avem de-a face cu PRZ numărul Douăzeci şi doi? întrebă Maddalena pe un ton insinuant.

Se aşternu o tăcere mormântală. Apoi Langenschmidt îşi pocni palmele una de alta

şi izbucni:

- Maddalena, cum m-aş fi descurcat eu fără tine, de data asta? Nole, unde dracu' e cel mai apropiat comunicator? Maddalena, eşti un geniu - fir-ai tu să fii!

12

Nole o privea cu ochii mari, având încă un aer uşor nedumerit, în timp ce Langenschmidt aştepta stabilirea legăturii prin comunicator.

- Numărul... Douăzeci şi doi, zise el, ca şi cum ar fi cântărit afirmaţia ei, căutându-i nişte înţelesuri ascunse. Mă scuzaţi, dar nu sunt sigur că am înţeles ce vreţi să spuneţi cu asta.

- Ei, haide! îl luă Maddalena la rost. Dacă nu erai atât de îngrijorat de ameninţarea lui Gus, că o să-ţi tăbăcească pielea, din cauză că l-ai lăsat pe băiatul ăla să umble hai-hui prin spital, cred că ţi-ai fi dat seama de tot înaintea mea. Piciorul ăla al lui Kolb nu e

regenerat, şi nu e nici originalul. Deci trebuie să fie ori o grefă, ori o proteză sintetică. Mi-ai spus că dumneata n-ai auzit să se fi dezvoltat undeva ultima tehnică medicală, chiar dacă este perfect fezabilâ. Deci aproape sigur că avem de-a face cu o grefă.

- Ai mai spus - tot dumneata, repet - că n-ai auzit să se găsească pe vreo planetă din apropiere materiale de grefă disponibile. Mai mult, calculatorul practic elimină orice şansă în privinţa asta, deoarece structura genetică a piciorului nu apare pe nici o planetă din apropiere, nici pe Cyclops. Dar rezultatele obţinute sugerează că originea sursei genetice ancestrale s-ar putea să fie în vechea zonă iraniană a Pământului.

- La data la care s-a produs nova zarathustrană, cam zece-doi-sprezece la sută din populaţie era de origine predominant iraniană - destul pentru a se menţine o limbă minoritară proprie, cu toată presiunea exercitată de galactică, şi să se dezvolte un dialect cu puternice influenţe de

irani. Maddalena se opri o clipă, să-şi tragă sufletul, apoi continuă: Te rog să mă opreşti dacă-ţi spun lucruri deja cunoscute.

Nole scutură repede din cap.

- Sunt cam inocent în materie, cu toate că cel puţin jumătate din pacienţii veniţi aici pentru controale majore au fost pe PRZ-uri. N-am studiat niciodată cu atenţie evenimentele care au dus la situaţia actuală.

- Ar fi trebuit s-o faci, zise Maddalena sarcastica. PRZ-urile sunt cel mai important factor singular din această zonă a galaxiei. Dar n-are nici o importanţă, asta o sâ-mi permită sâ-mi dezvolt teoria în totalitate, spre satisfacţia mea.

- Unde eram? Ah, da! Cunoştinţe tradiţionale păstrate pe PRZ Unu ne-au permis să aflăm că de pe Zarathustra au reuşit să decoleze în timp util - de pe partea întunecată a planetei, fiind protejate astfel de furia novei mai multe ore, datorită masei planetei - peste trei mii de nave, în care se aflau mai bine de două milioane de oameni.

- Până acum am localizat douăzeci şi una din planetele pe care au ajuns refugiaţi, şi pe care oamenii au reuşit să supravieţuiască, chiar dacă la un nivel primitiv. Dar asta nu ne-a permis să luăm în evidenţă decât zece la sută din cele trei mii de nave despre care umblă zvonul că ar fi existat, mai exact trei sute şaisprezece nave. Pe PRZ Unu, de exemplu, ştim că au asolizat doar două nave; pe Paisprezece doar una. Pe Treisprezece, unde am stat şi eu două decenii, au ajuns aproximativ şaizeci - cei care au sosit primii au lăsat o baliză subeterică pe orbită, şi restul s-au ghidat după ea. Şi, în final, asta s-a dovedit a fi o greşeală dezastruoasă: pierderile de vieţi omeneşti au atins optzeci la sută în primul an, iar disperarea i-a copleşit pe cei rămaşi într-un asemenea hal, încât nici până în prezent nu şi-au revenit complet din punct de vedere psihologic. Dar am început să divaghez.

- Ideea esenţială este alta. De la episodul acela de pe Paisprezece, în care a fost

implicat Gus şi cu mine, acum douăzeci de ani - o bandă de cyclopeeni, conduşi de un practicant de Corp respins, au început să exploateze minereu radioactiv, folosind sclavi localnici ca mână de lucru - am menţinut PRZ-urile sub o supraveghere atât de atentă, încât probabilitatea ca nişte străini din exterior să reuşească să se infiltreze pe vreuna din ele e practic nulă.

- Dar pe o PRZ încă nedescoperitâ s-ar putea, şi totul s-ar potrivi foarte bine. Structura genetică a grefei corespunde ideii de grup izolat de refugiaţi, de origine iraniană, iar unul dintre motivele pentru care Corpul întreţine baza de aici este că Cyclops are o poziţie excelentă în raport cu volumul de spaţiu în care sunt răspândite PRZ-urile.

Faţa lui Nole era palidă şi crispată. Maddalena se întrerupse, aruncându-i o privire întrebătoare.

- Cu alte cuvinte, zise el, crezi că cineva de pe Cyclops foloseşte o PRZ necunoscută ca... depozit de piese de schimb umane?

- Exact, încuviinţă ea.

- Dar asta înseamnă crimă!

- Bineînţeles, dacă îi ucid pe cei de la care sunt prelevate organele respective. Dar să nu crezi că omorul este tot atât de şocant pentru toate fiinţele umane ca pentru dumneata! Acolo unde am fost eu în misiune, asasinatul este o armă politică recunoscută, iar aici, pe Cyclops - Gus mi-a spus - un copil din opt moare înainte de a împlini un an. Când viaţa este atât de scurtă, poate deveni şi ieftină.

Asta era prea mult pentru Nole. Un medic din cadrul Corpului Galactic era, prin definiţie cât şi prin necesitate, o persoană dedicată trup şi suflet ideii de păstrare şi de salvare a vieţii umane, cu orice preţ. Teoria pe care tocmai i-o enunţase Maddalena era atât de cinică şi implica atâta răutate manifestată cu sânge rece, încât nu mai putu rezista. Se scuză grăbit şi o porni spre cea mai apropiată toaletă, încercând sâ-şi stăpânească greaţa care pusese stăpânire pe el.

- Unde e Nole? întrebă Langenschmidt,

întors de la comunicator.

- După cum arăta la faţă, cred că s-a dus să vomite! îi răspunse Maddalena dând din umeri. I-am explicat că piciorul lui Justin a fost probabil tăiat din trupul vreunui sărman de pe o PRZ pierdută în spaţiu, şi asta l-a cam întors pe dos.

- Nu mă surprinde, mormăi Langenschmidt. Deşi nu e bun de nimic dacă e vorba de probleme practice - uite ce s-a întâmplat astâ-seară din cauza lui - e un om cu suflet de aur şi un doctor al dracului de bun. Dar Maddalena, te rog mult şi frumos, nu mai bate toba cu teoria asta a ta, bine? Sunt tot felul de alte alternative posibile, şi va trebui să le eliminăm pe absolut toate înainte de a acţiona pe baza sugestiei tale.

- Cum ar fi? îl întrebă Maddalena acră.

- Ei bine, pe cea mai probabilă ai enunţat-o tot tu - o proteză sintetică. Asta ar fi mult mai uşor de realizat decât o regenerare propriu-zisă - cred că-ţi dai seama - şi probabil că pe Cyclops se găsesc şi

calculatoarele medicale de capacitatea necesară pentru e efectua o asemenea treabă. Am dispus să se cerceteze dacă Nole are dreptate susţinând că o asemenea practică nu este cunoscută. Şi m-ar mira să nu fi greşit el.

- De ce? Numărul planetelor ce nu-şi pot permite să recurgă la tehnicile de regenerare e strict limitat, iar dintre acestea al dracului de puţine ar recurge la un asemenea paleativ temporar - ar fi mai simplu să recurgă direct la cea mai avansată metodă cât mai repede cu putinţă.

- Cred că ai dreptate, zise Langenschmidt oftând. Dar, oricum, sunt obligat să verific. Am cerut de asemenea să ne fie transmise cele mai recente informaţii în legătură cu PRZ-urile. Şi am cerut informaţii detaliat e în legătură cu absolut toate determinările de structuri genetice efectuate de Corpul Galactic până acum.

- Dar, în sinea ta, chiar şi tu eşti convins că am dreptate, insistă Maddalena.

El tăcu câteva clipe bune. Apoi dădu

reticent din cap.

- Sper din toată inima să nu ai dreptate, fir-ar să fie! Incă un scandal pe Cyclops, şi n-o să scap de dureri de cap cât o să mai fiu comandant aici, iar dacă vom descoperi că e un caz de vinovăţie colectivă - şi vom fi obligaţi să cerem pedepsirea vinovaţilor - vom ajunge să trăim aici ca o armată de ocupaţie.

- Crezi că aşa ceva e posibil?

- Şi da, şi nu. Marea majoritate a oamenilor, atât cât pot ei înţelege problema PRZ-urilor, sunt simpatizanţi ai unei cauze care seamănă foarte mult cu a lor proprie. Altfel Quist nu ar fi beneficiat de un asemenea suport popular pentru campania ei împotriva principiului de noningerinţă. Dar o afacere de o asemenea murdărie doar cu greu poate fi adusă la cunoştinţa prea multor persoane - dacă n-ar fi aşa, probabil că am fi depistat-o deja, de mult.

- Dar Kolb nu poate să fie un caz izolat. Iar aici există acel douăzeci la sută din populaţie care a ajuns la bogăţie şi putere,

prin rapacitate. Asta ţi-am spus-o deja, nu-i aşa? Şi dacă rapacitatea şi cruzimea aduc dividende, atunci e extrem de probabil să consideri că un amărât primitiv, de pe o PRZ este... este o cantitate neglijabilă. Cui dracu' îi pasă ce se întâmplă cu unul ca el, câtă vreme eu mă fac sănătos?

- Atunci există pe undeva nişte similitudini cu afacerea Carrig? se hazarda Maddalena. Un mic grup e în posesia tuturor detaliilor, dar, dat fiind că oferta lor e deosebit de valoroasă, cei care beneficiază de pe urma ei nu fac nici un fel de investigaţii - fac pe orbii, cum se spune.

- Ce?

- Fac pe orbii. E una din vorbele care au supravieţuit pe Treisprezece, unde afecţiunile de vedere sunt foarte răspândite. Ca origine, cred că datează din perioada pregalactică.

- Poate din cea preistorică, aş zice eu, murmură Langenschmidt. Exceptând PRZ-urile, n-am văzut nicăieri vreun individ lipsit de vedere. Văzul fiind un simţ de neînlocuit,

merită să-ţi dai toată osteneala să ţi-l păstrezi.

- Hmm... Maddalena îşi ridicase capul. Ai zis că e puţin probabil ca individul ăsta, Kolb, să fie un caz singular, nu-i aşa? Ar fi posibil să afli dacă vreunii din aceşti „douăzeci la sută" şi-au revenit în mod miraculos de pe urma unor răni serioase sau a unor boli grave? Problemele de vedere ar putea fi un punct de plecare extrem de bun.

- Cred că sunt *într-adevăr* obosit, spuse Langenschmidt. Sau viaţa pe afurisita asta de planetă mi-a subminat definitiv bruma de inteligenţă pe care o aveam. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. O să rezolv problema dimineaţă. Nu cred că mai putem face mare lucru în noaptea asta. E trecut de miezul nopţii, îţi dai seama?

- In ultimele săptămâni, la baza aceea fără atmosferă de unde m-ai adus aici, m-am conformat orarului Corpului, zise Maddalena. M-am dezobişnuit de alternanţa naturală zi-noapte. Dar ideea că e târziu o

făcu şi pe ea să se întindă şi să-şi reprime cu greu un căscat.

- Ce ai de gând să faci, dacă teoria mea se dovedeşte valabilă? O să-l ţii pe Kolb aici şi n-o să-i laşi să-l ducă la doctorul acela al lui... parcă Rimerley îl chema?

- Evident că nu! răspunse Langenschmidt răstit.

- Dar el e singura dovadă de care dispunem...

- Kolb e ca o sabie cu două tăişuri, o întrerupse Langenschmidt. Asta ca să utilizez şi eu una din frazele acelea arhaice, care par sâ-ţi placă! Dacă-l ţin aici în loc să las să fie dus la Rimerley, se va da imediat alarma. Poţi pune pariu că Rimerley e implicat bine în toată povestea asta. Şi el va alerta imediat echipa care se ocupă cu recoltarea materialului pe PRZ, aceasta se va retrage imediat, iar noi, şi dacă vom localiza planeta, nu vom putea niciodată dovedi că există vreo legătură între ei şi Cyclops, cu excepţia unor date circumstanţiale, furnizate de structura

genetică a ţesutului grefat. Şi, dacă nu dăm peste resturile donatorului sau peste fratele lui geamăn univitelin, nu vom fi niciodată în stare să aducem povestea în faţa unui tribunal.

- Ai perfectă dreptate, bineînţeles, încuviinţa Maddalena. Ai de gând să aştepţi până ce or să aducă o grefă nouă pentru Kolb?

- Dacă vom sesiza momentul. Ceea ce mă îndoiesc. Dar sper să putem localiza PRZ-ul şi să prindem echipa în flagrant. Şi nu trebuie să-ţi spun ţie câtă muncă e necesară pentru aşa ceva!

- Nici măcar nu văd cum... Maddalena se întrerupse. Ah, da, cred că s-ar putea totuşi face ceva. Trebuie să fie posibil să se stabilească zonele de pe Zarathustra unde era concentrată populaţie de origine iraniană şi se pot calcula traiectoriile cele mai probabile ale navelor care au decolat din acele zone. Dar o să fie o problemă a dracului de complicată, şi, chiar şi aşa, căutarea ar putea dura luni de zile.

- Ani, zise Langenschmidt laconic. Fir-ar să fie, căutăm tot timpul PRZ-uri, şi dacă până acum n-am descoperit-o pe asta de care e vorba, cine ştie prin ce colţ uitat de spaţiu o fi ascunsă.

- Dar cum crezi că au descoperit-o cyclopeenii?

- N-ar fi mai bine să-i întrebăm chiar pe ei, când o să-i prindem? se răsti Langenschmidt, dar se controla imediat: Iartă-mă, n-am vrut să latru la tine în halul ăsta.

- Nu, eu ar trebui să-ţi cer scuze, în fond, deocamdată nu-i vorba decât de o bănuială, şi n-ar trebui să te bat la cap ca şi cum totul ar fi dovedit cu probe. Şi în plus eşti şi foarte obosit. O să te las în pace. Vrei, te rog, să mă trezeşti dimineaţă, să văd şi eu când or să vină să-l ia pe Kolb? M-ar... m-ar interesa.

- Bineînţeles, încuviinţă Langenschmidt cu un zâmbet reţinut, pe care ea i-l întoarse cu multă căldură.

Pe când ea se depărta, el o strigă din nou:

- Maddalena!

- Poftim?

- E încă prea devreme să te întreb despre vreo schimbare a opiniilor tale în legătură cu noningerinţa?

- Acum cine tratează bănuielile mele ca fapte dovedite?

- Corect. Langenschmidt îi zâmbi din nou, de data asta mult mai natural: Noapte bună. Şi... să ştii că-mi pare foarte bine că ne-am revăzut, după atâta vreme.

- In ciuda tuturor necazurilor pe care le-am adus cu mine? Sunt de-a dreptul flatată!

13

- Plecaţi de lângă fata aia! şuieră Lors Heimdall.

Cei doi oameni din echipa sa, care stăteau aplecaţi peste Soraya - inconştientă - tresârirră şi se răsuciră pe călcâie. Ii trăseseră acoperământul subţire aşternut peste ea spre brâu, expunând vederii

şoldurile tinere şi pântecele plat şi tare, aşa că nu aveai nevoie de prea multă imaginaţie ca sâ-ţi dai seama ce aveau în cap.

- Ce te-a apucat? mormăi cel mai bătrân. De data asta se plăteşte mai bine pentru virgine? Oricum, în final nu are nici o importanţă.

- Ieşiţi dracului afară de aici! tună Heimdall, dându-şi la o parte pulpana robei, pentru a scoate la vedere patul armei sale energetice.

Cei doi oameni schimbară priviri mirate, dădură din umeri şi se conformară ordinului.

Heimdall îşi aranja la loc roba şi se şterse pe faţă. Nu îndrăznise să le spună oamenilor săi cât de necesar era ca fata să ajungă la destinaţie în stare perfectă. Dacă aceştia ar afla de pericolul ce-i păştea de când Kolb fusese dus la spitalul Corpului, probabil că l-ar părăsi pe loc.

Totuşi, până acum norocul era de partea lui. Să pună mâna pe fata asta chiar în ziua în care-i ceruse Rimerley, era ceva absolut

remarcabil, şi asta-i sporise mult încrederea în norocul lui. Evident, tenul fetei era cam închis la culoare - asta era valabil pentru nouă indigeni din zece - dar existau destule mijloace de a elimina melanina ce producea acest efect. Iar în celelalte privinţe fata era aproape perfectă: statură potrivită, siluetă bine proporţionatâ, clasă adecvată de reacţii imunologice... Rimerley spusese că - dată fiind importanţa acestei probleme - era gata să accepte material natural cu mult mai multe abateri faţă de cerinţe, urmând sâ-l aducă artificial, prin diverse intervenţii, la parametrii necesari, aşa că putea să nu-şi mai facă griji în privinţa asta.

Se apleca s-o acopere la loc pe Soraya, şi se opri, cu mâinile încleştate pe ţesătura subţire. Bineînţeles, era absolut adevărat că, în final, deteriorarea fizica ce ar fi rezultat era lipsită de orice importanţă - un minimum nesemnificativ - şi, pe orice planetă cu standarde rezonabile în materie de comportament sexual, asta s-ar fi întâmplat

oricum, la un an sau doi de la ieşirea din pubertate.

Işi impuse cu hotărâre sâ-şi recapete controlul de sine şi aruncă acoperământul peste trupul dezgolit. Apoi traversă încăperea şi se aşeză în faţa scrinului de lemn sculptat unde era camuflat comunicatorul.

Rimerley aşteptase cu încordare acest apel de când fusese adus Kolb la el şi-l examinase. După cum îşi închipuise şi el, omul era într-o formă teribil de bună, dacă ţineai cont de întâmplările prin care trecuse cu nici o zi în urmă - la spitalul Corpului se puteau efectua tratamente excelente, la care Rimerley nu putea avea acces, pentru că îi lipsea dotarea tehnică necesară.

Dar ceea ce putea oferi el îi adusese o avere imensă şi o putere considerabilă, cu atât mai de luat în seamă cu cât nu se manifesta la lumina zilei. Iar acum sosise vremea să folosească toată această putere pentru a se apăra pe sine însuşi.

In clipa în care se făcu legătura, îşi dădu imediat seama - din expresia de satisfacţie ce parcă exulta de pe faţa lui Heimdall - că perioada de risc maxim - aşteptarea - luase sfârşit şi că putea să o abordeze pe Quist şi sâ-i facă propunerea aceea cheie din planul lui.

- Ai găsit ceva? zise el iute, înclinându-se nerăbdător spre aparat.

- Cred că da, zise Heimdall dând din cap. Incă n-am găsit materialul pentru Kolb, dar...

- La dracu' cu el, îl întrerupse R\nerley. O s-o rezolvăm când o să ne pice nouă bine. Dar înainte de asta, trebuie să ne îngrijim să ne fie bine! Privi spre un colţ al ecranului, unde se zărea un trup acoperit, o imagine abia vizibilă - uşor distorsionată - peste umărul lui Heimdall.

- E fata din spatele tău?

- Da, ea e. Am fost obligaţi sâ-i provocăm un atac de *friguri* - boala mortală de aici - ca să putem pune mâna pe ea, dar a trecut deja peste punctul culminant al crizei, iar acum e în comă artificială. Date fiind circumstanţele,

nu ştim prea multe despre antecedentele ei, dar e clar că nu are mult peste şaisprezece ani, şi corespunde în raport cu toate specificaţiile pe care mi le-ai transmis. Are chiar şi grupa sanguină corespunzătoare, o chestie care mă îngrijora destul de mult.

- Da? Asta e chiar minunat! Rimerley avea impresia că încordarea se scurge din el aidoma aerului dintr-un costum de cosmonaut perforat. Grupele sanguine cele mai răspândite pe Cyclops par să fie destul de rare pe acolo, la tine. Ai de gând să mi-o trimiţi imediat?

- Mă întrebam daca - ţinând cont că e urgent - n-am putea risca niţel şi să asolizăm nava undeva, prin apropiere. Şansele de a fi văzuţi...

- Nu merită să riscăm atât, i-o tăie Rimerley. Nu, chiar dacă asta ne mai întârzie cu o zi, e mai bine s-o transporţi în zona obişnuită de asolizare, între coline. Incă mai există o posibilitate redusă de a fi prinşi, iar a facilita un contact direct între localnicii de

pe o PRZ şi o navă spaţială este un pericol inutil, la care nu merită să ne expunem.

- N-am uitat nici o clipă că, dacă pun mâna pe noi, or să ne dea cu Codul ăla Galactic în cap de n-o să ne vedem, mormăi Heimdall.

- Am mai discutat asta de zeci de ori, ripostă Rimerley. Euthanasia voluntară e acceptată pe suficient de multe planete ca să ne putem clădi o apărare solidă pornind de la asta... O clipă! I-ai spus ceva fetei?

- N-am mai vorbit cu ea de când a avut atacul acela provocat!

- Hm... O să trebuiască s-o convingem, ca să salvăm aparenţele, că suferă de o boală mortală incurabilă, şi că e mai bine pentru ea să accepte un sfârşit demn şi liniştit.

- Ai reuşit să faci asta de nu mai ţin minte câte ori, zise Heimdall cu un zâmbet cinic.

- Da, dar... La dracu', nu ştiu de ce-mi mai pierd timpul. Mă duc imediat să vorbesc cu Quist. Ureazâ-mi succes.

Mesajul i-a fost transmis lui Quist în timpul celei de-a doua sesiuni de conferinţe a zilei. Dr. Alcazar Rimerley doreşte să o vadă imediat ce este cu putinţă.

Fir-ar să fie de om! Şi-a şi găsit momentul în care să vină - şi personal, pe deasupra! Nu putea să rezolve totul folosind comunicatorul!

Alura Quist îşi muşcă buza, privind spre sala de conferinţe, în timp ce servitorul ce-i adusese mesajul aştepta cu discreţie în spatele scaunului ei înalt. De dimineaţă, cele mai acute divergenţe de opinii dintre delegaţi fuseseră aplanate, ajungând la niveluri acceptabile; iar în după-amiaza asta se făcuseră mai multe propuneri - primite cu o furtună de aplauze - pentru acţiuni menite să ducă la răsturnarea politicii statuate de principiul de noningerinţâ. După părerea lui Quist, două dintre ele - un adevărat record - aveau chiar şanse de reuşită superioare banalului procent de cincizeci la sută.

Omar Haust nu se arătase la faţă după spectacolul dizgraţios pe care-l oferise

seara trecută. Poate că vioiciunea delegaţilor era legată şi de asta - toţi cei ce proveneau de pe planete bogate şi avansate se simţeau stânjeniţi în prezenţa unui băştinaş de pe o PRZ.

Vorbitorul care era acum la tribună simţi că se întâmplă ceva. Se opri curtenitor, privind la Alura Quist. Şi fu imitat de toţi cei de faţă.

Injurând în gând, dar cu figură impenetrabilă, se ridică de pe scaun.

- Vă rog să-mi acordaţi o favoare, spuse ea. După cum câţiva dintre dumneavoastră ştiu deja, un foarte drag prieten al meu a fost rănit ieri grav de un rechin-lup.

Printre participanţi se auzi imediat un murmur de compasiune, deşi văzu şi una sau doua expresii nedumerite, dar vecinii celor care le afişau îi lămuriră rapid pe cei ce nu erau la curent asupra evenimentelor.

- Mi s-a spus că doctorul care-l are în grijă doreşte să mă vadă de urgenţă. Dacă sunteţi amabili să mă scuzaţi câteva clipe...

- Bineînţeles! exclamară cel puţin o

duzină de glasuri, iar ea se îndepărtă imediat, după ce se înclină în faţa lor.

Rimerley o aştepta într-o cameră de audienţe ai cărei pereţi erau acoperiţi cu un model argintiu, parcă filigranat. *Decorul e extrem de potrivit pentru unul dintre cei mai buni doctori de pe planetă,* se gândi Quist, pe când iritarea produsă de faptul că fusese scoasă din conferinţă era înlocuită de grija pentru starea lui Kolb. Dacă Rimerley se deplasase până aici în persoană, asta putea uşor fi interpretat ca semn râu.

- Doctore, îi zise ea, s-a întâmplat ceva cu...?

El o întrerupse brusc:

- Inainte de a discuta orice altceva, vreau să mă asiguri că nimic nu poate fi nici ascultat, nici înregistrat.

- Doctore! Dar poţi fi sigur...

- Scuteşte-mâ. Ştiu prea bine că nimeni nu poate ajunge pe înălţimile pe care ai ajuns dumneata, pe o planetă ca asta, fără să fie precaut şi fără să vadă departe. Dar tot în

numele precauţiei este necesar ca discuţia noastră, legată de problema pe care am venit să ţi-o prezint, să fie absolut personală.

Ea îl privi cu atenţie, înainte Rimerley i se adresase cu tot respectul cuvenit rangului ei, ba chiar cu o uşoară slugărnicie. Acum nu numai că i se adresa de la egal la egal - uneori parcă vorbea unui inferior. Ultima afirmaţie a lui era, de fapt, un ordin: învelit în poleială, dar ordin.

Incepu să se înroşească la faţă şi-i răspunse răstit:

- Nu admit să mi se vorbească pe tonul şi în termenii ăştia!

- Ştiu. Dar dacă într-adevăr ţii la Justin Kolb, o să admiţi.

Se aşternu tăcerea. In cele din urmă ea dădu din umeri şi traversă încăperea spre peretele din faţa ei. Ridicând o plăcuţă acoperită cu acelaşi model filigranat ca pereţii, dădu la iveală un comutator, pe care-l răsuci la nouăzeci de grade.

- In regulă, înregistrarea este complet

ştearsă, nu se mai menţionează nici măcar faptul că eu am intrat aici, pentru a mâ întâlni cu dumneata. Ce vrei să-mi spui? Ai... l-ai examinat pe Justin, ai reuşit să faci ceva pentru el?

- Nu. Dar în privinţa lui nu ai de ce să fii îngrijorată, doctorii Corpului au făcut o treabă excelentă şi ciotul o să i se vindece repede.

La auzul cuvântului „ciot" Quist avu o tresărire. Pentru a masca această slăbiciune ce nu-i stătea în caracter, ripostă pe un ton aspru:

- Când o sa se facă bine? Şi de ce - daca asta e tot ce ai făcut pentru el pana acum - l-ai părăsit imediat ce ţi-a fost adus spre îngrijire?

- Nu mai pot să fac nimic până ce nu găsim o *grefă* potrivită, zise Rimerley. Şi se opri, lâsând-o să pătrundă bine semnificaţia cuvintelor.

- *Grefa?* Quist ce asculta repetând cuvântul şi avu impresia că este un zgomot nedefinit. Dar eu credeam că te foloseşti de

regenerare. Nu aşa se numeşte?

- Pentru o femeie care conduce totul pe planeta asta de atâta vreme, eşti uluitor de ignorantă, răspunse Rimerley. I-aş regenera cu dragă inimă piciorul, dacâ-mi cumperi un calculator medical cu o capacitate de un megabrain şi plăteşti Corpului pentru a obţine baza de date corespunzătoare planetei Cyclops, necesară pentru asemenea operaţii. Dar cum nu-ţi poţi permite aşa ceva, Kolb va beneficia de acelaşi tratament ca data trecută: o *grefă,* care este mai simplu de implantat şi mult mai ieftin.

- Data trecută? Vrei să spui...

- Ajung imediat la ceea ce vreau să spun. Şi cum o să fie nevoie de explicaţii serioase, cred că e de preferat să iau loc. Rimerley privi în jur după un scaun si se aşeză.

- Grefă! continua el. Desprinderea unui organ dintr-un trup şi implantarea lui în alt trup. Clar? Mi l-ai pus în braţe pe Justin Kolb cu un picior lipsă, pe care i l-am înlocuit cu unul ce face perfect pereche cu

celălalt picior al lui, un organ neutru din punct de vedere imunologic, ai cărui muşchi şi nervi au fost suturaţi la trupul acceptor cât mai bine cu putinţă. Nu suficient de bine pentru ca el să mai poată fi capabil să îndeplinească munci în spaţiu, dar asta nu cred că a fost un inconvenient din punct de vedere al - hm - relaţiei dumitale cu el.

- Rimerley, zise Quist printre dinţii încleştaţi, nu ştiu ce vrei, dar...

- Atunci aşteaptă până o să auzi despre ce e vorba! zise Rimerley categoric. Ieri, piciorul ăla al lui a fost examinat de medicii Corpului. N-am de unde şti dacă au făcut analize suficient de detaliate pentru a-i determina originea, dar, dacă au fâcut-o, ai dat de necaz. După toate aparenţele, nu ştiai că regenerarea membrelor umane depăşeşte capacitatea tehnică de care dispunem noi. Totuşi - faptul în sine e de notorietate publică - se va presupune că ai fost la curent cu tot...

Pe parcursul ultimelor propoziţii rostite de

Rimerley, Quist îşi fluturase nerăbdătoare mâna, încercând sâ-l întrerupă.

- Origine? reuşi ea să rostească.

- Da, *origine.* Ce crezi că am făcut, m-am dus să cumpăr piciorul ăla pe un capăt de doc din Gratignol? Nici măcar un pescar mort de foame n-ar fi în stare sâ-şi vândă un membru sănătos, nu crezi? Nu, organul a fost importat. Dintr-un loc în care băştinaşii nu pot bate toba despre ce s-a întâmplat, mai exact de pe o PRZ încă necunoscută.

Gura lui Quist se mişca, dar nu reuşea să scoată o vorbă.

- Vreau să-ţi atrag atenţia, continuă Rimerley, că nici un individ cu o brumă de inteligenţă nu te va crede, dacă vei afirma că n-ai fost la curent, că dumneata, Alura Quist, ai crezut că piciorul ăla e regenerat. Ar fi trebuit să ştii că nu e posibil, la noi. Şi ce-o să se întâmple cu conferinţa asta simandicoasă, când o să se răspândească un asemenea zvon?

Perspectiva ca o asemenea informaţie să

ajungă la restul delegaţilor era înfiorătoare. Mâinile lui Quist se transformaseră în doi pumni osoşi, încleştaţi sălbatic.

- Asta e şantaj, şopti ea. N-o să reuşeşti să-l duci până la capăt! O să te denunţ - nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu Justin. Poate că o să conving Corpul sâ-i regenereze piciorul când o să le spun că...

- Să mă denunţi *pe mine?* O să pară că ai intrat în panică din cauza campaniei pe care o duci împotriva Corpului, şi n-o să te creadă nimeni! In plus, Corpul o să aibă altele pe cap. După ce o să le faci ce e de făcut!

Ea îl privi nedumerită.

- Corpul *ar putea -* da, ar fi *posibil -* să-l vindece pe Justin Kolb, ca un gest de generozitate, recunoscu Rimerley. Dar nu-ţi vor oferi şi dumitale încă o viaţă de om în faţă, aşa cum am eu de gând să fac. Ţi-e teamă de bătrâneţe, nu-i aşa? Ti-e teamă de moarte şi de noaptea lungă şi tăcută care urmează.

Ceva din tonul lui evoca cu atâta forţă o teroare formidabilă, încât Alura Quist se trezi dând prosteşte din cap.

- Ei, atunci am ajuns la obiectul discuţiei noastre, zise Rimerley. Propunerea pe care ţi-o fac, şi care ne avantajează pe amândoi. Nici eu nu-mi doresc să iasă la lumină povestea cu Kolb, deşi dumneata vei avea mult mai mult de suferit decât mine. Şansele ca indivizii din Corp să fie intrigaţi de piciorul lui pentru a începe investigaţii depind direct de gradul lor de ocupare - mai ales dacă le pică pe cap ceva cu totul deosebit - iar dumneata ai exact poziţia necesară pentru a le pune pe cap o problemă ce va împinge orice altă preocupare pe planul doi - cu puţin noroc, poate chiar pentru totdeauna. Mai mult, din ştirile şi reportajele apărute până acum despre conferinţa asta, cred că ai şi pregătit terenul pentru ceea ce vreau eu să faci.

Rimerley adăugă, condescendent:

- Bineînţeles, Kolb o să-şi recapete şi el piciorul.

Quist rămase absolut încremenită pentru o bucată bună de vreme. In cele din urmă, pe un ton lipsit de orice emoţie, zise:

- Despre ce e vorba?

- Ce-ţi ofer? ripostă Rimerley. Ei, nu prea mult. Douăzeci de ani de tinereţe de acum încolo. Poate chiar cincizeci!

Pentru o clipă lăcomia se văzu clar în ochii lui Quist, până când fu ştearsă de lacrimi:

- E o glumă crudă! zise ea răguşit. E cea mai nenorocită, cea mai murdară...

- *Nu* glumesc. Rimerley se lăsase pe spate în scaun şi era atât de calm, încât era tentată să-l creadă.

- Cum?

- Asta n-am în nici un caz de gând să ţi-o spun. Am făcut pur şi simplu o ofertă. Douăzeci de ani, posibil chiar mult mai mult. O privea atent, cu insolenţă: Cum mai arată sânii dumitale fără sutien, în ultima vreme? Cam lăsaţi? Probabil că şi muşchii abdominali au început să te lase, în ciuda

tuturor tratamentelor cosmetice. Eu te-aş putea *depana,* aş putea *repara* toate astea.

In încăpere se lăsă din nou tăcerea. Şi dură, şi dură... în cele din urmă o sparse Rimerley, care se ridică de pe scaun, dând din umeri.

- Păcat. Nu m-am aşteptat de la dumneata să preferi umilirea publică şi probabil şi un proces pentru încălcarea legii împotriva interferenţei cu PRZ-urile. Ceea ce va fi, de fapt, un foarte ciudat punct culminant al campaniei dumitale, nu crezi?

- Stai! şopti ea. Fir-ai să fii! Ştiai că la asta nu pot să rezist!

- Bineînţeles, zise Rimerley rânjind.

- Ce... ce trebuie să fac?

El îi spuse - o singură frază, clară răspicată - după care adăugă:

- Astăzi!

14

După cum fusese stabilit, veniseră sâ-l ia pe Justin Kolb dimineaţa, devreme. Maddalena îl văzuse plecând într-un helicopter alb, cu însemne de aparat medical, ce o pornise cu mult zgomot spre sud-vest. Prezenţa acelui aparat o izbise, pentru că degaja un aer oarecum vetust, dar, după douăzeci de ani petrecuţi într-un mediu în care tehnologia nu depăşea stadiul uneltelor prelucrate manual, considerase că încă nu se obişnuise ea cu realitatea tehnică actuală.

- Mi-aş fi dorit tare mult să fi putut sâ-i implantăm un dispozitiv de reperare, murmurase Langenschmidt aflat alături de ea, în timp ce privea spre pata albă ce se micşora rapid pe cerul albastru.

- Credeam că aţi făcut-o!

- L-am întrebat pe Nole ce şanse sunt ca un asemenea dispozitiv să treacă neobservat la o examinare medicală atentă, şi mi-a spus, fără nici o ezitare: „Nici una". Rimerley nu poate fi un medic incompetent - printre pacienţii lui se află câteva din cele

mai importante personalităţi de pe Cyclops.

- L-ai întrebat cumva pe Nole şi cum s-a întâmplat să-i scape natura piciorului lui Kolb?

- Adevărul e că exact asta l-am întrebat şi eu, zise Langenschmidt stânjenit. Am avut o scurtă discuţie pe tema asta. Dar recomandarea lui a rămas valabila: nici urmă de dispozitiv de reperare, ca nu cumva sâ-i alarmăm pe indivizi.

- Atunci cu siguranţă ştii unde se duce.

- In principiu nu se poate duce decât pe insula lui Rimerley. Dar aş fi fost mult mai fericit să fiu sigur de asta. Cum ziceai şi tu aseară, Kolb este singura noastră dovadă, până acum.

- Sper că aţi păstrat măcar câteva eşantioane de ţesuturi.

- Nole a recoltat câteva, din locuri unde nu pot fi observate, şi le-a pus la păstrare, ca eşantioane-martor pentru analizele de structură genetică pe care o să le facă în continuare. Cel puţin asta o să fie povestea

pe care o să le-o spunem, dacă se prind că s-au făcut recoltări. Helicopterul dispăruse în zare, aşa că Langenschmidt zise brusc: Ei bine, nu pot să stau aici toată ziua. Am totuşi o bază de condus.

- Eu n-am aşa ceva, zise Maddalena. Şi cum tu m-ai adus pe Cyclops, sper să-mi poţi da şi ceva de făcut, ca să nu „stau aici toată ziua".

- De fapt ar fi vreo două probleme... Nu prea mă simţeam în stare să te rog, pentru că nu e tocmai cinstit, din moment ce eşti în concediu, dar pentru că tu te oferi...

- Eşti un diplomat execrabil, Gus, în ciuda eforturilor ce s-au depus cu tine. Despre ce e vorba?

- Tot timpul liber de care dispun la ora asta mi-l pierd studiind ce se întâmplă la afurisita aia de conferinţă a lui Quist. Buletinele locale de ştiri sunt pline - încearcă să prezinte totul ca un act total dezinteresat al planetei Cyclops, în favoarea fraţilor şi surorilor pe care planetele mai bogate şi mai lacome i-au dat uitării, etc. etc.

... ce să-ţi mai spun, îţi poţi imagina restul şi singură. Seara trecută, la un banchet oficial, a avut loc un mic incident - delegatul de pe PRZ Unu s-a îmbătat şi le-a trântit câteva adevăruri în faţă, care i-au pus pe organizatori într-o poziţie cât se poate de proastă. Vrei să urmăreşti tu relatările de la sesiunea de conferinţe de dimineaţă? Şi să-mi faci un rezumat în pauza de prânz? Asta ar fi prima problemă. Cea de-a doua ne priveşte pe noi, direct: te-aş ruga să-i ajuţi pe programatori - sunt supraîncărcaţi - să găsească o poziţie cât mai probabilă pentru Douăzeci şi doi. Probabil că nu vom putea reuşi să reducem abaterea de calcul la mai puţin de o sută de paraseci, dar dacă am fi în stare să o coborâm pe la cincizeci, cred că aş reuşi să mi se repartizeze vreo două nave de cercetare, să le trimitem în zonă.

Problema era fascinantă şi extrem de complicată. Se cunoştea distribuţia populaţiei pe Zarathustra la data apariţiei novei, astfel încât se puteau determina ariile

cu populaţie densă de origine iraniană care fuseseră în emisfera luminată a planetei şi unde oamenii fuseseră exterminaţi aproape imediat de cataclism. In emisfera întunecată, nu existau decât trei zone unde se vorbea limba minoritară, iar tipul de structură genetică ce fusese detectat în piciorul lui Kolb putea proveni din oricare din aceste zone.

Pornind de la această bază, era necesar să se calculeze mai întâi în care dintre ele - una, două sau toate trei - oamenii avuseseră posibilitatea să ajungă la un spaţioport suficient de repede ca navele să poată decola înainte ca mişcarea planetei să le expună furiei novei. Pentru că doar cele ce reuşiseră să rămână în conul de umbra al planetei scăpaseră de furtuna de radiaţii ce însoţea fenomenul.

Una din aceste zone cheie se aflase în întuneric pentru şapte ore, celelalte două pentru ceva mai puţin de jumătate din acest interval.

Luând în consideraţie cel mai probabil

mod de desfăşurare a evenimentelor la faţa locului, echipa de la calculatoare trebuia apoi să determine ce traiectorie ar fi putut urma navele pentru a rămâne în umbra planetei, dacă ar fi rămas la sol până în ultima clipă; dacă ar fi decolat cu o oră mâi devreme; sau cu două ore avans, şi aşa mai departe, făcând deci fel de fel de ipoteze asupra celor întâmplate pe parcursul acelei teribile nopţi zarathustrane. Iar pe baza acestor traiectorii ipotetice trebuia calculat unde ar fi putut ajunge navele respective.

Un timp totul a mers ca uns. Multe traiectorii au fost eliminate rapid, deoarece Corpul explorase zonele spre care duceau până la distanţa maximă pe care ar fi putut-o acoperi o navă supraîncărcată cu pasageri, astfel încât aceştia să mai fie în stare să suporte solicitările de la asolizare. Dar după aceea parcă umblau prin noroi adânc şi ceaţă groasă.

Maddalena se conformă rugăminţii lui Langenschmidt de a se uita la buletinele de ştiri locale şi de a asculta reportajele despre

conferinţă - nişte platitudini, pline de fragmente de discursuri pioase, intercalate cu laude nesfârşite la adresa lui Quist şi a nobilei compasiuni a planetei Cyclops faţă de PRZ-uri. Urmărindu-le, îşi aminti ce-i spusese Langenschmidt seara trecută, când o întrebase dacă e prea devreme sâ-i pună din nou problema atitudinii ei faţă de politica de noningerinţă.

Nu mai era deloc sigură care era atitudinea ei în privinţa asta. Şi a-şi descoperi o asemenea reacţie, la atât de puţină vreme după ce ajunsese aici, era cât se poate de deranjant.

Fu cât se poate de mulţumită când se adânci din nou în complexele calcule de navigaţie interstelară şi tocmai lucra la ceea ce părea a fi o presupunere promiţătoare, când în sala calculatoarelor sosi un mesaj urgent pentru ea: este amabilă să se prezinte imediat la comandant?

Plecă furioasa, formulând în gând ce să-i zică lui Langenschmidt când va ajunge. Dar protestele îi muriră pe buze când dădu cu

ochii de el. De la prima privire îşi dădu seama că e practic în stare de şoc.

- Gus! exclamă ea. Arăţi de parcă ai fi aflat că şi steaua asta de aici o să devină mâine nouă!

- Nu chiar, dar pe aproape, reuşi Langenschmidt să spună, în ceea ce ne priveşte efectul este acelaşi - am fost somaţi să evacuăm baza.

- Stai jos, o sâ-ţi pun să vezi înregistrarea pe care am primit-o. Nu cred că eu sunt în stare să repet totul coerent. Apăsă pe o serie de butoane de pe biroul lui şi se aprinse un ecran. Maddalena se îndreptă pe bâjbâite spre un scaun de unde putea vedea bine şi se aşeză.

Mai întâi nu văzu decât purici şi nu auzi decât vocea unui automat, anunţând ora recepţiei, conform standardelor Corpului. Apoi puricii se estompară şi răsună o voce agresivă, cu puternic accent cyclopean:

- Personal şi oficial de la Alura Quist, pentru Comandant, Baza de reparaţii, întreţinere şi recreere a Corpul Galactic,

Cyclops. Alura Quist!

Pe ecran apăru figura unei femei pe care Maddalena o studie cu atenţie. Era prima dată când o vedea pe faimoasa Quist, care era de atâta vreme arbitrul nedisputat al sorţii acestei planete. Văzu un cap blond, drăguţ, al unei femei care, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să ascundă complet efectele vârstei.

- Domnule comandant, prin înregistrarea anexată prezentului comunicat veţi lua cunoştinţa de ultima mea cuvântare de la Conferinţa asupra Non-ingerinţei cu Planetele de Refugiu Zarathustra, pe care o prezidez la ora actuală, şi de ceea ce vi se cere prin aceasta. Ţin doar să adaug că guvernul planetei mele doreşte să treceţi imediat la aplicarea hotărârii sale.

Femeia dispăru, apoi apăru din nou, de data asta în decorul unei mari săli de conferinţe, unde se aflau delegaţi de pe diverse planete, afişând cel puţin o duzină de stiluri de îmbrăcăminte. Quist li se adresa lor, şi era clar că reuşise să fie aprobată de

toţi cei ce o ascultau.

- Vă amintiţi, zicea ea, că respectatul reprezentant de pe PRZ Unu - care din păcate este indispus, şi nu poate asculta direct această declaraţie oficială - ne-a sugerat una din căile prin care Corpul poate fi împiedicat să mai fie o forţă politică în zonă. Am reflectat adânc asupra vorbelor sale, şi concluzia era inevitabilă: idealurile pe care le-am mărturisit şi în care credem sunt în contradicţie cu tolerarea prezenţei Corpului - desfăşurând acţiuni contrarii acestora - pe această planetă.

Tăcere mormântalâ, şi pe ecran, şi în încăperea în care erau ei doi.

- De aceea doresc să vă informez că astăzi voi cere oficial comandantului bazei să retragă tot personalul Corpului de pe Cyclops şi să închidă baza. Evident, o asemenea cerere nu se poate îndeplini peste noapte, dar solicităm să fie dusa la bun sfârşit cât se poate de repede, iar începând din acest moment baza va intra în carantină, şi va înceta orice contact între Cyclops şi

Corpul Galactic, exceptând discuţiile oficiale legate de evacuare. Eu...

Restul declaraţiei fu întrerupt de aplauze furtunoase. Langenschmidt apăsă pe un buton şi înregistrarea se opri.

- Ei bine? zise el.

Maddalena scutura din cap, uluită.

- Parcă ziceai că nu-şi pot permite să renunţe la baza asta!

- Nu pot. Ceea ce înseamnă că madam Quist a înnebunit. Dar, nebună sau nu, din punct de vedere legal ea e şeful pe Cyclops, şi, când voi primi răspuns de la Cartierul General al Corpului - unde am trimis tot ce ţi-am arătat - sunt sigur ca mi se va cere să mă conformez ordinelor ei.

15

Pesimistele estimări ale lui Langenschmidt erau justificate. Calculatoarele bazei au fost primele care l-au asigurat că avea dreptate, chiar înainte

de sosirea verdictului final de la Cartierul General. Nici o planetă populată nu era obligată să pună ceva la dispoziţia Corpului. Pentru a obţine facilităţile de care avea nevoie şi pe care nu le putea amenaja pe bucăţile de rocă lipsite de atmosferă pe care se aflau majoritatea bazelor, Corpul încheia tratate, ca orice altă planetă independentă şi suverană. Dar în realitate nu beneficia de toate drepturile decurgând dintr-o asemenea postură, şi, ca urmare, în eventualitatea că vreun guvern planetar se hotăra să evacueze un teritoriu închiriat, decizia îi aparţinea integral, fiind unilaterală şi ne-negociabilă.

Când experţii în probleme legale de la CG l-au informat asupra situaţiei, Langenschmidt se repezise la ei, întrebând de ce nu fusese prevăzută o asemenea eventualitate şi nu fuseseră luate măsuri să o preîntâmpine. I se răspunsese pe un ton glacial că circumstanţele erau unice, fără nici un precedent, şi că, în fond, el - comandantul bazei, la faţa locului - se aflase

în poziţia ideală pentru a prevedea şi a preveni.

Furios, Langenschmidt întrerupsese convorbirea.

Dar zgomotul făcut de buton în acea clipă încă îi mai răsuna în cap în dimineaţa următoare, pe când se îndrepta spre pontonul principal al docului de reparaţii, pentru a se întâlni cu reprezentantul oficial al cyclopeenilor, a cărui sosire îi fusese anunţată. Acesta era un tânăr foarte înalt, foarte subţire şi cu o figură foarte acră, purtând o uniformă de un alb imaculat, care o pornise grăbit pe pasarela hidroglisorului de mare capacitate cu care venise şi, înainte ca Langenschmidt să apuce să scoată o vorbă, îşi fluturase nerăbdător mâna spre oamenii care se adunau pe puntea navei ce se pregătea să acosteze la ponton.

- Subordonaţii mei, zise el. Imputerniciţi de guvernul cyclopean pentru a supraveghea operaţiunea de evacuare a personalului Corpului.

Langenschmidt aruncă o privire spre ei.

Erau pe puţin două sute. Ca multe alte planete a căror economie se afla într-o stare prea precară pentru a asigura ocuparea întregii forţe de muncă, dar era prea săracă şi nu putea depăşi bariera dincolo de care pentru un anume individ munca nu mai avea importanţă, Cyclops alesese cea mai proastă soluţie de compromis, întreţinând o forţă de muncă guvernamentală analogă cu forţele armate ale statelor naţionale din perioada pregalactică. Iar oamenii pe care-i vedea erau probabil aleşi pe sprânceană din această gloată aflată la dispoziţia guvernului.

Erau înarmaţi - remarcă Langenschmidt cu greaţă - cu arme învechite, dar fără nici o îndoială în perfectă stare de funcţionare.

- Şi materialul? se răsti el la omul din faţa lui.

Tânărul cel înalt clipi nedumerit.

- In privinţa asta instrucţiunile nu sunt foarte precise, răspunse el. Mi s-a ordonat să am grijă ca personalul bazei să fie

evacuat într-un interval rezonabil. Neoficial, vă informez că guvernul meu consideră şapte zile ca fiind o durată rezonabilă pentru această operaţie.

- *Şapte zile!* Lui Langenschmidt îi părea rău că-i scăpase această exclamaţie, dar nu se putuse împiedica să nu izbucnească, pe când trecea îndurerat cu privirea peste imensele instalaţii destinate reparaţiilor şi peste clădirile anexe, alcătuind practic un orăşel, şi dintre care unele - cum ar fi bancul de testare a propulsoarelor spaţiale - aveau fundaţii atât de adânci, încât atingeau stratul de bază al crustei planetare.

- Şapte zile, zise şi tânărul ofiţer, cu un zâmbet grav, parcă răutăcios. Şi un amănunt neesenţial: numele meu este Bengt Barly. Şi am gradul de maior în Forţele Spaţiale Cyclopeene.

- Să te ţii bine de gradul ăla, zise Langenschmidt furios. Eşti pe cale să-l pierzi în orice clipă.

Se răsuci pe călcâie şi făcu semn spre unul din subordonaţii săi.

- Dânsul este maior Barly, îi spuse omului pe un ton răstit. Fără nici o îndoială că doreşte să aibă de-a face cu cineva cu un grad similar. Dinspre partea mea, eu sunt sigur de asta.

Faţa lui Barly se făcuse roz aprins, fap ce-i dădea lui Langenschmidt o satisfacţie copilărească, deşi lipsită de importanţă. Dar, pentru o bucată bună de vreme, era ultima bucurie a lui.

Ce posibilităţi de acţiune avea, altele decât să se conformeze decretului guvernamental? Superiorii lui spuseseră că nici una. Se vor detaşa nave de la alte baze, iar evacuarea va fi efectuată în cel mai rapid şi mai eficient mod permis de resursele existente. Şi cu asta - basta!

Işi pocni pumnul în palmă, furios foc. Clar, singura modalitate de acţiune era să răstoarne guvernul Quist - dar cum să facă una ca asta? Dacă ordinul ăsta nebunesc ar fi întârziat măcar cu două zile, ar fi avut timp să strângă dovezi concrete în legătură cu piciorul lui Kolb.

Fapt care-i aduse aminte că Maddalena nu se arătase deloc la faţa în dimineaţa asta. O căutase o dată, fugar, din ochi, dar ea era de negăsit, şi grijile imediate i-o scoseseră din minte.

Sa răstoarne guvernul Quist... Era soluţia evidentă. Dar încă din timpul nopţii insula fusese înconjurată de nave purtătoare de echipament radar, ba mai mult, decolase şi o navă spaţială care se plasase pe orbită staţionară şi care acum supraveghea baza prin detectoare ultrasensibile de la treizeci şi şapte de mii de kilometri înălţime, astfel încât era imposibil să încâlci izolarea dintre cyclopeeni şi Corp fără să fii depistat. Nici chiar un submarin nu ar putea parasi neobservat baza, ca să caute acele dovezi pe care le sugerase Maddalena şi să verifice care dintre cyclopeenii bogaţi se vindecaseră miraculos în ultima vreme. Pentru ca până şi pârlitul de trauler al puştiului ăsta, Bracy, avea la bord un locator subacvatic, iar apele litoralului erau probabil deja supravegheate de detectoare

mult mai perfecţionate...

Traulerul!

Se stăpâni cu un efort teribil să nu se întoarcă spre vasul pârâginit, cu vopseaua decojită şi cu velele solare sfâşiate, care chiar atunci erau înlocuite de un robot, căruia nu mai avusese nimeni vreme sâ-i anuleze programul de lucru.

Hmmm...! Dar nu era decât un germen de idee, ceva foarte vag, şi avea destule alte obligaţii cărora trebuia să le facă faţă şi de la care nu se putea sustrage. Aşa că puse problema la păstrare undeva în cap, şi-şi îndreptă atenţia asupra unei alte probleme presante. Care era consecinţa directă a pledoariei cu care-şi însoţise cererea - lipsită de succes - pe care o adresase Cartierului General: rugând să i se permită să refuze ducerea la îndeplinire a ultimatumului dat de Quist, sugerase că e vorba de un complot al cyclopeenilor pentru a pune mâna pe resursele bazei şi a le folosi la înfiinţarea unui şantier de întreţinere pentru nave spaţiale comerciale.

Cei de la CG erau suficient de cinici pentru a ţine cont de observaţia lui. Dar nu-şi modificaseră ordinele iniţiale. Ci le completaseră: la principalul reactor atomic cu fuziune, îngropat în adâncul insulei, se va instala un detonator, telecomandat prin radio, şi imediat ce personalul va fi evacuat integral, totul se va transforma într-un crater fumegând.

Slabă consolare. Oftând, Langenschmidt o porni sâ-l caute pe inginerul său şef cu probleme energetice.

Maddalena se gândise mult mai devreme la trauler, mai exact în timpul nopţii trecute, pe când se foia în pat, încercând să adoarmă. Şi luase în consideraţie şi faptul ca nu făcea parte din personalul permanent al bazei, şi că figura în calculator la rubrica „personal în permisie", iar o simplă atingere pe o tastă de calculator îi putea şterge numele din toate evidenţele, fără să fie necesară vreo explicaţie asupra destinaţiei spre care se îndreptase.

O dată astea stabilite, îl cicălise pe Nole o jumătate de oră, până când doctorul, de disperare, îi permisese să facă ceea ce dorea: să stea de vorbă între patru ochi cu Bracy Dyge.

Când deschisese uşa de la rezerva lui, băiatul se trăsese înapoi ca un animal speriat. Fără nici o îndoială credea că faptul câ-i fusese ras părul din cap - măsură ce ţinea de tratamentul reclamat de expunerea la supradoze de radiaţii - era doar preludiul unor pedepse teribile, pentru temeritatea de care dăduse dovadă noaptea trecută.

Maddalena avu nevoie să facă uz de întreaga ei experienţă de diplomat printre oameni primitivi pentru a-l aduce într-o stare în care să o asculte fără să mai tremure de frică. Dar, cum timpul era extrem de preţios, profită imediat de situaţie.

- Bracy, zise ea pe un ton insinuant, nu-i aşa că atunci când ai fost adus aici pomeneai ceva despre visele tale de a lucra în Corp?

Răspunsul băiatului abia dacă putea fi

auzit, iar ea fu obligată să insiste minute bune până să-l facă să spună adevărul. Dar şi atunci răspunsul lui era complet lipsit de optimism. Aşa câ-l blestema în gând pe Nole pentru sarcasmul cu care-l tratase pe băiat, care-l făcuse să se închidâ-n el mai râu decât o scoică pelagiană.

Se văzu obligată să facă promisiuni extraordinare şi să ofere de-a dreptul mită, sub diverse forme - nu pentru băiat, ci pentru familia lui, fapt cu mult mai onorabil - înainte ca băiatul să-i promită că o va ajuta. *Lui Gus n-o să-i prea placă asta,* îşi zise ea în gând, dar era posibil ca Langenschmidt să nu fie de acord cu planul în sine.

Uşa rezervei se deschise şi cel la care se gândea intră în încăpere.

- Mi-ai luat-o iar înainte, nu-i aşa? murmură el.

Maddalena îl privi o clipă uimită, apoi izbucni în râs:

- Vrei să spui că şi tu...?

- Evident! răspunse Langenschmidt răstit. Te aşteptai cumva să mă limitez la

supunerea faţă de ordinul tâmpitei de Quist? Nole mi-a zis că eşti aici, şi mi-am dat imediat seama de ce mi s-a plimbat toată ziua prin cap numai barca lu Dyge, în ciuda faptului că funcţionarii cyclopeeni viermuiesc peste tot prin bază, ca gândacii.

- Dar la ce-ţi poate folosi *ţie* asta? ripostă Maddalena. Şansele tale de a rămâne pe Cyclops sunt zero.

- Aş putea aranja să ...

- Poţi *pe dracu'.* Protocolul de evacuare a bazelor Corpului derivă direct din procedura de abandonare a navelor în largul mării, de pe Pământ. Pregătirea mea de bază, de la admiterea în Corp, este mult mai recentă decât a ta, de departe. Iar tu probabil că ai uitat tot ce nu era relevant - cum e şi asta - dar, dacă vrei să verifici, uită-te în regulamente: comandantul părăseşte baza ultimul, şi răspunde de predarea controlului spre autorităţile succesoare responsabile.

Langenschmidt gemu din adâncul fiinţei lui.

- Au făcut asta special, să mă scoată pe

mine din minţi de frustrare! Dar ţie la ce-ţi ajută barca?

- Dacă mă laşi să termin ce-i spuneam tânărului Bracy, o să afli singur. Şi, întorcându-se spre băiat - care ascultase schimbul de cuvinte dintre cei doi fără să priceapă nimic - continuă discuţia cu el: Deci, dacă ai avea hărţi bune, şi poate şi un aparat de radio, nu te-ai teme să navighezi aproape jumătate din circumferinţa planetară, nu-i aşa?

- Aş naviga şi spre stele, dacă aş avea o navă, declară băiatul într-un acces brusc de bravură.

- Te cred. Eşti un băiat curajos - un adevărat bărbat. Oricine îşi poate da seama de asta, dacă află cum ai omorât monstrul ăla de rechin-lup. Iar acum ai încă o şansă de a-ţi dovedi curajul, făcând o treabă care va trezi foarte mult interesul Corpului în privinţa persoanei tale, şi-ţi va permite să faci rost de velatură solară nouă, de un set de reactoare noi *şi* de un aparat de emisie-recepţie pentru ambarcaţiunea ta.

Maddalena îl privise pe Langenschmidt în timp ce vorbea, şi acesta dăduse din umeri: la cât material lăsa Corpul în urmă, nu mai conta dacă-i dădeau lui Bracy câteva mărunţişuri.

Maddalena continuă să flateze, să roage, să linguşească. Langenschmidt, foarte preocupat, se gândea aiurea. Dacă cyclopeenii ăştia ar fi aşteptat până se stabilea exact ce era cu această PRZ „nedescoperită"... Să fie doar o coincidenţă? Da, cu siguranţă, nu putea fi altfel! E adevărat, Rimerley era vârât în negoţul cu „piese de schimb" umane până-n gât - nu putea fi altfel, pentru că el îi implantase grefa aceea lui Kolb - dar, cu certitudine, nu dispunea de mijloacele necesare pentru a o obliga pe Quist să acţioneze în felul ăsta! Existenţa unei legături între ei nu era şi o dovadă de complicitate criminală. Şi, chiar dacă ar fi încercat să o şantajeze, pentru că ştia de unde provine piciorul ce-i fusese grefat lui Kolb, doar asta n-o putea face pe femeia aia

să dea peste cap bugetul planetei pe o perioadă de timp despre care nu se putea afirma cu certitudine decât că va fi foarte lungă. Şi, oricum, imediat ce efectele pe care pierderea venitului încasat de la Corp se vor resimţi, ea personal va fi terminată ca om politic. Se va găsi cineva care să răstoarne guvernul şi, mai mult ca sigur, noul guvern va invita urgent Corpul înapoi, pe planetă. Caz în care poate că nici n-ar fi bine să arunce baza în aer - una era să repui în funcţiune nişte instalaţii, şi cu totul altceva să reconstruieşti totul din temelii - progresele din ultimul secol făceau ca o asemenea treabă să fie cam costisitoare.

Conducerea acestei baze nu era la fel de spectaculoasă ca misiunea avută în Patrulă, dar avea satisfacţiile ei, şi lui ajunsese să-i placă.

Dacă sunt obligat să plec de aici pentru totdeauna, îşi zise el în gând cu amărăciune, *nu am decât două căi de urmat - fie mă duc la Cartierul General, să servesc de purtător de cuvânt ambulant pentru calculatoare, fie*

îmi dau demisia din Corp. O a treia alternativă ar fi să sar puţin în spaţiu, fără costum!

Işi dădu brusc seama că Maddalena i se adresase lui, şi îşi ceru repede scuze că nu fusese atent.

- Te-am întrebat, repetă ea un pic maliţioasă, dacă ai minat cumva insula.

- De unde... Mda, cred că e o precauţie elementară. Da, am minat-o, dar detonatorul e telecomandat prin radio.

- Nu te grăbi prea tare să apeşi pe butonul roşu. Bracy a fost de acord să mă scoată clandestin din zonă şi să mergem până la insula lui Rimerley, şi, cu ajutorul lui, s-ar putea să te fac să-ţi recapeţi slujba de aici, dacă guvernul lui Quist va cădea ca urmare a planului pe care-l clocesc eu acum.

- Tu? zise Langenschmidt.

- Da, eu! îi răspunse ea, privindu-l sfidător. Gus, motivul pentru care m-am tot învârtit prin zonă, încercând să mă hotărăsc ce să fac cu concediul ăsta al meu, este foarte simplu. N-am nici un chef „să mă

odihnesc", nici pe Pământ, nici pe o altă planetă. N-am făcut decât aşa ceva, timp de douăzeci de ani, şi m-am plictisit de moarte. Am nevoie de ceva acţiune, să-mi mai pun sângele în mişcare, iar asta e o ocazie pe care n-am de gând s-o ratez.

16

- Ce-i... obiectul ala de acolo? întrebă nesuferitul maior Barly, făcând un gest spre subiectul interesului său.

Langenschmidt se întoarse încet, sperând ca preocuparea sa în legătură cu „obiectul" să nu poată fi sesizată. Soarele cădea strălucitor pe cocile lustruite ale navelor spaţiale aflate în docul de reparaţii, mărind puternic contrastul dintre acestea şi micul trauler murdar acostat la ponton. In jurul bărcii pescăreşti se foiau mai mulţi roboţi şi ingineri, aşa ca activitatea de acolo nu putea fi trecută cu vederea şi nici ascunsă... decât de un adevăr spus numai pe jumătate.

- Ăla? zise el cât se poate de calm. Ah, sper că ştii că Iustin Kolb - prietenul lui Quist - a fost salvat după ciocnirea cu un rechin-lup de un băiat, un pescar. Ăla e traulerul lui. Vrem să avem relaţii cât mai bune cu populaţia din partea locului, aşa că ne-am gândit sâ-i facem o revizie completă, dacă puştiul tot e la noi, în convalescenţă.

După mutra ce o făcuse, opinia maiorului Barly în privinţa asta era cât se poate de clară: doar nişte idioţi îşi pot bate capul cu nevoile unui pescar nenorocit şi cu epava aia a lui. Dar spuse cu mărinimie că este de acord ca lucrările să continue, câtă vreme nu afectează cu nimic activitatea necesară în vederea evacuării rapide a personalului bazei.

O adevărată fericire, se gândi Langenschmidt, *că guvernul ăsta al lui Quist a trimis un dobitoc să supravegheze evacuarea.* Poate că în forţele guvernamentale cyclopeene nu se găseau decât idioţi, dar în privinţa asta avea dubii serioase. *Un om cât de cât inteligent,* îşi

continuă Langenschmidt şirul gândurilor, *s-ar fi întrebat imediat ce-l apucase pe comandantul bazei - atât de ostil la prima întâlnire, mergând până la limita bădărăniei - să devină dintr-o dată extrem de afabil, să insiste să-şi petreacă toată ziua de lucru însoţindu-şi vizitatorul peste tot prin bază, să se răstească la oricare din subordonaţii săi care nu se conforma imediat cererilor cyclopeenilor, să-şi ceară scuze pentru orice întârziere ce depăşea două minute, mă rog, să devină dintr-o dată atât de cooperant, de par că era un personaj de parodie.*

Calculatoarele tipăreau de zor registrele de evidenţă a personalului şi se făceau apeluri repetate, pentru a verifica prezenţa la faţa locului; de la bazele cele mai apropiate erau chemate nave pentru a staţiona pe orbită, până în clipa când va începe îmbarcarea personalului şi a bunurilor recuperabile, adică - după planul stabilit - la şase zile de la primirea ultimatumului.

Să fiu afurisit dacă n-am făcut o mare

greşeală organizând baza asta atât de eficient, îşi spuse Langenschmidt mohorât. *Dacă n-aş fi dat ordine explicite şi repetate să nu cumva să se întâmple una ca asta, cred că am fi putut termina toată treaba în exact două zile.*

Pe când el se învârtea prin bază, căutând cele mai adecvate căi de a înşela vigilenţa cyclopeenilor, se desfăşurau două activităţi necunoscute acestora, dar foarte importante. Un prieten, ofiţer superior de la Cartierul General al Corpului, serviciul personal, încerca să dea de urma lui Pavel Brzeska, aflat în concediu după ce fusese promovat general, la capătul misiunii sale de comandant de sector în cadrul Patrulei - de obicei Langenschmidt evita să aibă de-a face cu generalii, dar Pavel, fostul lui superior, era o excepţie de la regula asta - iar lângă ponton, sub puntea de lemn a traulerului lui Bracy, se desfăşura o muncă extrem de interesantă.

Deja în barca aceea se instalaseră atâtea aparate încât ar fi stârnit invidie până şi în

cea mai bogată familie de pescari din Gratignol, iar dacă se va găsi loc pentru toate echipamentele pe care Maddalena le precizase ca fiind „potenţial utile", va sfârşi prin a ajunge visul imposibil de realizat al oricărui yachtman de pe planetă, şi nu numai.

Dar era puţin probabil ca vreun yachtman să audă vreodată de ea.

Până în seara «Zilei Doi» - cum o etichetase Langenschmidt în gând - ambele acţiuni fuseseră duse la bun sfârşit. Traulerul urma să plece fără nici o fereală, aşa că nici nu se punea problema sâ-şi înceapă voiajul noaptea - se pierdeau câteva ore, dar, oricât de mult i se îmbunătăţiseră performanţele, mai ales viteza, tot era obligat să se târască în ritm de melc până ce depăşea inelul forţelor cyclopeene staţionate în jurul insulei. Maddalena se închisese undeva împreună cu Bracy şi-i explica băiatului câte ceva despre aparatele ce fuseseră montate pe ambarcaţiune, şi pe

care trebuia să le utilizeze singur la plecare.

Şi Langenschmidt fusese anunţat câ-l caută Pavel Brzeska. După ce se asigurase că nici un inspector cyclopeean n-o să dea de el timp de o oră sau două, ceru să i se facă legătura în vila lui.

- Gus! exclamă proaspătul general în clipa în care comunicatorul intră în funcţiune. Chiar acum am auzit despre beleaua de pe Cyclops! Cum ai ajuns să te pună cu spatele la zid indivizii ăia? Ai mai avut de-a face cu ei şi mai înainte, nu? In timpul afacerii de pe Paisprezece, dacă-mi aduc eu bine aminte.

- Aşa-i, zise Langenschmidt dând din cap. Ca şi Maddalena Santos - fiindcă veni vorba, e şi ea aici, am chemat-o încoace din cauza Conferinţei asupra Noningerinţei cu PRZ-urile, care se ţine pe Cyclops.

- Am auzit de ea. Cred că e prima dată când numele Cyclops a fost cap de afiş pe bătrâna planetă-mamă, de când s-au separat de Dagon. Avem aici un lobby foarte puternic favorabil lor - fac o propagandă

sentimentală ieftină de mai mare dragul, zise Brzeska. Pe Cyclops cum se petrec lucrurile?

- Foarte asemănător - cuvântări pioase, golite de orice conţinut. Dar ascultă, Pavel! Am nevoie de tine pentru ceva ce este, mai mult sau mai puţin, legat tot de PRZ-uri, şi nu îndrăznesc să utilizez canalele normale. Acţionez doar pe baza unor bănuieli, şi, deşi din punct de vedere moral sunt sigur că am dreptate, nu pot cere sprijin total din partea Corpului fără să dispun de probe ceva mai concludente.

- Explicâ-te! îi ceru Brzeska încruntat.

Langenschmidt se conformă. Şi la sfârşit spuse:

- Evident, a fost extrem de dificil să efectuăm calculele - tot timpul ne-au stat pe cap inspectorii cyclopeeni, care tot veneau în sala calculatoarelor, după registre de evidenţă a personalului şi după fel de fel de prostii. Dar cu - hm - un pic de fereală, am reuşit să reducem zona de căutare în care probabil că se află această PRZ, la o sferă

de cincizeci de paraseci. Pe cine pot ruga sâ-mi dea nişte nave, ca s-o şi găsim?

Brzeska se încruntă şi mai tare, de arăta aproape feroce.

- Fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat cu Corpul în sectorul ăla de când am plecat eu? Pe vremea aia, dacă se ivea o bănuială ca asta, ţi-ar fi fost pusă la dispoziţie imediat toată Flota a Patra, fără nici o discuţie.

- Dacă n-ar fi ultimatumul ăsta nenorocit, probabil că aş fi putut să înaintez o cerere oficială. Dar aşa, în situaţia de faţă, cred că se consideră că prezenţa mea aici a dus la pierderea bazei, datorită incompetenţei, lipsei de inteligenţă şi a neîndemânării de care am dat dovadă în relaţiile cu guvernul local.

Brzeska îl privi ţintă.

- Ştiu. A pornit spre voi o comisie de anchetă compusă din trei persoane - o să ajungă acolo chiar când o să începeţi evacuarea, dacă rămâne valabil acest interval de graţie de o săptămână. Şi... hm... *chiar* ai încurcat lucrurile în halul ăsta?

- Nu. Am considerat ca sigur faptul că cyclopeenii n-o sâ-şi taie gâtul cu mâna lor. Fără chiria de la noi, bugetul planetar se duce dracului în cel mult doi ani.

- Ştiu.

- Nu mi-am dat seama că ai studiat problema asta în mod deosebit, zise Langenschmidt cu amărăciune în glas.

- Da, am studiat-o, ripostă calm Brzeska. La încheierea misiunii predecesorului tău, trebuia să se ia o decizie tranşantă - să fie numit un nou comandant sau să fie închisă baza. Iar balanţa a fost înclinată *pro* exact de dependenţa cyclopeenilor de venitul încasat de la noi. Am fost consultat şi eu în această privinţă şi am avizat problema favorabil - odată am fost chiar acolo, într-o permisie, la vânătoare de rechini-lup, pe vremea când eram mai tânăr.

- Se pare că am ales cel mai potrivit om cu care să iau legătura, spuse Langenschmidt mulţumit.

- Poţi fi sigur de asta. Ei, ia să vedem... Brzeska privi o clipă în gol: Da, clar. Ai

nevoie de Keita Bakary, de la fosta mea bază. O sâ-ţi pună la dispoziţie imediat tot ce-ţi trebuie.

- Iţi mulţumesc mult. Am de gând s-o şterg de aici - sub pretextul unei conferinţe la nivel înalt pentru redesfăşurarea personalului evacuat şi pentru stabilirea unui nou amplasament al bazei - şi, când or să se termine cercetările, sper să fac rost de destulă frânghie ca această infernală Quist să se poată spânzura singură.

Brzeska tresări vizibil.

- Ai uneori nişte expresii teribil de neplăcute, Gus. Probabil că se datorează contactului îndelungat cu PRZ-urile. Ei bine, îţi doresc succes şi o recuperare triumfală a bazei.

Era încă întuneric beznă - zorile urmau să răsară peste o ora - când Maddalena se strecurase pe treptele ce duceau la pontonul unde era amarat traulerul lui Bracy. Pentru ca ea să ajungă acolo în siguranţă, şi să se strecoare nevăzută sub punte, fusese pus la

punct un plan minuţios pentru a abate atenţia inspectorilor cyclopeeni - care moţăiau în posturile lor - de la această zonă.

O dată ajunsă, se vârâse în compartimentul secret ce fusese amenajat chiar în faţa motoarelor şi verificase rapid noile instrumente cu care fusese dotată ambarcaţiunea. Totul părea să fie în cea mai perfectă ordine. Işi stăpâni cu greu un chicotit de satisfacţie şi vorbi în şoaptă, după ce pusese în funcţiune microfonul ce fusese lipit de corzile ei vocale.

- Gus! Am ajuns la bord - nici o problemă - şi trebuie să-ţi spun că inginerii tăi au făcut o treabă formidabilă. Nu ştiu unde s-a pus totul, dar este încă atâta loc, încât în primul moment am avut impresia că s-a lăsat ceva pe dinafară.

- Dacă chiar vrei să ştii - îi răspunse glasul lui Langenschmidt în micuţa cască a receptorului pe care Nole i-l implantase în zona urechii, află că au dat afară toată căptuşeala bordajului şi au înlocuit-o cu materiale sintetice, încorporând toate

circuitele necesare. Fiţi atenţi să nu ştergeţi vreo stânca - un colţ de piatră în bord şi poţi fi sigură că scoţi din funcţiune o duzină din şmecheriile alea.

- Şi să vrei să loveşti ceva, cu aparatura, de navigaţie care e instalată aici n-o poţi face decât intenţionat, şi probabil nici atunci, pentru că automatele ar prelua controlul şi ar evita pericolul. Cu un gest reflex, Maddalena vru să-şi dea părul pe spate, dar îşi reaminti prea târziu că seara şi-l tunsese la lungimea regulamentară, adică doi centimetri şi jumătate - o măsură de prevedere, pentru a nu avea necazuri cu casca vreunui costum spaţial. Nu ştia nici ea de ce, dar ceruse ca la bord să fie aduse şi două asemenea costume.

- O clipă, îl auzi pe Langenschmidt spunând, şi aproape imediat: Era Nole. Bracy s-a trezit, i se face o ultimă vizită medicală. Aseară starea lui părea să fie bună, dar trebuie să fii atentă, să ia în continuare medicamentele contra dozei de radiaţii pe care a încasat-o. De asemenea, să

ştii că nu-i place deloc gustul pilulelor noastre cu vitamine superconcentrate. Dar l-am testat cu nişte turtă de sintetizator şi pare să-i placă, aşa că o să vină la bord cu un sintetizator nutriţional portabil - un „cadou de adio" din partea prietenilor lui din Corp.

- Probabil că Barly o să i-l ia, zise Maddalena acru.

- N-are nici o şansă. L-am făcut să aprobe oficial plecarea traulerului aseară, şi după aia l-a aranjat Nole - hm - un fel de cântec de leagăn, sub o formă lichidă. O să doarmă buştean până la prânz.

- Ce ruşine! In ceea ce mă priveşte, eu mi-am consumat raţia de turtă de sintetizator pe viaţă în timpul afacerii de pe Paisprezece. Ei bine, cred că acum nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept.

- Exact, până când o să treceţi de toate ambarcaţiunile cyclopeene care supraveghează zona asta. Şi după aia - călătorie rapidă!

Maddalena chicoti din gât şi întrerupse

legătura.

Langenschmidt era obligat să recunoască faptul că Bracy Dyge îşi juca rolul la perfecţie. O pornise pe treptele ce duceau la ponton exteriorizând exact amestecul de sentimente ce se presupunea câ-l domină - regretul că părăsea luxul de care se bucura Corpul şi nerăbdarea de a-şi încerca noile pânze solare şi locatorul reparat, care, oficial, erau singurele modificări pe care le suferise barca lui.

- Nu era nevoie să vă bateţi atâta capul cu puştiul ăsta, îi zise unul dintre inspectorii cyclopeeni, un tip cu o faţă ca o lămâie, la care Langenschmidt preferase să nu asocieze nici un nume, ca nu cumva să afle vreunul la fel de urât ca mutra aceea. Sunt sigur că Alura Quist va avea grijă să fie răsplătit cum se cuvine.

- Sunt convins, încuviinţă Langenschmidt sec, fără însă a menţiona că, dacă totul mergea cum trebuie, Quist va avea de primit ea însăşi o răsplată substanţială, în curând.

Aproape că-şi ţinea respiraţia când văzu traulerul pornind spre larg, cu Bracy manevrând mândru noile lui pânze solare. Apoi se relaxa, în două ore, cel mult trei, barca va trece de absolut toate vasele de supraveghere, şi atunci se vor petrece o serie de schimbări absolut remarcabile la ea.

Pânzele solare vor fi strânse, dintr-un compartiment camuflat, de sub chilă se vor deplia o pereche de aripi subacvatice, compactul reactor cu fuziune care înlocuise bateriile de acumulatori va pune în funcţiune turbinele, iar traulerul - trepidând uşor, dar în perfectă siguranţă, garantată de specialiştii care-l modificaseră - va porni întins spre insula lui Rimerley, cu o viteză de croazieră de aproape două sute optzeci de kilometri pe oră.

Satisfăcător. *Foarte* satisfăcător. Langenschmidt spera din toată inima să fie în stare sâ-şi şteargă de pe faţă zâmbetul de mulţumire, în clipa în care va trebui să dea din nou ochii cu Barly şi sâ-l anunţe că

pleacă la acea conferinţă legată de găsirea unui nou amplasament pentru bază.

17

Călătoria a fost una din cele mai spectaculoase experienţe din viaţa atât de aventuroasă de care avusese Maddalena parte până atunci. Atârnase în ghearele unui parradil, căzuse prin atmosferă fără nimic altceva decât reactoarele costumului spaţial care sâ-i împiedice întâlnirea fatală cu solul, trecuse cu barca peste cascade şi călărise pe fel de fel de animale ciudate.

Evident, ştirea câ un trauler din Gratignol, care fusese văzut ultima oară târându-se cu câţiva kilometri pe oră, depăşea în viteză chiar şi cele mai rapide hidroglisoare de pasageri ce efectuau curse regulate între insulele locuite, ar fi atras cu certitudine atenţia oricui ar fi aflat-o. De aceea, ori de câte ori detectoarele depistau vreo

ambarcaţiune în apropiere, sistemul de propulsie era scos automat din funcţiune şi treceau la navigaţie cu ajutorul pânzelor solare. In aceste perioade Bracy şi Maddalena stăteau leneşi pe punte, ca şi cum singura lor grijă pe lume era absenţa peştelui-de-unturâ din apele în care se găseau. De îndată ce pericolul se îndepărta, pânzele erau strânse rapid, tot de automate, sistemul de propulsie intra iar în funcţiune, şi barca ţâşnea spre destinaţia ei în capul unui jet de apă caldă de aproape doi kilometri.

Dar, în câteva ore, Bracy, care fusese extrem de dornic să participe la această misiune şi care mai întâi fusese entuziasmat de modificările pe care le suferise traulerul lui, începuse să se plictisească. Maddalena îi arătase cum funcţionează fiecare aparat în parte, inclusiv dispozitivele care n-aveau nici o legătură cu navigaţia marină, ca sâ-i menţină moralul, dar faptul că maşinăriile preluaserâ integral comanda bărcii îl deranja profund pe băiat, pe faţa căruia se întipărise

o expresie neliniştită. Mai tot timpul privea fix la siajul pe care-l lăsau în urmă şi asculta încordat zumzetul motoarelor, care răzbătea până la ei, de sub punte.

Ceea ce-l neliniştea în cel mai înalt grad - reuşi Maddalena sâ-şi dea seama în cele din urmă - era faptul că nu mai putea vedea cu ochii lui încotro se îndreptau. Băiatul ştia ce e radarul - câteva din cele mai bogate familii de pescari din Gratignol îşi puteau permite să aibă pe bărcile lor şi radare şi locatoare, pe când cele mai sărace trebuiau să se mulţumească doar cu locatoare - dar, din punct de vedere psihologic, micul ecran circular nu era nici pe departe echivalent cu vederea.

Normal, nici prin gând nu-ţi putea trece să stai pe punte, la o viteză de aproape doua sute optzeci de kilometri pe oră. Nu puteau sta decât cel mult în spatele cabinei, a cărei formă fusese modificată extrem de subtil de ingineri, ca să devină eficienta din punct de vedere aerodinamic la asemenea viteze. Dar, când Bracy a început să dea senine că este

neliniştit serios de această cursă orbească, Maddalena consideră că poate risca să treacă un timp pe comenzi manuale, pentru a-i demonstra că responsabilitatea ultimă nu fusese, totuşi, lăsată pe seama maşinilor.

Aproape că a fost ultima hotărâre din viaţa ei. Pe locator şi-a făcut apariţia o creatură marină monstruoasă - nu un rechin-lup, dar ceva tot atât de mare - şi, văzând un asemenea obstacol drept în faţă, Bracy urlă speriat, trăgând brusc de cârma. Barca îşi afundă imediat bordul în apă, deoarece aripile subacvatice nu puteau compensa o manevră atât de bruscă, şi, aproape un kilometru, se rotiră ,în cerc, într-un nor de spumă şi stropi.

Când Maddalena a reacţionat - smulgându-i băiatului cârma din mână şi lăsând barca sâ-şi revină la cursul programat - vietatea aceea ciudată era deja la mulţi kilometri de ei. Singurul folos a fost că Bracy s-a convins că a încerca să piloteze manual traulerul la noua viteză

maximă pe care o atingea acesta e o dorinţă la care e mult mai sănătos să renunţe definitiv.

Când apăreau alte ambarcaţiuni şi erau obligaţi să încetinească alura de marş, Maddalena avea destul timp să stea de vorbă cu băiatul şi, apropiindu-se de finalul călătoriei, ajunsese să afle destule ca sâ-i placă din ce în ce mai mult de el. Confruntaţi cu problemele majore cărora trebuise să le facă el faţă, mulţi tineri - dacă nu şi adulţi - s-ar fi dat bătuţi. Dar el - orfan, fără alt mijloc de a-şi câştiga existenţa în afara traulerului - se pusese hotărât pe treabă, încercând să suplinească dispariţia părinţilor săi, doi oameni harnici, cu experianţâ de o viaţă pe mare. O asemenea hotărâre cerea vână, nu glumă, nişte calităţi care nu aveau nimic de-a face cu faptul că se speriase de moarte văzând două siluete în costume blindate, ce-l urmăreau prin mulţimea aceea de maşinării care-l îngroziseră. Iniţial Maddalena nu se gândise la el decât ca la o unealtă cu ajutorul căreia să scape de

supravegherea cyclopeenilor şi care s-o ducă până la insula lui Rimerley. Acum, pe măsură ce vorbeau, îşi dădea tot mai bine seama de calităţile lui - timid, ambiţios, în ciuda limitărilor ce-l ţineau prizonier, şi extrem de mândru.

Deşi era încă suferind din cauza supradozei de radiaţii pe care o încasase, tot ieşea la iveala din el o tenacitate de excepţie, similară cu cea pe care legenda o atribuia culilor din era pregalacticâ, oameni care pe jumătate flămânzi, pe jumătate degeraţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, reuşeau totuşi să dea dovadă de o vitalitate de neînvins.

Când insula lui Rimerley a apărut la orizont, obligându-i să încetinească, pentru a nu atrage atenţia, ea îşi modificase substanţial planurile iniţiale, şi ultimele două ore înaintea căderii întunericului şi a debarcării pe uscat şi le petrecu instruindu-l pe băiat în privinţa misiunii ce o aveau de îndeplinit.

O adevărată ironie să putem sta aşa, aici, fără nici o fereală, plutind în derivă, duşi de curent, **se gândea Maddalena pe când cerceta cu atenţie domeniul doctorului. Dar nu era râu deloc, pentru că, dacă ar fi fost obligaţi să aştepte până se întunecă pentru a se apropia, ar fi avut de rezolvat o serie de dificultăţi suplimentare.**

Studia imaginea insulei cu ajutorul unui periscop puternic, ce fusese instalat în catargul bărcii, care proiecta o imagine foarte clară pe ecranul aflat la baza acestuia. Era evident că Rimerley făcea parte din acei bogaţi „douăzeci la sută", cum le spunea Gus Langenschmidt, ba, ţinând cont de ceea ce vedea ea, putea foarte bine să considere că Rimerley intra în primii o mie de bogătaşi ai planetei. Pe insulă se afla o casă enormă - parte din ea intra chiar sub apa oceanului, încât puteai beneficia de o privelişte ce-ţi dădea senzaţia că te găseşti într-un imens acvariu, dacâ-ţi dădeai osteneala să cobori câteva trepte; un debarcader lângă care erau trase două hidroglisoare; un elicopter,

parcat în imediata apropiere a casei; iar în spatele acesteia se vedea un drum ce ducea spre cel mai înalt punct de pe insulă - un platou ascuns în spatele unei pânze de copaci.

Dacă toată averea asta e clădită pe negoţul cu „piese de schimb" pentru trupuri umane, probabil că omul ăsta are pe conştiinţă sute de victime, îşi zise Maddalena, simţind că i se întoarce stomacul pe dos când îşi dădu seama de asta.

De sub punte ajungea până la ea o muzică de marş, prea estompată ca să poată distinge cuvintele, dar care suna mobilizator. Bracy se juca din nou cu aparatul de radio. Deşi avusese şi acasă unul, înainte să moară părinţii lui, în timpul foametei din iarna trecută fusese obligat să-l vândă, şi oricum, aparatul instalat de oamenii Corpului era de departe superior oricăruia din cele existente în Gratignol.

Maddalena continuă să cerceteze cu atenţie insula din faţă, căutând semne de

activitate omenească. Şi, într-adevăr, văzu câte ceva: un om care se întorcea de la pescuit, cu nişte undiţe pe umăr şi cu un coş ud, plin cu felurite vietăţi marine, în braţe; un altul în salopetă albă – probabil un mecanic - ce trebălui puţin pe lângă elicopter, după care dispăru în casă.

- Bracy! strigă ea.

- O clipă! Şi, aproape imediat, capul băiatului îşi făcu apariţia din cabină. Poftim.

- Te rog să mă ierţi... ascultai ceva?

Buzele băiatului se strânseră a nemulţumire:

- Un comunicat guvernamental. Tipul care vorbea zicea că închiderea bazei voastre ne va face viaţa mult mai grea, dar că trebuie să ne gândim şi la sărmanii noştri fraţi de pe planetele alea, cu refugiaţi. Dar tare aş vrea să ştiu de ce sunt atât de nerăbdători să facă una ca asta, să aibă grijă de şi mai mulţi oameni, când nu sunt în stare să ne ofere nici măcar nouă o viaţă decentă?

Bună întrebare, îşi zise Maddalena în gând. Tot timpul călătoriei Bracy îi pusese

fel de fel de întrebări despre Cyclops şi despre alte planete, demonstrând un bun-simţ şi o capacitate de înţelegere de-a dreptul surprinzătoare. Cel mai probabil, presupunea Maddalena, părinţii lui fuseseră relativ şcoliţi faţă de media pescarilor cyclopeeni, şi-şi dăduseră toată osteneala ca fiul lor să fie cât mai bine educat.

- Vrei să fac ceva? adăugă băiatul.

- Da. Vreau să vezi dacă se desfăşoară vreo convorbire între insulă şi vreun alt loc de pe planetă. Printre aparatele de jos e şi unul care face treaba asta. Ţi-am arătat cum funcţionează... crezi câ-ţi mai aduci aminte?

- Da, cred că da. Dacă nu, o sâ-ţi spun. Ii zâmbi scurt şi dispăru de unde venise.

Ea chicoti şi-şi mută privirile la imaginea insulei ce se proiecta pe ecran. Dar curând îl auzi pe băiat strigând:

- Nu-i nici un comunicator în funcţiune pe insulă. Cel mai apropiat e undeva departe, spre est - am impresia că este un hidroglisor care anunţă o modificare a planului de marş.

- Foarte bine... mulţumesc. Vrei să vezi

cum e şi cu comunicaţiile din interiorul domeniului?

După mai puţin de un minut îl auzi din nou:

- Maddalena! E o conversaţie pe care cred că ar fi bine s-o asculţi. Ea se ridică repede şi sări prin tambuchiul deschis. Din difuzorul aparatului de interceptare - ce-ţi permitea să tragi cu urechea la convorbiri transmise prin fir, dacă te aflai la mai puţin de cincisprezece kilometri de locul de desfăşurare al acestora - se auzea o voce:

- ...totul să fie gata la miezul nopţii. Nu trebuie să ne întârzie absolut nimic! Ştiu că spun asta de fiecare dată, dar astâ-searâ e mult mai important ca-n alte daţi. Trebuie să terminăm totul în cel mult o jumătate de oră.

Se auzi o alta voce:

- Cu carantina şi cu embargoul ăsta, ce se-ntâmplâ dacă se detectează o asolizare neprogramatâ şi suntem luaţi drept intruşi din Corp?

Maddalena se încorda toată.

- Nici o grijă! răspunse prima voce pe un

ton răstit. Asolizarea nu e neprogramatâ.
Nu ştii că transportul ăsta e chiar pentru Quist? Am fâcut-o sâ-l programeze oficial. Nu ştiu cum o fi denumit, presupun că ceva de genul „bunuri de lux pentru consum personal"...
Ii răspunse un râs cinic, şi a doua voce se auzi din nou, în şoaptă:
- Foarte bine! *Foarte* bine!
- Asta e! zise prima voce. Mai e ceva?
- Nu, cred că nu.
- Atunci la treabă!
Difuzorul amuţi, semn că pe insulă nu mai erau în funcţiune alte aparate pentru comunicaţii.
- Despre ce era vorba? întrebă Bracy nedumerit.
- O să sosească ceva din spaţiu, pentru Quist, zise Maddalena. Cam pe la miezul nopţii. Asta a fost clar, dar despre ce anume e vorba...
Se opri din vorbă, străfulgerată de o idee. Langenschmidt îi pomenise de bănuiala lui, că ar exista o legătură între ultimatum şi

piciorul lui Kolb - mai bine zis cu riscul de a i se descoperi originea acestuia - dar că nu-şi putea da seama ce anume ar fi obligat-o pe Quist să treacă imediat la fapte. Dacă însă nu era vorba de obligaţie, ci de mită... dacă era şi ea pe punctul de a deveni clienta lui Rimerley, pentru a-şi schimba o serie de organe ce începeau s-o lase - din înregistrarea de la Conferinţă, pe care o văzuse, era clar că Quist nu mai era deloc tânără - şi Rimerley îi spusese că n-are nici o şansă, dacă oamenii Corpului îi taie calea de aprovizionare cu piese de schimb...

- *Asta* trebuie să fie! exclamă ea şi, ignorând figura uimită a lui Bracy, se năpusti spre comunicatorul subspaţial ce le asigura legătura cu baza Corpului. Aparatul funcţiona într-o bandă despre care se ştia că nu este deloc utilizată de aparatura existentă pe Cyclops, dar, pentru orice eventualitate, în caz că informaţiile de care dispunea Corpul erau eronate, i se ataşase şi un dispozitiv special de codificare.

- Maddalena Santos, spuse ea, imediat ce

se stabili legătura. Aş dori să vorbesc cu domnul comandant Langenschmidt.

- Imi pare râu, i se răspunse. Domnul comandant a fost chemat de urgenţă în afara planetei, la o conferinţă în legătură cu redesfâşurarea personalului ce urmează să fie evacuat.

- Fir-ar să fie... deja? Atunci daţi-mi-l pe înlocuitorul dânsului.

- Ofiţerul cel mai înalt în grad aflat acum la bază este domnul doctor Nole, dar e ocupat cu echipa de inspectori cyclopeeni, la spital. Doriţi să vă fac legătura cu altcineva?

- Nu, mulţumesc, zise Maddalena oftând. O clipă! Puteţi cumva să înregistraţi un mesaj codificat de la mine şi să i-l transmiteţi domnului comandant Langenschmidt?

- Da, bineînţeles. Aşteptaţi un moment. Se auziră o serie de declicuri, apoi: Puteţi să începeţi. Inregistrăm.

Maddalena îşi formulă bănuielile în cuvinte cât mai lipsite de pasiune, şi încheie zicând:

- Apropo, Gus! Dacă tot eşti convins că o să se renunţe la ordinul de evacuare când cyclopeenii or să afle despre ce e vorba în realitate, de ce nu încerci sâ-i convingi pe superiori să utilizeze flota strânsă pentru transport ca să caute această PRZ încă necunoscută? Pentru evacuare sunt necesare pe puţin treizeci de nave, iar jumătate din numărul ăsta ar fi suficiente pentru căutare. Dar, cum te cunosc şi eu puţin, sunt convinsă că exact asta faci la ora actuală.

Termină mesajul, mulţumi operatorului de la bază şi întrerupse legătura. Apoi se întoarse spre Bracy:

- Ştii să foloseşti o armă energetică? îl întrebă ea.

Băiatul scutură din cap.

- Cred că în următoarea jumătate de oră o să te învăţ rapid asta. Orice o fi ceea ce se aduce aici la miezul nopţii, este ceva de valoare, şi, dacă intervenim, s-ar putea să avem şi probleme. Bună idee că am luat încă o armă, nu?

18

Se lăsase întunericul, iar barca, aidoma oricărei alte bărci pescăreşti ce găsea un curent bogat în substanţe nutritive şi în peşti, continua să plutească în derivă.

- Asta ne face invizibili cu ochiul liber, murmură Maddalena. E cazul să devenim invizibili şi pentru sistemele de alarmă împotriva hoţilor, şi dup-aia putem să plecăm la ţărm.

Bracy încercase să înţeleagă detaliile ce se aflau la baza ultimei ei afirmaţii, dar nu reuşise, îşi întinse braţul, iar Maddalena îi fixă un mic emiţător radio de încheietura mâinii.

Cu puţin înainte, programase un calculator de uz general pentru a-i face invizibili la detectoare electronice - unul din cele mai sofisticate din trucurile la care recurgeau în această misiune. In principiu treaba consta în a cupla un aparat de

interceptare a frecvenţelor radio la calculator, care comanda acele mici emiţătoare cu bandă ultraîngustâ, de la mâinile lor. Aparatul de interceptare urma să determine imediat frecvenţele pe care lucrau detectoarele de pe insula, le transmitea calculatorului, iar acesta făcea emiţătoarele să genereze un semnal de bruiere a detectoarelor, care nu vor înregistra astfel decât o prezenţă difuză, ca un mic banc de ceaţă. Aveau şi avantajul că vara, la această latitudine, imediat după apusul soarelui se lăsa o uşoară pâclâ.

- Adu-ţi însă aminte, îl preveni Maddalena pe Bracy pe un ton cât se poate de serios, chiar dacă e întuneric beznă şi suntem invizibili pentru detectoare, tot putem face vreun zgomot, iar asta ne va da imediat de gol. Aşa că fii foarte atent cum te mişti.

Bracy dădu din cap, zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru imediat ce privi în jos şi dădu cu ochii de patul armei energetice, ce ieşea din holsterul impermeabil de la şold. Maddalena avu o tresărire de îngrijorare -

era oare înţelept să-i dea pe mână o armă, când singura instrucţie de care beneficiase nu era decât teoretică? Doar cu mare dificultate îl făcuse să nu tragă cu arma, dar nu îndrăznise să-l lase să vadă ce se întâmplă când se declanşa un impuls - armele energetice nu erau genul de armament la-ndemâna pescarilor, iar o descărcare era ceva ce nu putea trece neobservat, mai ales dacă trâgeai în apă, unde se ridica brusc un perete de aburi înalt de mai bine de cincisprezece metri.

Oricum era prea târziu să se mai răzgândească, nu mai era timp de pierdut, şi, cu mult înainte de miezul nopţii, trebuiau să termine de explorat casa, terenul din imediata vecinătate a acesteia şi platoul acela mai înalt, ascuns în spatele copacilor. Deoarece acolo, după cum credea Maddalena, era singurul loc în care putea asoliza o navă spaţiala, exceptând cazul în care aceasta ar fi efectuat o asemenea manevră direct pe apă - fapt care nu ar fi putut să nu fie remarcat de oricine se afla

relativ aproape, datorită norilor de spumă şi de aburi ridicaţi, cât şi datorită valurilor enorme care s-ar fi stârnit.

Aşa că Maddalena era aproape sigură că nava va asoliza acolo, după copaci. Şi, mergând ca melcul, le va lua pe puţin două ore ca să cerceteze restul, ca să nu mai vorbim de pregătirea diversiunii de acoperire, în cazul în care ar fi fost surprinşi de Rimerley sau de vreunul din oamenii săi.

- Ancora! îi spuse ea lui Bracy.

Mişcându-se în tăcere, ca o fantomă, băiatul o lăsă în apă şi, când simţi că a ajuns la fund, smuci scurt de cablu, să se asigure că e bine fixată. Când îl auzi că-i spune în şoaptă că totul e în regulă, Maddalena se lăsă să alunece peste copastie şi, cu mişcări de expert, aproape fără nici un zgomot, o porni înot spre ţărm.

In aripa casei ce se întindea chiar pe ţărmul apei se zăreau câteva lumini, dar nu se vedea nimeni în încăperea de la parter. Pe o masă, zăceau resturi de mâncare - cel care cinase acolo nu părea să fi avut prea

multă poftă de mâncare în seara aceea.
Prin ferestrele de la etaj se zăreau mişcându-se nişte femei - erau trei, una în uniformă albă, celelalte două în halate verde închis.
Maddalena îl conduse pe Bracy de-a lungul ţărmului pe o oarecare distanţă, înainte de a se urca pe mal. Avea deja o idee destul de clară în privinţa planului casei: partea dinspre mare era *rezervata* sefului, iar în cea dinspre uscat erau locuinţele servitorilor şi diverse birouri şi ateliere. Nu se vedea nici urmă de copii - ori Rimerley nu era căsătorit, ori aceştia se găseau într-o altă clădire, ce nu o văzuseră până atunci. Sau, bineînţeles, poate că doctorul era destul de în vârstă, iar copiii lui erau deja mari. Dar Maddalena se gândise tot timpul la el ca la un om tânăr, lacom şi crud, şi nu ca la un bătrân acru şi posomorât.
Mai întâi s-au îndreptat spre debarcaderul unde erau amarate cele două hidroglisoare. Nimeni nu i-a observat pe când se aplecau deasupra celor două graţioase

ambarcaţiuni. De acolo s-au dus direct la elicopter. Mecanicul tocmai îşi terminase treaba, se ştergea pe mâini şi-şi strângea sculele. Au aşteptat cinci minute după ce omul a plecat, apoi Maddalena a apropiat un mic obiect de o latură a aparatului de zbor. Care s-a lipit ferm de metal, imediat ce l-a atins.

De acum încolo, daca nu era destul de atent să observe micile obiecte lipite de ei, oricine ar fi încercat să părăsească insula cu hidroglisorul sau cu elicopterul ar fi atras atenţia - extrem de nedorită - unei mici rachete ghidate prin radio, cu încărcătură paralizantă.

Dar Maddalena se îndoia că va fi cineva în stare să descopere micile ei balize. Pentru că respectiva persoană va fi, sigur, extrem de grăbită.

- Am închis deci uşile, şopti Maddalena. Acum să ne ocupăm şi de ventilatoare.

Privise cu multă atenţie de pe trauler instalaţia de aer condiţionat a casei: două prize de admisie-evacuare înalte, prin care

aerul era pus forţat în circulaţie de pompele de sub acoperiş. Bracy o asigurase că el - obişnuit să se lupte cu pânzele solare în rafale de vânt cu totul neaşteptate - poate ajunge la prize cu cea mai mare uşurinţă. Dar asta n-o împiedică să se uite la el cu sufletul la gură şi cu mâna pe armă în timp ce se căţăra pe unul din turnuri, unde trebuia să aşeze trei canistre de sticlă, legate cu o coardă explozivă, ce avea la fiecare din capete câte un detonator telecomandat.

Avusese ceva bătăi de cap până îşi dăduse seama care e cel mai probabil loc în care se afla Justin Kolb, dar, când concepuse trucul cu instalaţia de aer condiţionat, îşi dăduse imediat seama care era cea mai realistă posibilitate. Orice doctor cu bun simţ, care primea pacienţi în casa lui, nu i-ar fi cazat decât undeva aproape de capătul sistemului de circulare al aerului prin locuinţa lui, pentru ca nu cumva eventualele infecţii să se răspândească în toată casa. Imediat ce

Bracy se dădu jos, îi spuse să stea de pază, şi se apropie de fereastra camerei aflate chiar sub cele două prize.

Şi într-adevăr, Kolb era acolo, într-o încăpere mare, plină cu aparatură medicală: privea înregistrarea unui spectacol muzical şi sorbea dintr-un pahar cu vin. In cameră nu mai era nimeni, dar, de ambele părţi ale patului în care stătea, se găsea câte un comunicator, iar spre pieptul lui era îndreptat un scanner medical.

Iniţial Maddalena avusese de gând sâ-l găsească pe Justin Kolb, sâ-l răpească şi sâ-l ducă într-un loc unde Corpul să poată trimite o navă care să-l ia la bord. Dar cele aflate mai devreme o făcuseră să-şi schimbe planul. Ceea ce gândise ea iniţial era prea simplu de realizat: activează detonatoarele de la canistre, aşteaptă zece minute ca să adoarmă toată lumea din casă, sparge fereastra şi du-l pe Kolb la barcă.

Soluţia actuală era mult mai bună.

Se îndepărtară de casă şi o porniră spre terenul mai înalt din spatele copacilor.

Mergeau paralel cu drumul, fără să poată fi văzuţi de pe el, precauţie pentru care Maddalena se felicită călduros când un glisor de teren rapid porni dinspre casă, dispăru printre copacii din faţă şi se întoarse de unde plecase.

Copacii aveau frunziş bogat, iar frunzele aveau ţepi - o specie din partea locului, despre care ea habar n-avea. Şi, înainte ca Bracy să-i arate cum să facă să se ferească de ele, se trezi cu o serie de zgârieturi pe faţă. Pe ultima porţiune de drum au fost obligaţi să înainteze extrem de încet, dar, în cele din urmă, au ajuns pe micul platou ce domina insula.

Maddalena îşi strânse buzele. Chiar şi numai la lumina stelelor, tot îşi putea da seama că are în faţă unul din cele mai bine echipate terenuri de asolizare pentru nave spaţiale de care auzise ea vreodată. Platoul era dominat de o clădire joasă, pe acoperişul căreia se găsea o impresionantă pădure de antene, inclusiv una de neconfundat, pentru comunicaţii subeterice

pe distanţe interstelare - un adevărat şoc să dea peste asemenea echipament acolo. Până la urmă, poate că guvernul cyclopean chiar *colabora* cu Rimerley.

Dar oare ce urma să sosească la miezul nopţii? Un picior nou pentru Justin Kolb? O asemenea dovadă ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a obţine condamnarea lui Rimerley şi a complicilor lui chiar şi în faţa unei instanţe cyclopeene, să nu mai vorbim de una galactică!

- Ce facem acum? o întrebă Bracy în şoaptă, atingând-o uşor pe braţ, să-i atragă atenţia.

- O să încercăm să-i luăm prin surprindere pe indivizii ăştia care trebuie să sosească din spaţiu şi să punem mâna pe ei, îi spuse Maddalena la fel de încet. Nu ştiu câţi or fi, nici câţi oameni or să-l însoţească pe Rimerley încoace. Cei care rămân în casă nu sunt o problemă... Ah, fir-ar să fie!

Se lovi furioasă cu palma pe frunte.

- Ce-i? o întrebă Bracy. Când ea spusese că oamenii din casă nu vor fi o problemă, pe

faţa lui se aşternuse un zâmbet de satisfacţie - ideea cu canistrele îi plăcuse în mod cu totul deosebit, mai ales că simţise pe pielea lui efectul gazului anesteziant ce se degaja din canistre când erau sparte, în noaptea când fusese încolţit în centrala energetică de la bază. Dar zâmbetul îi dispăruse imediat ce auzise exclamaţia ei.

- S-ar putea ca Rimerley să nu vină aici cu un glisor de teren. S-ar putea să folosească elicopterul, şi, dacă o face, o să fie paralizat imediat. Trebuie să mă întorc, să iau baliza aia nenorocită de pe el.

- Lasă-mă să mă duc eu, spuse Bracy.

Ea ezită o clipă. Băiatul se dovedise atent până acum şi, cum nu prea mai aveau mult timp...

- OK, se hotărî ea. Nu trebuie decât să te apropii şi să smulgi baliza... ai văzut unde am pus-o?

- Da. Pot face asta foarte uşor şi o să mă întorc repede.

- Succes! spuse ea în urma lui.

Apoi, furioasă pe propriul ei exces de

ingeniozitate, porni să înconjoare micul port spaţial, în căutare de ascunzători. Să faci prizonier echipajul unei nave spaţiale, în doi, nu era prea uşor. Dar în trauler erau o serie de echipamente care făceau treaba posibilă, cu condiţia să ajungă acolo, să se întoarcă şi să instaleze totul la timp... De ce întârzia Bracy atâta? Era absolut necesar să-l aştepte aici... n-ar fi fost mai bine să încerce sâ-l întâlnească în drum spre ţărm, să economisească puţin timp?

Mai bine nu.

Configuraţia stelelor de pe cer arăta că se apropia miezul nopţii, dar Bracy încă nu se înapoiase. Tresărind, Maddalena îşi dădu seama că, dacă nu vine imediat, va fi prea târziu ca să mai poată aduce aparatura de la trauler.

Şi, într-adevăr, era prea târziu! Dinspre casă se auzi zgomotul motoarelor elicopterului. Pe lângâ locul de parcare al acestuia se vedeau lumini de lanterne, acoperite din când în când de siluete ce se mişcau în grabă.

Aparatul începu să se înalţe, şi, timp de câteva clipe, aşteptă să audă cum îşi ia zborul racheta cuplată cu baliza ce o lipise de el. Dar nu se întâmplă nimic. Iar elicopterul o porni spre platou.

Auzi un foşnet în tufişurile de lângă ea, şi se răsuci pe călcâie, cu mâna pe patul armei.

- Eu sunt! îi zise băiatul, speriat de reacţia ei. Se răsti furioasă la el:

- Ce-ai stat atâta? Nu mai avem timp să ajungem la trauler, să aducem ce ne trebuie!

- Imi pare rău. N-am îndrăznit să mă apropii. Lucrau mai mulţi la elicopter - îi fixau un fel de tavă sub burtă. Când s-a făcut târziu şi n-am mai putut aştepta, m-am luat după unul din ei şi, când ceilalţi nu erau atenţi, i-am făcut *aşa.* Şi băiatul îşi puse mâinile pe gât, icnind sugestiv. După aia i-am luat salopeta, m-am dus la maşinăria aia şi am luat baliza. Am făcut-o exact la tanc - din casă a ieşit un bărbat, cineva important, să vadă dacă oamenii îşi terminaseră treaba. Eu m-am întors, l-am omorât pe omul ăla şi

am scăpat de cadavru. I-am auzit căutându-l un timp, dar nu cred că or să-l mai găsească, în golf e un rechin-lup... L-ai văzut?

- Nu! exclamă Maddalena.

- Este acolo. Nu se hrănea, nu era însoţit de şorecari, dar sunt totdeauna flămânzi, când e vorba de carne de om.

Maddalena încerca să facă faţă pe cât mai bine cu putinţă poveştii băiatului.

- Ce facem acum? insistă Bracy.

Ea dădu din umeri.

- Cred că o să cântăm după ureche.

- Poftim?

- Nu contează. Fii atent, cască bine ochii, ascultă şi fă exact ce-ţi fac eu semn să faci. Va trebui să ne descurcăm cum putem, doar cu două arme energetice, dar având surpriza de partea noastră.

Ii făcu semn să tacă şi să se ascundă. Deasupra copacilor apăruse helicopterul.

19

Pe când nava începea să fie scuturată de curenţii de aer, reintrând în atmosfera planetară, Heimdall se întreba neliniştit cât crezuseră oamenii lui în explicaţiile sale. Le spusese că afacerea asta e atât de profitabilă, încât îşi pot permite să se întoarcă acasă cu toţii - un fel de concediu suplimentar - şi, după toate aparenţele, în privinţa asta nu avea să se plângă cineva - localnicii se vor descurca foarte bine o vreme şi fără Primitorii de Bolnavi, până la următoarea comandă fermă, când vreun client bogat, temător de moarte, va avea nevoie de o inimă nouă, sau vreun idiot la fel de bogat, ca Iustin Kolb, dădea bot în bot cu vreun rechin-lup.

Era însă adevărat că în istoria întreprinderii lor era pentru prima dată când întreaga echipă se retrăgea şi revenea acasă *en masse.*

Luase hotărârea asta raţional, cu sânge rece. Dacă întâmplător Rimerley estimase greşit efectele pe care ultimatumul lui Quist

urma sâ-l aibă asupra activităţii Corpului, şi dacă vreun doctor băgăcios se încăpăţâna să analizeze structura genetică a piciorului grefat al lui Kolb, nu-şi dorea câtuşi de puţin ca Patrula să-l prindă în capcană pe planeta aia împuţită, pentru care nu merita să mişti nici măcar un deget.

Pe termen lung, nici nu se punea problema ca afacerea să fie abandonată, evident, în câţiva ani, inevitabil, va deveni el însuşi client şi va avea nevoie de îndemânarea profesională a lui Rimerley - uneori, după eforturi intense, respiraţia îi era greoaie, semn că plămânii începuseră deja să-i îmbătrânească. Şi, când va veni vremea, de ce să-şi cheltuiască bună parte din averea câştigată din greu plecând pe vreo planetă mai prosperă, pentru tratamente medicale, când persoana lui era indispensabilă pentru Rimerley, şi deci îl putea convinge pe acesta sâ-i facă o *revizie* gratuită?

Lăsând toate astea la o parte, se întreba serios dacă oamenii lui nu bănuiau ce se

ascunde în spatele ordinului de retragere.

Era un adevărat noroc faptul că drumul dura atât de puţin - în spaţii restrânse temperamentele se încingeau repede şi izbucneau uşor.

Şi mai era şi fata, indiscutabil foarte frumoasă. Cei mai mulţi dintre oameni nu fuseseră în stare să depăşească repulsia provocată de mizerie şi să se atingă de vreo femeie din partea locului, pe timpul şederii pe acea PRZ. Dar Soraya fusese spălată, dezinfectată, aşa că... Mda, călătoria asta scurtă era un adevărat noroc.

- Suntem aşteptaţi la terenul de asolizare, raportă pilotul inutil. O să cobor direct.

- Te-ai uitat după nave ale Patrulei? Cu evacuarea asta a bazei Corpului, mă aşteptam ca spaţiul să colcăie de ele.

- Sunt dincolo de orizonul planetei, mormăi pilotul. La vreo trei mii cinci sute sau patru mii de kilometri de aici.

Aşadar nici o problemă. Heimdall simţi cum tensiunea de care fusese cuprins

începe să-l părăsească.

Totul mergea atât de bine, încât se simţea aproape nemulţumit, gândindu-se că-şi irosise atâta energie făcându-şi griji inutile. Nava atinse solul cu o uşoară zdruncinătură, abia perceptibilă - pilotul devenise expert în aterizări pe suprafeţe planetare neregulate, iar amenajarea terenului de aici nu era depăşită decât de porturile spaţiale publice. Heimdall era deja în dreptul panoului de acces când se aprinseră luminile ce semnalizau încheierea manevrei de aterizare şi acesta se dădu în lături, dezvăluind întunecimea de afară şi câteva felinare, la lumina cărora se zărea un helicopter parcat, lângă care stăteau patru oameni.

- Staţi o clipă! se răsti Heimdall la cei din echipa lui ce erau nerăbdători să ajungă la sol, după care rosti cu voce tare în noapte: Doctore?

- Sunt aici, îi răspunse Rimerley. Ai avut vreo neplăcere?

- Nu, absolut nici una. Poţi să duci fata jos

cu elicopterul? Am ţinut-o tot drumul în comă.

- Da, am instalat un suport pentru brancarda ei. Scoate-o şi o s-o ducem imediat în casă. După aia o să mă întorc să vă iau şi pe voi.

- Perfect! Heimdall se întoarse şi făcu un semn scurt, ordonând să fie adusă fata în dreptul deschiderii. Considera că încă nu sosise momentul să-i spună lui Rimerley că va fi nevoie de cel puţin încă trei drumuri cu elicopterul ca să ducă jos toţi oamenii care veniseră cu el.

Soraya fu preluată de doi oameni şi dusă la elicopter, unde targa ei fu fixată în suportul de sub burta acestuia. Heimdall era lângă targa şi, imediat ce treaba fu rezolvată, făcu un semn cu capul spre Rimerley:

- Poţi să pleci... dar, te rog, nu întârzia prea mult să trimiţi elicopterul înapoi, da?

Rimerley, bănuitor, sesiză o notă falsă în glasul lui Heimdall şi-l privi lung. Apoi făcu câţiva paşi, ieşind din conul de lumină de

lângă elicopter, ca să poată vedea mai bine deschiderea de acces a navei. Şi, evident, îşi dădu imediat seama că prin panoul deschis se zăreau mai multe capete decât ar fi trebuit să fie în mod normal.

- Heimdall, ai adus toată echipa cu tine? zise el cu voce aspră.

Heimdall trase adânc aer în piept.

- Da. Şi nu ne întoarcem acolo până ce nu se mai calmează puţin spiritele.

Nedumeriţi, oamenii care-l însoţiseră pe Rimerley se apropiată de patronul lor. Analog, auzind vorbele lui Heimdall şi dându-şi seama că bănuielile lor sunt confirmate, toţi cei care se aflau în navă săriră pe sol, începând să pună frenetic întrebări. Timp de câteva clipe fu o gălăgie teribilă, nu se auzeau decât reproşuri şi acuzaţii, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz, prin care se revărsa teama oamenilor.

Nici că se putea mai bine, se gândi Maddalena. *Toţi cei din navă sunt afara. Pot să fac pariu că aşa e - pur şi simplu nu e loc*

înăuntru pentru mai mulţi. Şi au pomenit ceva despre o fată pe care au adus-o cu ei. De pe PRZ, fără nici o îndoială.

Ii făcu un semn lui Bracy, iar băiatul se puse imediat în mişcare, îndepărtându-se câţiva paşi de ea, şi, după ce îl văzu ajuns la locul lui, se ridică şi ea în picioare.

Vocea îi răsuna cu o autoritate paralizantă, având volumul amplificat de zece ori:

- Rămâneţi pe loc, toţi! Sunt ofiţer al Corpului Galactic şi vă arestez pentru încălcarea Codului Galactic Unificat!

Efectul acestui ordin - vorbele parcă îi izbeau pe cei cărora le erau adresate - a confirmat toate speranţele ei. Treceau secunde bune şi pe terenul de asolizare nimeni nu era încă în stare sâ-şi revină din imobilismul care pusese stăpânire pe ei. Iar în acest timp Maddalena apăsase pe butonul unui mic dispozitiv de la centură, activând detonatorul celor trei canistre cu gaz ascunse în sistemul de aerisire al casei, şi făcând să se reverse prin ventilatoare o

cantitate de anestezic suficientă pentru a adormi o întreagă armată.

Apoi omul pe care-l identificase ca fiind Rimerley - cu mai mult sânge rece decât ceilalţi - se desprinse de restul grupului, pornind în fugă spre helicopter. Gestul lui fu salutat cu urlete, iar cineva cu bun simţ spuse chiar:

- Opriţi-l!

- Practicant de Patrulă Bracy! urlă Maddalena în porta-voce. Dezafectează helicopterul!

Şi, pentru numele galaxiei, fără s-o răneşti pe fata aia de dedesubt! Avu impresia că băiatul nu va executa ordinul şi tocmai ducea mâna la arma ei când băiatul trase.

Perfect.

Bracy avusese bunul-simţ - extrem de rar - să nu se grăbească la prima utilizare a armei energetice. Işi amintise să rămână calm, să ţintească atent, cu braţul ferm şi abia apoi să declanşeze impulsul.

Acesta străluci orbitor, luminând întreaga insulă ca un fulger, şi reteză rotorul

helicopterului exact când Rimerley ambala motorul, făcând ca palele să se transforme într-un disc lucios.

Pe parbriz, în dreptul pilotului, căzu o ploaie de picături de metal topit, opacizând materialul plastic, iar Rimerley ţipă ca un animal speriat. Dar era greu de presupus că fata, protejată de corpul aparatului, avusese ceva de suferit.

- Mulţumesc, Bracy, zise Maddalena cu amplificatorul dat la maximum. Ceilalţi rămâneţi la locurile voastre, şi, dacă vreunul din măcelarii ăştia face vreo mişcare sau încearcă să fugă, prăjiţi-i. S-a înţeles? Bracy, vino aici şi ajută-mă să-i dezarmez.

Violenţa declanşării unei arme energetice are un impact psihologic deosebit de puternic, chiar şi asupra unor oameni născuţi şi crescuţi pe Cyclops, unde violenţa se întâlnea mult mai frecvent decât pe planetele mai civilizate. Impietriţi, cu feţele crispate de groază, oamenii aşteptau ca Maddalena şi Bracy să se apropie de ei, ca o turmă de vite la abator. Bracy zâmbea

cu toată faţa, mulţumit de contribuţia pe care o avusese până acum la această treabă, şi Maddalena trebui să se încrunte feroce la el, ca să-l facă să adopte o mină ceva mai potrivită pentru un practicant aflat în misiune oficială.

Planul pe care-l gândise Maddalena pentru acest moment critic al operaţiunii s-a dovedit excelent. Bracy se apropia de fiecare om pe rând, cu arma în mâna dreaptă, ţinând în stânga o capsulă cu anestezic, la care era ataşat un dozator automat, în timp ce-i scotea omului arma din holster - doar patru erau înarmaţi - îl prindea cu stânga de umăr, lipindu-i capsula de piele. Pe faţa omului apărea o expresie de surprindere, după care acesta se prăbuşea la pământ, în mai puţin de treizeci de secunde.

Intre timp Maddalena se îndreptase spre helicopter, luminându-l cu o lanternă. Rimerley stătea la locul lui, gemând. Sub aparat era fata, zăcând nepăsâtoare, cu părul lung şi negru atârnând peste marginea

tărgii.

Hmm! Foarte drăguţă! Mă întreb dacă aveau de gând s-o... demonteze, pentru a obţine piese de schimb!

Dar nu era momentul pentru asemenea gânduri macabre. In spatele ei fulgeră ceva, iar ea se răsuci pe călcâie. Bărbatul acela înalt, cu nas coroiat, care supraveghease transferul fetei de la navă la helicopter - Heimdall, parcă aşa îi spusese Rimerley - ţâşnise din grupul de lângă navă, şi alerga disperat spre adăpostul copacilor. Bracy trăsese după el, dar nu-l nimerise.

Intr-o clipă îşi smulse şi ea arma din holster, şi nu rată ţinta.

Oamenii care erau încă în picioare icniră, apoi - un fel de unison tragi-comic - se aplecară în faţă, vomitând. De la o asemenea distanţă, impulsul unei arme energetice transforma un om într-o mână de oase calcinate, dinspre care se ridica un miros delicios şi greţos, în acelaşi timp, de friptură bine făcută...

Maddalena aşteptă până când se

convinse că Bracy controla deplin situaţia, apoi se întoarse spre Rimerley. Acesta îşi mai recâştigase ceva din siguranţa de sine, şi începuse să urle în comunicator, probabil cerând ajutor.

- Nu-ţi foloseşte la nimic, îi spuse Maddalena scurt. Am gazat sistemul de aerisire, şi toată lumea din casă o să doarmă buştean-până dimineaţă. Hai, dâ-te jos de acolo!

Rimerley se conformă, mişcându-se aidoma unei marionete manevrată cu stângăcie. Neatent, îşi suci şi glezna când sări pe pământ. La ordinul dat de Maddalena se îndreptă şchiopătând spre tovarăşii lui, începând să se plângă de modul în care e tratat.

- Dacă te mai aud zicând ceva, îi spuse Maddalena cu duritate, o să-ţi tai un picior, la fel cum i l-ai tăiat şi tu nenorocitului acela de la care ai prelevat grefa pentru Iustin Kolb. Clar?

Rimerley înghiţi nodul enorm care i se pusese în gât, şi o luă rapid din loc.

- Ăştia sunt toţi, zise Bracy mândru, arătând spre grămada de trupuri întinse la pământ. Armele le-am pus acolo.

- Excelent, zise Maddalena. Sinceră să fiu, n-am crezut că o să reuşim. Ai fost formidabil, îl prinse de umăr, uitând o clipă de ceea ce tocmai le făcuse el acelor oameni întinşi pe jos, şi fu mai întâi nedumerită, apoi amuzată, când îl văzu ducându-şi cu teamă mâna la umăr, să se asigure că nu i se întâmplase nimic şi că nu urma să fie, la rândul lui, adormit.

Rimerley, respirând din greu, se lupta să-şi recapete demnitatea. Spuse înfipt:

- Vreau să ştiu cu ce drept...

- Ţi-am spus deja, se răsti Maddalena la el. Dacă vrei să cunoşti acuzaţiile detaliate, probabil că principala va fi cea de omucidere, şi, în plus, ingerinţă cu o PRZ.

Rimerley zâmbi condescendent.

- Guvernul nostru contestă legalitatea principiului de noningerinţă, probabil că ştiţi. Şi dreptul la euthanasie este recunoscut pe foarte multe planete. Dacă

presupuneţi că am recurs la omucidere pentru a obţine grefele pe care le-am utilizat, vă înşelaţi amarnic. Vă pot arăta câte un act semnat de fiecare donator în parte, prin care acesta îşi reclamă dreptul la euthanasie, datorită fie unei boli incurabile, fie unei răni grave.

- Inclusiv fata de acolo? ripostă Maddalena şi văzu cu mulţumire cum groaza şterge zâmbetul de pe faţa doctorului.

- Ce mai facem acum? se repezi Bracy la ea.

- Ei bine, dacă indivizii ăştia tot au fost atât de amabili să ne pună mijloacele necesare la dispoziţie, zise Maddalena, cred că putem să plecăm imediat să ne întâlnim cu domnul comandant Langenschmidt. N-am mai pilotat o navă spaţiala de câţiva ani buni, dar se spune că dacă te învaţă Corpul ceva, nu mai uiţi niciodată. Cum îţi surâde o călătorie spaţială, Bracy?

Băiatul ezită. Dar imediat mândria i se revoltă, depăşind teama, şi-şi trase umerii spre spate, dând din cap cu vigoare.

- Atunci ajută-mâ să duc stârvurile astea la bord, şi plecăm imediat, spuse Maddalena.

20

Nava care-i aducea de pe Pământ pe cei trei membri ai comisiei de anchetă - şi care lăsase în urmă parasec după parasec, cu o viteză ce făcea ca lumina să pară un melc obosit pe lângă ea - asoliză în zona de parcare de la baza Cyclops, oprindu-şi motoarele. Membrii comisiei de anchetă îşi făcură imediat apariţia: doamna general Lyla Baden - mică de stat dar mare-n glas - şi doi colonei - un grad ce trăda faptul că aceştia nu serviseră niciodată în Patrulă, ci avuseseră parte de o carieră exclusiv administrativă.

- Doamna general Baden? spuse doctorul Anstey Nole, făcând un pas înainte spre ei, sâ-i salute. Mă numesc Nole, la ora actuală sunt locţiitorul domnului comandant al

bazei.

Doamna general Baden aruncă o privire în jur, cu ochii ei albaştri, ca de gheaţă.

- Aţi primit un ultimatum ca până mâine, cel târziu, să părăsiţi această bază, nu? Unde vă sunt pregătirile de evacuare?

Intr-adevâr, chiar şi un observator complet neavizat îşi putea da seama că activitatea la bază se desfăşura normal - oameni şi roboţi, departe de a demonta frenetic diverse instalaţii, îşi vedeau liniştiţi de munca lor obişnuită - fapt ce-i indispusese la culme pe inspectorii cyclopeeni. Ii făcea să se simtă absolut neajutoraţi, pentru că o planetă înapoiată, precum Cyclops, nu putea întreprinde nimic împotriva Corpului, dacă acesta se hotăra să refuze să execute ordinele primite.

Maiorul Barly făcu, la rândul lui, un pas înainte din locul în care stătuse, lângă Nole:

- Doresc să luaţi cunoştinţă că protestăm în cel mai vehement mod cu putinţă faţă de atitudinea sfidătoare cu care suntem trataţi

de comandantul bazei! tună el. Până ieri a fost cât se poate de cooperant. Apoi, brusc, a contramandat toate ondinele în vederea evacuării şi refuză să mă primească şi sâ-mi ofere explicaţii asupra atitudinii sale.

- Hmm! Doamna general îşi îndreptă privirea spre el: Dumneata cine eşti?

- Vă rog să mă scuzaţi. Barly se reculese, luă poziţie de drepţi şi pocni din călcâie: Bengt Barly, maior, Forţele Spaţiale Cyclopeene, desemnat să supravegheze evacuarea acestei baze.

- Aşa deci. Şi unde este acum comandantul? De ce nu e aici, să ne întâmpine la sosire? Tonul doamnei general devenise tăios, glacial.

- Domnul comandant Langenschmidt vă aşteaptă la vila dânsului, doamnă general, răspunse Nole calm. Mi s-a ordonat să vă duc imediat acolo.

- Atunci execută ordinul, zise acru doamna general. Vreau să primesc rapid nişte explicaţii... şi ar fi bine să fie unele cât

mai solid motivate.

Langenschmidt îi salută pe noii veniţi cu o figură pe care nu se citea nici urmă de emoţie. Nu era singur în încăperea în care-i primise. Mai erau acolo - în afară de şase corpmani înarmaţi - un bărbat bătrâior, care arăta de parcă ar fi fost bolnav, fără a trăda o suferinţă anume - poate că era vorba de frică; un tânăr care se ţinea la fel de ţeapăn ca un corpman, deşi era clar că nu era aşa ceva, pentru că avea părul complet ras, nu tuns la lungime regulamentară; o fată foarte tânără, cu păr negru şi ochi mari, ca de păpuşă, plini de teamă; şi o femeie în uniforma Corpului, pe faţa căreia parcă se ghicea o bănuială de zâmbet.

Doamna general Baden spuse, fără nici o introducere:

- Şeful echipei de inspectori cyclopeeni mi-a raportat că ai contramandat toate ordinele referitoare la evacuare. De ce?

Langenschmidt răspunse fără să clipească:

- Deoarece această bază nu va fi închisă. Mai mult, am intenţia să cer ca navele care au fost repartizate pentru transportul personalului nostru - şi care au fost eliberate de orice alte sarcini - să-mi fie puse la dispoziţie, pentru îndeplinirea unei misiuni speciale. Se opri o clipă, apoi continuă: De fapt, cred că nu va fi nevoie decât de jumătate din ele - restul îşi pot relua misiunile regulate.

- Ţi-ai trimis cumva mintea în permisie, omule? se răsti doamna general, accentuând deliberat pe ultimul cuvânt, ca şi cum renunţase de multă vreme să se mai aştepte la manifestări de inteligenţă din partea indivizilor de sex opus.

- Doamnă general... nu doriţi să luaţi loc? Scaune! ordonă Langenschmidt, iar corpmanii se puseră rapid în mişcare. Cred că nu va fi nevoie decât să mă ascultaţi câteva minute, ca să vă daţi seama că ştiu şi ce, şi despre ce vorbesc. Şi aş prefera să încep prin a vi-i prezenta pe cei de faţă, dacă-mi permiteţi... Hm... Doamna

Maddalena Santos este detaşată aici pentru misiuni speciale şi o să vă rog ca la întoarcere sâ-i treceţi la dosar o citare pentru comportament excepţional în timpul serviciului. Dar asta este irelevant, pe moment. Acest tânăr este Bracy Dyge, un pescar cyclopean, născut într-un oraş ce se numeşte Gratignol, care a făcut cerere să fie admis în Corp, cu statut de practicant, iar comportamentul său recent mă obligă să i-o aprob şi să i-o susţin fără nici o rezervă.

Bracy zâmbi din toată inima, apoi îşi reluă ocupaţia care-i captase şi până atunci toată atenţia: să se uite lung la fata zveltă şi frumoasă care stătea lângă el.

- Dânsul, continuă Langenschmidt, este doctorul Aleazar Rimerley, şi nu se află aici sub nişte auspicii tot atât de favorabile. De fapt este în stare de arest, pentru încălcarea sistematică şi flagrantă a mai multor clauze ale Codului Galactic Unificat, detalii pe care vi le voi prezenta mai târziu.

- Iar această... copilă cred că ar trebui să spun, zise el întorcându-se, se numeşte

Soraya. Nu înţelege mare lucru din ce vorbim noi, ceea ce nici nu este de mirare. Nu vorbeşte galactica din naştere, limba ei maternă a fost un dialect iranian, cu influenţe de galactică. Adevărul e că - şi Langenschmidt o privi ţintă pe doamna general Baden, dornic să observe cât mai bine impactul bombei pe care se pregătea să o rostească - ea s-a născut pe PRZ Douăzeci şi doi, pe care încă nu am localizat-o, dar a cărei poziţie probabilă se află în interiorul unei sfere cu rază de treizeci de paraseci, şi...

- *Douăzeci şi doi?* repetă doamna general, cu glas gâtuit.

- Dar... săriră simultan şi cei doi colonei. Faţa lui Langenschmidt se relaxa şi zâmbi larg:

- Acum îmi permiteţi să vă explic motivele ultimelor mele acţiuni şi ordine?

In ultima clipă se hotărâse ca sesiunea finală a Conferinţei asupra Non-ingerinţei cu Planetele de Refugiu Zarathustra să fie

transformată într-un eveniment public, un spectacol cu cât mai multă pompă posibilă - limitată doar de capacitatea cyclopeenilor de a face faţă unor solicitări neprevăzute - intens mediatizat. In centrul atenţiei urma să se afle Omar Haust, „reprezentantul celor care, pe planete sălbatice, luptau pentru supravieţuire într-un mediu ostil" - cel puţin aşa scrisese cel ce întocmise discursul lui Quist, iar ea era prea preocupată ca să mai dea atenţie frazei în sine. Mai erau şi alte figuri preocupate în publicul din sală, unde câţiva participanţi - personalităţi cyclopeene, convocate în grabă - stăteau gânditori, privind la delegaţii din afara planetei, aşezaţi la o masă lungă, pe estrada sălii de conferinţe.

Quist era tulburată de aceeaşi problemă pe care i-o aruncase lui Rimerley în faţă, când îi vorbise despre acea mită irezistibilă: va lăsa - sau nu - Corpul destul material recuperabil în urma sa, pentru a echilibra bugetul planetar pe anul în curs, până ce vor fi în stare să găsească o sursă de venituri

care s-o înlocuiască pe cea pe care o aruncau pe Apa Sâmbetei?

Treptat, în ciuda tensiunii ce pusese stăpânire pe ea, îşi dădu seama că zgomotul de afară e tot mai puternic. Tresări, ridicându-şi ochii spre fereastra largă, prin care se vedea marea piaţă de lângă clădirea sălii de conferinţe. Mii de oameni urmăreau lucrările, pe nişte ecrane uriaşe.

Ar trebui să nu mai strige în halul ăsta. Gândul nu-i stărui decât o clipă în minte, apoi zbură, când sări ca arsă de pe scaunul ei.

Dincolo de cadrul ferestrei înalte apăruse o siluetă enormă, strălucitoare, ce părea că se mişcă precum un peşte printr-o apă limpede. O navă spaţială. O navă atât de mare, încât abia dacă avea loc să asolizeze în piaţă.

O văzuseră şi alţii din sală, iar vorbitorul care se afla la tribună - unul dintre delegaţii mai puţin importanţi de pe Pământ, care nu mai contenea cu laudele la adresa cyclopeenilor, pentru nobilul sacrificiu de

sine pe care-l făceau - uimit, îşi întrerupsese discursul. Strigătele de afară se transformaseră în urlete.

Personalităţile cyclopeetie începuseră să se ridice în picioare, murmurând, dar tabloul păru să îngheţe sub impactul şocului care urmă.

Inaltele uşi principale ale sălii de conferinţe fură date de perete - nu alunecaseră în locaşurile lor, cum era normal, ci fuseseră pur şi simplu scoase din tocuri, datorită unei lovituri cumplite, venită din exterior. Şi prin ele, o dată cu duduit de maşinării puternice, începu să se scurgă ceva ce majoritatea celor prezenţi nu văzuseră în viaţa lor decât în filme documentare istorice: o companie a Corpului Galactic complet echipată de luptă, cu toţi oamenii îmbrăcaţi în armuri suficient de solide ca să nu poată fi străpunse de impulsul unei arme energetice, atât de grele, încât era nevoie de mici reactoare cu fuziune montate în spate pentru a se asigura deplasarea, şi cu suprafeţele atât de

polizate, încât străluceau puternic în toate benzile spectrului luminos. Reflexiile jucau atât de nebuneşte pe suprafeţele metalice, încât era imposibil să-ţi focalizezi privirea pe cei ce purtau aceste armuri, şi sfârşeai prin a avea impresia că sunt nişte închipuiri de coşmar.

Asta era şi motivul pentru care Gus Langenschmidt insistase să fie purtate armurile. Pentru că nu se aşteptase în nici un caz să întâmpine o rezistenţă care să justifice şi altfel utilizarea lor.

Oamenii în armuri începură să ocolească la stânga şi la dreapta, pornind să urce podeaua înclinată a sălii şi luând poziţie astfel încât să înconjoare complet amfiteatrul, iar ultimul care intră fu chiar el, Langenschmidt, care se îndreptă direct spre locul unde stătea Quist, împietrită, printre delegaţii din afara planetei.

Dorea să facă prima declaraţie înainte ca vreunul din tehnicienii transmisionişti sâ-şi recapete în suficientă măsură prezenţa de spirit şi să întrerupă transmisia.

- Alura Quist, spuse el, şi fiecare cuvânt suna ca un blestem, sunt comandant Gustav Langenschmidt, ofiţer al Corpului Galactic. Te arestez pentru complicitate la încălcarea mai multor prevederi ale Codului Galactic Unificat, după cum urmează: omor din culpă, omor prin neglijenţă, complicitate la...

Atunci începură ţipetele şi panica. Langenschmidt se opri din vorbă. Oamenii lui fuseseră instruiţi cum să procedeze în asemenea caz. Şi n-au avut nevoie decât de câteva minute pentru a reinstaura calmul, cu cyclopeenii de vază albi la faţă şi cu mâinile în poală - ca şi cum ar fi dorit să se scufunde în scaune şi să se facă atât de mici încât să nu mai fie văzuţi de nimeni - cu delegaţii din afara planetei murmurându-şi frenetic unul altuia întrebări ce rămâneau fără răspuns şi cu tehnicienii de transmisiuni înlocuiţi de corpmani, pentru ca nimeni să nu mai poată întrerupe emisia.

Langenschmidt reluă:

- Complicitate la ingerinţă cu dezvoltarea

autonomă a unei Planete de Refugiu Zarathustra, complicitate cu Alcazar Rimerley, Lors Heimdall şi alţii la asasinarea numitului Ekim Hakimi şi dezmembrarea corpului său şi alte acuzaţii.

Se răsuci pe călcâie, ştiind perfect că doi din oamenii săi se apropiaseră deja de Quîst, apucându-i mâinile, şi îşi îndreptă privirea spre cyclopeenii care stăteau în sală. Consultase lista invitaţilor, dată publicităţii de agenţiile de ştiri, şi ştia că toţi cei al căror nume urma să-l rostească se aflau în sală.

- Sophy Alt, te acuz de complicitate cu Alcazar Rimerley, Lors Heimdall şi alţii la asasinarea numitei Mara Rustum şi dezmembrarea corpului ei. Don Ambonine, te acuz de complicitate cu aceiaşi împricinaţi la asasinarea numitului Aii Quarb şi dezmembrarea corpului său. Ved Conakry, te acuz...

Şi continuă, rostind fiecare nume de pe lista bogaţilor clienţi ai lui Rimerley şi a nenorocitelor lui victime, până când văzu în

faţa lui mai bine de treizeci de bărbaţi şi de femei tremurând de groază.

Apoi întinse hârtiile oficiale de pe care citise acuzaţiile unuia din oamenii săi, îşi dădu casca pe spate şi urcă la tribună, întreaga suflare a planetei îl privea cu atenţie încordată.

- Popor al planetei Cyclops, şi mai ales dumneavoastră, delegaţi din afara planetei, care participaţi la această conferinţă pe care ne-am permis s-o întrerupem cu atâta lipsă de delicateţe - aruncă o privire peste sală şi văzu că toţi cei prezenţi îl ascultau cu încordare - doresc să vă explic ce este în spatele scenei şocante la care tocmai aţi asistat.

- Ştiţi cu toţii de existenţa Planetelor de Refugiu Zarathustra. Poate că ştiţi şi că, faţă de cele aflate de noi până acum, mai există încă mulţi oameni scăpaţi de nova zarathustrană - probabil că mai mult de un milion - de soarta cărora încă nu ştim nimic.

- Ei bine, în ultimele câteva zile am descoperit că refugiaţii de pe încă o navă au

reuşit să supravieţuiască, pe o planetă a cărei existenţă a fost descoperită întâmplător, şi nu a fost adusă la cunoştinţa Corpului. Planeta a fost descoperită de un anume Lors Heimdall, comandantul unei nave de transport, care se ocupa şi cu contrabanda, în cursul unei călătorii mai neobişnuite, pe o rută ce nu e deservită de nave de linie regulate, solicitările s-au dovedit prea mari pentru motoarele navei şi a fost obligat să asolizeze de urgenţă pentru reparaţii pe o planetă de clasă A - o planetă locuibilă - dintr-un sistem solar neexplorat.

- Pe planetă a descoperit descendenţii unui grup de refugiaţi zarathustrani de origine iraniană, care se străduiau, la rândul lor, să se descurce cât mai bine cu putinţă.

- Atât el cât şi echipajul au hotărât să păstreze secretul descoperirii, sperând să existe vreo cale ca să scoată în cele din urmă un profit de pe urma ei. Şi nu mult după aceea s-a ivit şi ocazia aşteptată. Un anume Justin Kolb - personalitate extrem de cunoscută pe Cyclops, datorită rolului jucat

într-un accident spaţial - avea nevoie sâ-i fie înlocuit un picior. Deşi se afla în grija celui mai renumit chirurg de pe planetă - doctorul Alcazar Rimerley - nu se putea face mare lucru pentru el, deoarece Cyclops nu dispune de aparatura necesară pentru regenerarea membrelor umane, iar deplasarea pacientului pe o planetă mai avansată în acelaşi scop era extrem de costisitoare.

- Heimdall a luat legătura cu Rimerley şi i-a făcut o propunere. El putea să furnizeze un organ ce-i putea fi grefat lui Kolb - un picior care să se potrivească perfect cu celălalt, sănătos - la un preţ mult mai redus decât cel al unei regenerări; Rimerley putea încasa de la clientul său - nu plătea Kolb ci Alura Quist, din bugetul planetar - costul unei operaţii de regenerare, iar profitul îl împărţeau pe din două.

- Rimerley a acceptat oferta. Iar Heimdall, aşa cum promisese, a livrat organul necesar, uzând de o înşelătorie plină de cruzime la adresa sărmanilor locuitori a

acelei PRZ pe care o descoperise.

- La începuturile vieţii lor pe acea planetă, aceştia instituiseră un sistem de izolare a bolnavilor pe care nu-i puteau trata. Cei care îşi asumau voluntar această sarcină erau numiţi Primitorii de Bolnavi, iar suferinzii le erau încredinţaţi pentru a fi scoşi din comunităţile în care trăiau - micşorându-se astfel riscul unor epidemii - şi erau îngrijiţi până când îşi reveneau sau mureau.

- Sistemul era pe cale de dispariţie - Primitorii fuseseră seceraţi de atâtea ori de bolile de care sufereau şi pacienţii lor, încât sistemul nu mai părea să fie practic, însă Heimdall şi oamenii lui s-au deghizat într-o nouă echipă de Primitori, câştigând încrederea localnicilor, dar luând în *îngrijire* nu pe cei într-adevăr bolnavi - la care practic nici nu se uitau - ci pe cei ale căror caracteristici anatomice îi făceau buni să fie folosiţi ca furnizori de *piese de schimb* umane.

- Rimerley îşi dăduse imediat seama că

are la dispoziţie un depozit de capacitate nelimitată, de unde se putea aproviziona oricând cu material pentru grefe. Pe Cyclops nu sunt mulţi oameni bogaţi, dar cei care sunt, sunt foarte bogaţi, şi îşi doresc cu aceeaşi lăcomie şi o sănătate perfectă, şi bunăstarea materială. După cum aţi auzit, mai bine de treizeci de oameni din această sală au beneficiat de talentele de măcelar ale lui Rimerley - membre noi, ochi noi, organe vitale noi!

- Doctorul Rimerley a încercat să susţină că oferea euthanasia unor bolnavi incurabili, practică tolerată atât aici, cât şi pe cele mai multe din planetele locuite. Dar nu este adevărat. Cum am stabilit asta?

- Poate că aţi auzit că s-a dat ordin ca baza Corpului să fie închisă - s-a spus că este vorba un protest simbolic şi ostentativ împotriva principiului de non-ingerinţă. Ironia cu care rostise ultimele cuvinte nu scăpase celor ce-l ascultau. Poate că aţi văzut în asta un gest plin de idealism, întrucât planeta Cyclops nu-şi poate permite

să renunţe la venitul adus de chiria pentru bază. Sau, la fel de bine, poate că v-aţi întrebat ce a apucat-o pe Alura Quist de ne-a remis acel ultimatum.

- Acel ultimatum a fost remis deoarece Rimerley i-a oferit mită: o nouă viaţă. Doctorul ştia prea bine că noi suntem foarte aproape de descoperirea secretului său. Şi s-a gândit că aşa ne dă nişte bătăi de cap atât de serioase, încât nu vom mai avea vreme să efectuăm cercetări doar pe baza unor bănuieli destul de vagi. Momeala pe care a fluturat-o pe sub nasul lui Quist era trupul - întreg şi sănătos - al unei fete tinere, pe nume Soraya: o sursă de organe ce urmau să le înlocuiască pe ale ei, îmbătrânite.

- Această fată este în viaţă - printr-o adevărată minune - sub protecţia noastră. Şi ne-a povestit cum - fiind perfect sănătoasă - i s-a provocat o criză, astfel încât prietenul ei să creadă că este victima unei boli incurabile şi că trebuie să fie încredinţată Primitorilor de Bolnavi. Nu era câtuşi de

puţin bolnavă, şi nici nu i s-a oferit o moarte uşoară, sub pretext că suferă de o boală incurabilă. A fost pur şi simplu expediată pe Cyclops, pentru a fi măcelărită ca un animal.

Langenschmidt făcu o scurtă pauză, apoi reluă:

- Popor al planetei Cyclops, nu face parte din îndatoririle Corpului să vă spun *eu* ce aveţi de făcut. Dar am lucrat aici şi am ajuns să vă cunosc, măcar în parte. Şi sunt convins că *ştiţi* ce aveţi de făcut.

Se întoarse spre delegaţii la conferinţă, care-l priveau palizi şi tremurând:

- In ceea ce vă priveşte, zise el, nici nu ştiu dacă mai e nevoie să vă precizez că aţi văzut ce se întâmplă cu o PRZ care a „beneficiat" de o ingerinţă. Gândiţi-vă bine la asta. Şi... duceţi-vâ acasă.

Multe clipe după ce el terminase de vorbit nu se mişcă nimeni. Apoi bătrânul Omar Haust se ridică şi, mişcându-se ca prin vis, se apropie de Quist. O privi ca şi cum ar fi fost o mizerie, pe care o descoperi scârbit

când ridici o piatră de pe jos. Işi strânse buzele. Şi o scuipă în plină faţă.

Langenschmidt îşi lăsă casca peste faţă şi făcu un semn spre oamenii săi. Aceştia îşi părăsiră posturile şi intrară între spectatori, pentru a-i ridica pe cei ce fuseseră numiţi în lungul act de acuzare. Unii dintre ei se supuserâ apatici, alţii se zbăteau, urlând, dar, în final, au fost scoşi toţi din sală.

Iar ultima a plecat Quist - cu Langenschmidt pe urmele ei - obligată să suporte până la navă ocările oamenilor aflaţi în piaţă.

21

- Ei, te-ai hotărât cum e cu non-ingerinţa? o întrebă Langenschmidt pe Maddalena pe un ton de falsă jovialitate.

Răspunsul ei veni pe un cu totul alt ton - deprimat, absent:

- Gus, nu-i cinstit. Cyclops nu e o planetă civilizată tipică, iar Heimdall şi Rimerley nu

sunt tipici pentru cyclopeeni.

- Garantat. Privea în jos de la fereastra ce se întindea pe toată lungimea peretelui spre bază, care acum - o dată ordinul de evacuare anulat - opera la întreaga capacitate. Pe de altă parte par să fie un exemplu tipic pentru cei ce obţin putere, influenţă, bunăstare, doar pentru că şi le doresc cu lăcomie. Oamenii cu adevărat civilizaţi nu sunt lacomi după putere. Există... cum să-i spun? un fel de empatie, care-i reţine.

- Există şi un alt cuvânt, mult mai vechi, zise Maddalena.

- Care?

- Conştiinţă. Maddalena se foi, de parcă nu putea să-şi găsească o poziţie comodă în fotoliul confortabil pe care se aşezase. Dar priveşte asta şi dintr-un alt unghi, Gus. Tot empatie este ceea ce mă face pe mine să blestem când îmi aduc aminte de sărmanii oameni bolnavi sau invalizi pe care i-am văzut pe Treisprezece - zi de zi, timp de douăzeci de ani. Tu n-ai avut niciodată vreo

misiune care să dureze mai mult de câteva săptămâni - cel mult câteva luni - pe o planetă. Ar trebui poate să fixăm o limită, să stabilim că, dacă oamenii ăştia nu reuşesc să progreseze cu nimic într-o anumită perioadă, trebuie să reluăm deschis legătura cu ei şi să-i ajutăm.

- Dar cum putem noi defini progresul? ripostă Langenschmidt. Totdeauna am considerat că ăsta e unul din preceptele care se află la baza principiului de non-ingerinţă. Dacă pe aceste planete aşa-zis civilizate suntem în stare să zămislim indivizi precum Rimerley şi Heimdall, probabil că am început să ne cam pierdem direcţia. Şi poate că PRZ-urile vor redescoperi ceea ce am pierdut noi.

- Am mai auzit toate astea, zise Maddalena. Şi totuşi nu... Ei bine, să ne mai gândim la un caz din situaţia actuală. Această biată fată, Soraya, avea un prieten acasă şi o mamă bolnavă. Urma să se mărite în curând. Noi aplicăm strict principiul de non-ingerinţă şi-i interzicem să se întoarcă

pe planeta ei natală, ştiind şi văzând ce-a aflat şi ce a văzut de când a fost răpită de acolo. Chiar dacă asta e aproape nimic, pentru că a fost ţinută în comă mai tot timpul. Dar legea e lege. Insă nu pot zice că-mi şi place.

- Adevărul e că ai ales un exemplu cât se poate de nepotrivit, mormăi Langenschmidt. Iubitorul ei prieten a acceptat plata pe care i-a oferit-o Heimdall, s-a dus acasă şi s-a consolat prompt, alegându-şi o altă consoartă dintre fetele de măritat, în mai puţin de o săptămână.

- Ce? De unde ştii? Maddalena îl privea neîncrezătoare.

- Raportul a sosit acum câteva ore. Pe baza informaţiilor furnizate de echipajul lui Heimdall, o echipă de-a noastră, deghizată în Primitori de Bolnavi, a ajuns până în satul unde locuia Soraya. Chestia asta - Primitorii - o să fie o acoperire foarte bună pentru agenţii noştri permanenţi, şi cred că poţi să consideri că non-ingerinţa va fi aplicată destul de elastic, dacă te gândeşti că, din

când în când, unii oameni vor fi, într-adevâr, vindecaţi de suferinţele lor. Ii zâmbi maliţios: N-ai vrea ca următoarea ta misiune să fie pe Douăzeci şi doi? Sau ai de gând să părăseşti Corpul?

- Nu... nu cred. Nu încă. Maddalena zări afară, dincolo de fereastă, două siluete mergând alături: un tânăr şi o tânără, amândoi cu păr lung şi negru. Ăia doi sunt Bracy şi Soraya?

- N-ai remarcat şi tu cât de mult timp stau împreună? L-am luat pe Bracy deoparte, i-am povestit prin ce a trecut ea şi i-am ordonat să-i poarte de grijă - prima lui misiune în cadrul Corpului. Deşi nu cred că avea nevoie de vreun ordin.

- Dar a îndeplinit o misiune în cadrul Corpului, împreună cu mine.

- Nici măcar nu făcuse cerere să fie admis ca practicant - i se adresase doar lui Nole, verbal, şi aia nu contează. De data asta este oficial: reabilitarea victimei unui act criminal.

Maddalena izbucni în râs. In veselia ei nu

era nimic forţat, şi asta suna extrem de plăcut în urechile sensibile ale lui Langenschmidt.

- Fir-ai tu să fii, Gus! De ce eşti tu un tip atât de cumsecade?

- Chestie de practică îndelungată, ripostă el. Când o să ajungi la vârsta mea...

- Eşti tu şi cam tâmpiţel uneori, dar asta e probabil ceva congenital. Maddalena se întunecă din nou la faţă. Serios, ştii... m-am gândit să cer încă o misiune ca agent planetar, în ciuda celor ce le-am spus când am ajuns aici. Dar simt că n-aş putea face faţă unei asemenea sarcini cu obiectivitate. M-am săturat atât de mult să văd în jurul meu mizerie, boli, tâmpenie umană şi barbarism, încât sunt în pericol să privesc civilizaţia galactică aproape ca pe un fel de paradis. Ei bine, cred că într-un anume sens chiar şi este, dar nu asta este imaginea *mea* despre paradis. Nu din punct de vedere fundamental.

Se opri o clipă şi-l privi drept în ochi.

- Gus, aş vrea să-mi amân permisia. Dacă

vreau, pot s-o fac. Nu prea am chef să mă întorc pe Pământ - dacă aş fi fost foarte ataşată de planeta mea natală n-aş fi părăsit-o niciodată. Iar de la distanţa asta seamănă mai mult cu un vis. Dar planetele precum Cyclops sunt extrem de reale. Ai putea să mă suporţi aici, să zicem un an, cât revin eu treptat la realitate?

- Aş fi onorat, răspunse Langenschmidt. Ştii ceva? Cândva, demult - nu m-am mai gândit la asta până zilele trecute, când am vorbit cu Pavel Brzeska - am spus despre tine că, până la urmă, o să faci ceva furori în Corp. Ei bine, au trecut douăzeci de ani şi n-ai făcut nimic remarcabil. Apoi dintr-o dată îţi faci apariţia în sectorul meu şi, brusc, încep să se întâmple fel de fel de minuni. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru asta - că te-ai reţinut atâta vreme, până când am fost şi eu de faţă şi mi-am văzut proorocirea îndeplinită.

- Eşti un scump, zise Maddalena cu glas tandru, întinzând mâna spre a lui.